

พระธรรมเทศนาออมตะ

ดร. โภกนาถภิกขุ พ.ศ. 2476

ลังกาวรสารสูตร ดร. พุทธาสภิกขุ

(ฉบับพิเศษพิมพ์รวม 2 เล่ม)

อ่านหลักฐานประวัติศาสตร์ระดับโลก คู่บัญชีความคิดเห็นของ “พระอริยเจ้า” ทางยุโรปเขากันบ้าง ห่านมองพระพุทธศาสนาต่างกับเรายังไง ? ห่านประชญ่ฝรั่งของคณเป็นปัญญาจารย์องค์แรก เป็นแนวคิดแห่งการถือมั่นสัตวิรดิกรุงสยาม เนื้อตัว “พระอริยโพธิสัตว์” จะไปเกิด หรือตาย หรือจาริกไป ณ บ้านไหนเมืองใด ๆ และ ประวัติศาสตร์เมืองนั้นมักจะต้องจารึกคุณธรรมในดวงจิตของห่านไว้เป็นเยี่ยงอย่าง เป็นอนุตราแต่... สาสุ !

ชมรมธรรมทาน - เนื้อเก็บเหตุ

231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4 กทม. 10330
ธ.ร.ส. วงศ์โพธิพะ (ธ.ร.ส.) ผู้จัดการพิมพ์แจกหนังสือต่างๆ

พระธรรมเทศนาออมตํ

ดร. โลกนาถกิจุ พ.ศ. 2476

ลังกาวตราสูตร ดร. พุทธทาสภิกขุ

(ฉบับพิเศษพิมพ์รวม 2 เล่ม)

อ่านหลักฐานประวัติศาสตร์ระดับโลก ดูบัญญาความคิดเห็นของ “พระอริยเจ้า” ทางยุโรปเขากันบ้าง ท่านมองพระพุทธศาสนาต่างกับเรารอย่างไร ? ท่านประชญ่ฝรั่งลงค้นเป็นปัญญาหารของค์แรก เป็นบิดาแห่งการอ้อมมั่งสวัสดิ์กรุงสยาม เนื้อคำรา “พระอริยโพธิสัตว์” จะไปเกิด หรือตาย หรือจาริกไป ณ บ้านไหนเมืองใด ๆ แล้ว ประวัติศาสตร์เมืองนั้นมักจะต้องจารึกคุณธรรมในดวงจิตของท่านไว้เป็นเยี่ยงอย่าง เป็นมงคลแล... สาธุ !

ชมรมธรรมทาน - เนื้อเก็บ集

231/1 ซอยปีลูกจิ 2 ถนนพระราม 4 กรุงฯ 10330
นาย วงศ์โพธิพร (ธาราส) ผู้จัดการพิมพ์แจกหนังสมุดค้างฯ

สารบัญ

หน้า

ความเห็น ช.ร. กส. ผู้ได้จัดการพิมพ์แยกห้อง
สมุดประชาชนนมาลัง พ.ศ. 2547 ได้พิมพ์แยกห้อง 2 เล่ม^๔
๙ ๑๙ กว. ประมวลแผนเล่นไป (๙๐ กว.ป.)

1-11

ช.ร. กส. ขอตอบ ช.น. ที่ขอบคุณเรื่อง อาจารย์เสดยร
โพธินันทน กันมาก

11

การติดต่อทาง ช.น. ขออนงสอธรรมต่างๆ

12

คำแปล - พระธรรมเทศนา ของ ดร. โภกนาถกิจ
ชาวอิตาเลียน แสดงธรรมเทศนานท ณ นครเชียงใหม่ เมื่อ
ปลายเดือน กันภาพันธ พ.ศ. 2476

13

คำนำหนังสือเรื่อง พระยาพนาร. เจ้าแก้ววรรูป
หลวงอนุสรัสสันทร. พุทธธรรมสมาคม นครเชียงใหม่
๖ เมษายน พ.ศ. 2477

15

คำนำ ป. สถาบุตร ผู้แปล พระธรรมเทศนา
ดร. พระโภกนาถ ชาวอิตาเลียน ณ วิหารวัดเจดีย์หลวง
นครเชียงใหม่. และวิหารหลวง ลำพูน ๑ มีนาคม พ.ศ.

2476

17-22

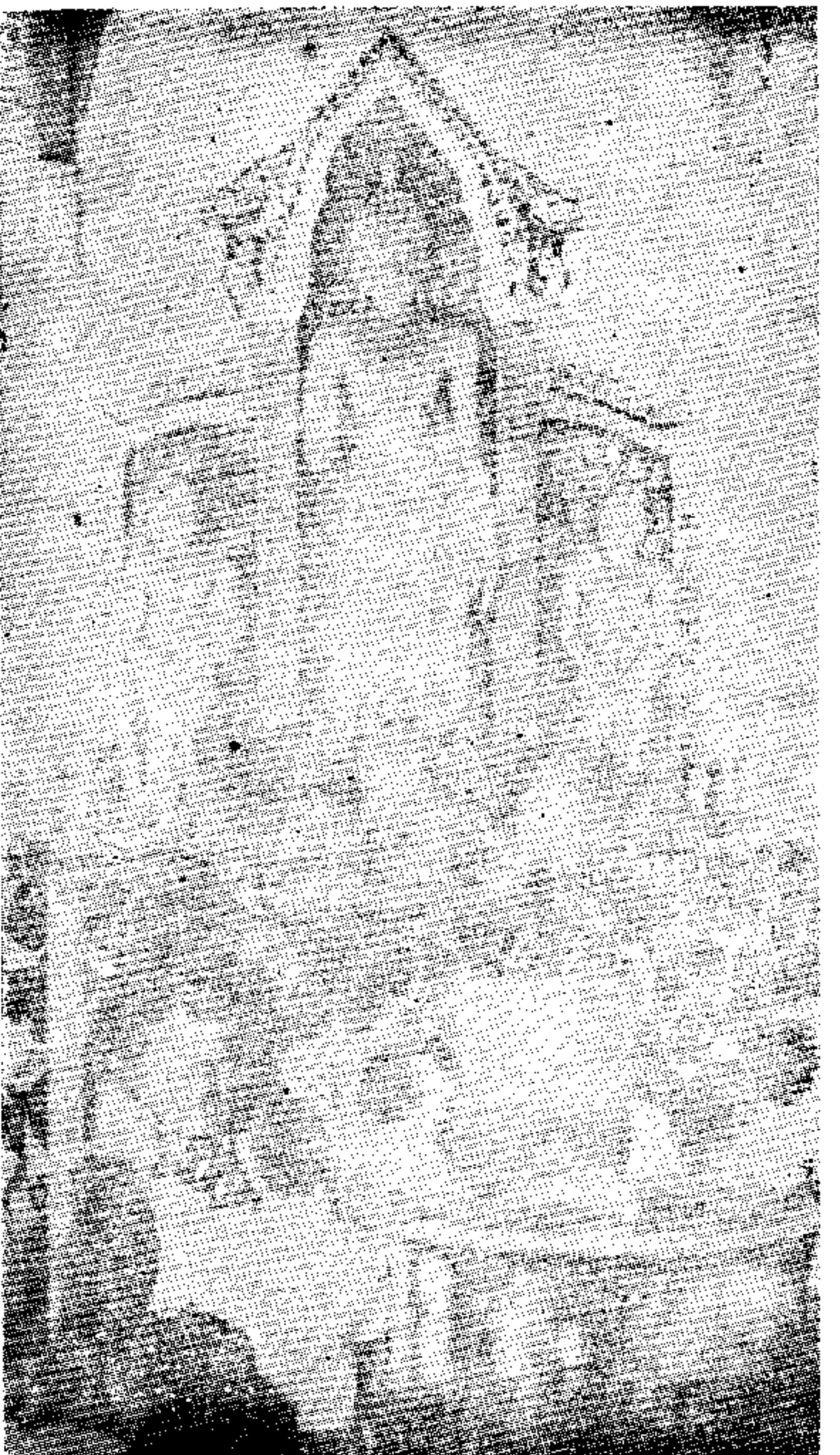
(๖)

หน้า

ดร. โลกลนาถกิจ นักวิทยาศาสตร์และอักษรศาสตร์ เป็นพระภิกษุองค์แรก พ.ศ. 2475 อาจารย์มหาศิริธรรม กรุงสยาม. และพ.ศ. 2476 ถึง นครเชียงใหม่ สถาบันที่น้ำ ก้อนด้า เป็นปฐมอาจารย์องค์แรกในการสอนมังสวิรัติ แห่ง ^๔ กรุงสยาม ท่านปลุกระดมชาวพุทธทั่วโลกให้ศึกษา ได้สัม ^๕ เรียนภายในวัดสังฆาร (ทั้งระเบิดปรมາณ) ความคิดเห็นของ ชีรatham. ผู้จัดการพิมพ์ 23-54	
ลังกาวดารสูตร (เล็งแแกเก็ง) แปลโดย ดร. พุทธทาสภิกขุ 78-82	
จ.ม. ขอบคุณมาเป็นพันๆ ฉบับ. ชีรatham. ตอบแก' บัญชาข้องใจต่างๆ 83-88	
รูป พระอาจารย์ ดร. พุทธทาสภิกขุ. และพระ- อาจารย์บัญญานันทะภิกขุ (ตอนหนึ่ม) รูปอักษรโบราณ “อัตตา-อนตตตา-สุญตา” คุณหลัก ธรรมและศาสนาสาがらหง์โลก โดย ชีรatham. สุดท้ายแล้ว อาจารย์ขอผู้อุทิศธรรมทานต่างๆ 89	90



รูป ดร. โลกนาดภิกขุ องค์จริง ชื่อ ชัย พระภิกขุ 俗名 ใช้ชื่อ
ชัย น้ำเงิน มีหลายองค์ ถ่ายเมื่อก่อนมรณภาพ ไม่นานนัก อายุ 73 พรรษา
(บังว่า 83) ห้านแก้วประเทศอิตาลี ได้ปริญญาเอกทางวิทยาศาสตร์
และอักษรศาสตร์แห่งสหราชอาณาจักร เมริคาก ผู้ซึ่งได้ไปค้นคว้าหาหลักฐาน
ทางพระพุทธศาสนา ในต้นต่อของอินเดีย ฯ พระอริยเจ้าองค์นี้
ห้านด้อมังสวารดี ตามปกติห้านไม่ต้องนอน หลังไม่ต้องแตะลงดินหน
เสื่อ ค้อพอตกค้างนั่งเจริญสมาธิเข้าอยู่แต่ใน “ดานสมานต์” ไป
จนตลอดคืนกันเลย



รูป พระโภගนาດ แสดงธรรมเทศนาในวิหาร
วัดเจดีย์หลวง นครเชียงใหม่
เมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2476

ក្រសួង ពេទ្យ នគរបាល និងការអប់រំ

เพื่อสืบสานภูมิปัญญาและธรรมชาติที่มีคุณค่าทางวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และศิลปะ ให้คงอยู่เป็นมรดกโลก ให้คนรุ่นหลังได้สืบทอดและรักษาไว้ต่อไป

เมื่อประมวล ๓ บก่อน (พ.ศ. ๒๕๑๗) ไม่ทราบว่าจะเป็น
ท่านผู้ใด ท้างหุนส่วนอนุสรณ์ เชียงใหม่ ได้จดสังหนังสือมาให้
ข้าพเจ้า ๒ เล่มคือ “ธรรมเนียม ของ คร. โลภนาถภิกขุ” ท่าน^๔
แสดงในครเชียงใหม่ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๖ (มีอายุนานถึง ๔๔ ปีเศษ)
ตอนข้าพเจ้ามีอายุ ๕ ขวบดีใจนบอกไม่ถูกได้อ่านไปจนจบเล่มก็
เกิดความสิ่งใดๆ ในธรรมเนียมนี้เป็นอย่างมาก ขึ้นไปมากมาย
จนไม่อาจทัจงบอกให้ได้หมดในการพิมพ์ครั้งนั้น แล้วก็หนึ่งแบบ
ไปแบบนั้นสมาร์ท หวานจิตกลับไปคิดจนถึงอดีตสมัยเมื่อ ๔๔ บก่อน
โน่น... ซึ่งมีชาวพหุภรรยาลุ่มหลงช่างมีคณธรรมทางเมตตากรุณา
จิตสูงมาก สถาบันแต่ชาติก่อนๆ จึงได้ทำให้มีสติปฏิบัญญามองเห็น
ธรรมะแนว แลวยังเกิดจิตคิดช่วยกันเสียสละเงินทอง เพื่อการ
จดพิมพ์ธรรมเนียมนอกรากที่นี่ เหตุท่านได้หัวน้ำเพาะ
เชื้อบุญกุศลทั้งๆ ไว้ในครั้งโน่น... ผลงานทำให้ข้าพเจ้าผู้นับถือ
น้อยได้รู้ธรรมะแนว ซึ่งน่าวาบนพระคณอันสูงสุดที่จะบรรลุ-
นาให้ออกมาได้ด้วยตัวอักษร ข้าพเจ้าจึงได้ตอบจดหมายไปยัง
ห้างหุนส่วนอนุสรณ์เชียงใหม่ ว่าถ้ามีเงินมีกำลังกายใจ พอทจะทำ
ได้เมื่อไรแล้ว ก็จะจัดพิมพ์แจกท่านไปไว้ตามห้องสมุดประชาชน

ท้วรราชอาณาจักรครองแรกก่อน แล้วถ้ามีบุญพอก็คิดที่จะแยกไป
ยังห้องสมุดตามวัดต่างๆ ในเมืองไทยเรา 20,000. (สองหมื่น)
กว่าๆ วัด เพื่อให้ชาวพุทธได้ทราบรู้ถึงคณประโภชน์ในพระธรรม
แนวนี้ ก็อ ถ้ามีคนให้เงินพอก็จะได้พิมพ์แจกทานไปตามห้อง
สมุดหมัดทุกๆ วัดกันเลย! จะไม่มีคำว่าดกก่อน หรือต้องค่อยกัน
ไปก่อน หรือค่อยวันพรุ่งนี้ในทันของอย่างนี้ ไม่มีในดวงจิตเลข
 hairy ใจอยู่คุ้ยความอยากรู้ที่จะให้หนังสือของข้าพเจ้าทุกเล่มได้
แจกไปยังห้องหมั่นกว่าดุมดทันทีเลย ด้วยซ้ำไป สารุ!

โอ..... นานั้นบุญช่วยกสคลส่งบ้างแล้ว ก็อเงินกองบุญ
ตัวรากาหารมั่งสวัสดิ์ครองที่ ๑ ได้มเหลือน้ำ แล้วเงินที่เหลือเศษๆ
จากการพิมพ์หนังสือธรรมะเดิมอนๆ ตกทอดลงมาบ้าง และยังมี
เงินพิเศษ ก็อของท่านผู้ที่เมตตาจิตต่อชีวิตภายในไม่เที่ยง
ของข้าพเจ้านานมากเข้าได้สักให้ บ้างก็ตั้งเปียดให้แก่ข้าพเจ้า แบบ
ที่ต้องจำยอมรับของเขาว่า... แล้วเข้าผู้ให้นักสนับสนิทเดล... เพื่อ
ให้แก่ข้าพเจ้าไว้เลียงซึ่พืชอาหารใช้จ่ายส่วนตัว (ไม่ได้เกี่ยวข้อง
กับพุทธสมาคมนี้เลย) เพื่อหวังที่จะให้ข้าพเจ้ามีอายุกำลังกายไป
นานๆ ต่อไป ทำงานประจำศูนย์ฯ ใจรักใน เอาไว้ได้ช่วยการ
ปลดปล่อยชีวิตสตว์ ให้สตว์มั่นรอดตาย หรือตายน้อยลงโดย
แท้จริง..... จะได้สืบทอดกันนานๆ หน่อย ท่านผู้ที่ให้เงินบ้างท่าน
นักจะพ朵ว่า จะหาผู้ที่กล้าพอดความจริง กล้าประการเมตตากรุณา
ธรรมะขอชีวิตสตว์ในทางอย่างหน้าให้ยกมากแล้ว เพราะว่ายก
การเผยแพร่เมตตากรุณาจิต ช่วยปลดปล่อยชีวิตสตว์ให้รอดตายไปได้
จริงๆ กับการม่าสตว์ตาย มันช่างไม่สมดุลกันแล้ว “พระพุทธ-

ศาสนานี้หากเมตตากรุณาต่อชีวิตเหลือเนอชีวันและกันแล้ว ก็
แทนจะไม่มีความหมาย” ทรงกันข้ามทกวนนนการสอนให้เข้า
ม่าสตว์ด้วยยา ด้วยอาวุธตายที่ดามากๆ มัวด่างๆ และสอนการ
เอารสชาติเดือนสตว์ให้สูญเสียหมื่นตอนต่างๆ แล้วกับบุญที่
แต่การกินชีวิตเดือนสตว์ให้สูญเสียหมื่นตอนต่างๆ ไป
จะเก็บนาให้สตว์เขามาเบาลง แบบที่ชั่งนาไปเวรกรรมตรงๆ ไป
นั้น ก็แทนจะไม่มี หรือจะมีก็ไม่ถูกพูดตรงๆ ออกไปเท่าไรนัก
ก็ตามที่รู้สึกว่า “ก็ไม่ถูกพูดตรงๆ ออกไปเท่าไรนัก”
ท่าราวยังคงไปอ้อ กเห็นเข้าปูรุ่งอาหารด้วยเนอสตว์รสดๆ เสพ
อร่อยๆ ยังชอบชมเชยว่าเข้าใจบุญสุนทานด้วยๆ แต่ยังให้พร
เข้าไปเสียอีกด้วย.... นนคือการยุ.... ยุให้เข้าที่หลังจะได้ม่าสตว์
ตายลงไปอีกมากๆ หน่อยดูดูเองแล... (ว่ากรรมทับอยู่ไว้)

ข้าพเจ้ารวมๆ เงินหลายทางมาได้ประมาณ 8,000 บาท
(คือการจัดพิมพ์ครองที่ ๑ นน)* วันนั้นได้มอบบุญพิมพ์หนังสือ
ธรรมะเดิมตามความคิดตรงใจที่ได้เคยอธิษฐานจิตไว้ ได้สถาบัต
พระพุทธศาสนาให้ไปอีกยุคหนึ่ง สารุ!

ทข้าพเจ้าและอาจารย์เตสต์ โพธินันทะ คิดมุ่งจิตทำงาน
อย่างนั้น ก็คือการรื้อตัววันเวลาหนึ่นไม่ยอมค้อยใคร ด้วยมาก
แล้วน่า.... หรือ “ด้วนอ” เบ้ามาแล้ว การเกิดเป็นคนผ่านมาได้
ท่อนหนึ่งแล้ว อายสั่งหารชีวตนับว่ามีภัยเนออดามาก ๘.๙.
๒๕๔๗ นี รวมได้ 77 ชีวีเข้าไปแล้ว ยมบาลท่าน酇อนสั่งข่าวมารอยๆ
ว่า “มันไม่เที่ยงหนอ! ศัจฉาภัยจะแตกดับลงไปในนาทีได้ หรือ

* พิมพ์กระดาษดีพอสเตอร์แล้วก็แจกห้องสมุด 2,000 แห่งรวมค่าสั่งต่างๆ
ครองแรกนั้นได้ใช้เงินไปเบี้นยอดเงิน 12,160 บาท (ผู้จัดการพิมพ์)

ที่ได้ฯ นั่นก็ยังไม่รู้แน่นอนนา! จะหนักการตายไปไม่พ้น มีสติรู้
ตัวเองว่ารายังผิดอยู่เสมอ ๆ ยังไม่ใช่ผู้ใดพยายามชิงไม่คิดจะ
ลงโทษเลย บางปั้นทำไว้ก่อน ๆ ก็มี ส่วนการบุญกุศลอันแท้จริง
นั้นยังมีมาก ไม่ใช่ตอนสอง กิติบัญชีตัวเองแล้วคงจะยังขาด
ทุนเดิน ถ้ายังประมาทกันอีกแล้ว จะไม่ได้ทำบุญกุศลชนิดที่ให้
ได้เมื่อเกิดเป็นมนุษย์อีก “เนือนบุญของมนุษย์ บ้าเหงาบุญมนุษย์
ธรรมบารมี” จะทำไม่ทันถ้ามีคนดูแล “ไม่ได้สร้างสมคณธรรม
ความดีงามไว้เป็นทันแก่โลกนับบ้างเลย ตามทัตต์ได้เคยทรงปฏิชาน
เอาไว้ว่า “ข้าพเจ้านับตั้งแต่ชาตินี้เป็นตนไป จะขอหาช่วยให้
มนุษย์ได้สักจากบ้าป เดินไปในทางบุญกุศล รู้สึกธรรมทัพน์จาก
บุญ หลุดจากบ้าป หรืออยู่เห็นบุญและเห็นอนาคตบ้าง เท่าทัตต์พอ
จะทำได้ และต้องหาช่วยชักตัวเครื่องจานให้รอดตายให้มาก
ที่สุด เท่าที่บุญญาบารมีของตนจะทำกันไปได้” เพราะว่าเราเคย
ทำบ้าป เช่นการฆ่าชักตัว เคยสังหารจ้าง หรือซ้อมเขามากิน
นั่นก็การสนับสนุนเขาไปฟ้าสวรรค์ให้ตายมากขึ้นไปอีกนั่นเอง
กรรมร่วมอย่างนี้เรียบร้อยรับว่ามีแน่นอน “กินมากเสกม่ายมาก”
ถ้ามีเช่นนี้ เมตตากรณธรรมคงจะไม่เอียงธรรม คำนigrumร่วม
ตรงนี้ไม่ขึ้น... ข้าพเจ้ารู้ตัวเองว่ายังไม่เคยได้ช่วยปลดชักตัว
ให้รอดตายไปเท่า ๆ กันกับจำนวนที่ข้าพเจ้าเคยกินเนื่อมั่นบ้าง
เลย... ยอมรับว่ายังไม่เคยเลย... “บำเพ็ญกว่าบุญ” ถ้าข้าพเจ้า
ตายแล้วสูญหมด บางปไม่มีก็ไม่เป็นอะไร เราคงจะ “เง” เง^๔
ดีมากใช่โยได้กันเด่นนา! แต่ถ้าบังเอิญเราไป “ชวย” ช่วยตรงที่

ยังจะต้องมีการเกิดคืนกันอีกต่อไปล่ะ? แล้วชาติน้ำๆ จะทำ
ยังไงโดย.... ข้าพเจ้าคิดถึงทรงมากๆแล้วจะปลดภัยหรือ?
วันเกิดก็ไม่หยุด嘛 วันพระก็ไม่เว้น การกินอย่างนั้น อ่าสังสัย
กันเตย.... (งช่วยกันคิดบ้างเถิด!)

ฉะนั้นเงนที่ได้พิมพ์หนังสือธรรมเดิม เป็นเงนของ “ธรรม
สัตว์” ข้าพเจ้าชื่อว่า “ธรรม วงศ์โพธิ์พระ” ชื่อค้ายใจเป็นของ
ธรรมสัตว์ มือคนคิดทำงานอย่างนักเพื่อคิดทั้งได้ช่วยการโปรด
“ธรรมสัตว์” บางชื่นกันอย่าง ถ้าชัด!

หรือจะขอพูดแบบอวดตัวเอง “ไปหน้อบิว่า เป็นเงนของเขา
เหมือนให้แก่ “นักบุญตัวอย่าง” ชอนสังคมเขางดงามให้แก่ข้าพเจ้า
มานานแล้ว เขารับธรรมสัตว์ที่ควรเรียน จัดการพิมพ์หนังสือ
ธรรมและการไปยังห้องสมุดทั่วประเทศ เดินที่แรกๆ ใช้เงิน
เดือนส่วนตัวเองหมื่นบาทร่วม 10 บังกอก คนยากคนจนขอหนังสือ
ธรรมมากก็ถังให้ฟรี ๆ ไม่ได้เรียกร้องค่าส่งต่าง ๆ เขาก็นิ่ว่าเป็น
คนชั่งน้ำหนัก... คนอย่างนักบ้าง.... และไม่ออกไม่เที่ยวบอกบัญ
เชื้อไรเงินได้ ตามจังหวัดต่าง ๆ ด้วยประการทั้งปวงอีกด้วย
แล้ว... พอนาน ๆ ไปเขาก็เดือน... เชื่อมือขึ้นมาเอง คง
ผลงานทั่วโลกกันมากแล้ว ๆ นั้น (เพื่อจะหมายความว่ากันง่ายเล็กน้อย)
เขาก็นิ่ว่าทำด้วยจริงใจ ถึงแม้ยังไม่ได้
อะกันว่า ยังปฏิบัติธรรมไม่ได้เหมือนพระหมดก็จริงอยู่ แต่ยัง
มีความพยายามที่เป็นคนกล้าทำด้วยใจจริง กล้าในทางบุญเบิก
ทางไปสู่ธรรมชาติ ใจแนวทางนี้แก่โลกมนุษย์ จันว่า “เกิด^๕
โนอิจิ” กิตช่วยการปฏิวัติบุญภูมิสัตว์โดยยกให้สูงขึ้นบ้าง ก็

การทำหน้าที่ของพหุชน (คนซึ่งไม่ใช่พุทธแต่จริง) งานนี้ແຕ່ การทำให้มนุษย์ได้สติ ช่วยการโปรดสัตว์ให้ญูทมณอมตินให้ รอดตายไปทางเดียว เป็นมหาอุดมคติของ “โพธิสัตว์” ที่แรกๆ ชาวจีนเห็นคณธรรมอย่างนกอ่น สาร ! ต่อๆ มาไทยเกิดศรัทธา ตรงขอໄಡฟรีๆ พากเบิกที่ไม่เทพเนื้อสัตว์ก็เห็นว่าเป็นการสร้าง เมตตากรุณาธรรมด้วยชีวิตสัตว์โดยคิดมาก ฝรั่งหัวหนอนแก้วทบทา- คามตรี ก็เห็นว่าอย่างนั้นทำถูกแล้ว สาร ! แล้วคำว่า “คนบ้า” นั้น ก็เริ่มหายไปๆ ทหลังเลยกลายมาเป็น “บ้าตัวอย่างไป” อย่างน ้ เสียแล้ว “หรือนกบุญตัวอย่างไป” สาร !

โอ.....ฉันจะขอแบบกระซิบ ! แก่นชนรุ่นหลังๆ ที่คิด จะเจริญร้อยตามแบบอย่างฉันบ้างนั้น ว่าน้องที่กรุณอมติของฉันเอย ! โลกมนุษย์นกเป็นอย่างนี้เองหนอ ! “ไม่คิดบ้า..... ไม่คิดบ้า..... เพราะว่าโลกนั้นเป็นของคุณ (กฎทวินัย)” ของคุณพึง จำเอาไว้ให้ดีๆ นา....ติกับชม....ติกับชม.... ถ้าจะทำงาน อย่างนี้ไปต้องมีความอดทนเป็นเดช.... หรือคิดว่าเราสร้าง “ศต- บันคิมารมีโพธิสัตว์” กันเลย ต้องทำกรรมดีชนิดให้เขานะนั่ง ก่อน.... แล้วทุกสังทุกอย่างมันจะมาเอง.... ตามที่ตนคิดไว้แลสาร !

ข้าพเจ้าคือของของพระคณ ขอารักษ์ไว้ ณ ที่นักด้วย ได้ เกิดมีบางท่าน พอเห็นหน้ารู้ว่าใช้แน่แล้ว (ไม่ผิดตัว) เกิดเอา เงินยืดใส่กระเพาให้กับน้องๆ ข้าพเจ้าถานขอและทอยุกนักจะ ไม่ยอมบอก... มักจะพูดว่าขอสรรเสริญการงานและอุดมคติ สุค แล้วแต่ท่านอาจารย์จะเอาไปทำอะไรๆ เลือดสาร ! ไม่ต้องออก

นาน... บางท่านก็พูดว่าเมื่อหลายปีแล้ว ได้ จ.ม. ขอนังสือ ธรรมไปชุดหนึ่งท่านส่งไปให้แล้ว ก็ไม่เห็นไปทางเงิน พุดใน ท่านอย่างนั้น มีนับท่านเก็บจะไม่ถ้วนเสียแล้ว ให้เงินตาม สถานที่ต่างๆ เนยๆ อาย่างน ้ ทำให้ข้าพเจ้าอดอัดใจด้วย ตรง ที่วารับเงินเข้าแล้ว ทำอะไรๆ ไปแล้วตอบให้เข้าของเงินทุร่วม ไม่ได้.... ว่าเงินนั้นได้ทำไปทางไหนแล้ว อีกพวกหนังส่งเงิน ทาง (ฐานยังแบบลอยๆ ในมือของก็เซ่นกัน) ถ้าเกิดสอบถาม กันขันมาเมื่อใดแล้ว ข้าพเจ้าบนตอบไม่ได้แน่นอน.... เพราะ ลืมไปหมดมีภาระ.... พอกำไปแล้วก็แล้วกัน.... ไม่ได้ไป ปิดมันด้อมนลงให้มาในบุญนนเท่าไรนักเลย มีหน้าที่หวาน แพะเชือบบุญกุศล แทนเจ้าของเงินเท่านั้น ผลบุญกุศลจะเกิดชา- หรือเรวนนก์สุดแล้วแต่เหตุนั้นจย์เนอนานบุญนนเองเดด ! (ทุกวันท ทำไปเป็นนักด้อมอย่างนั้นจนทันอยู่ได)

แล้วถ้าท่านผู้ใดๆ ในอ ก 70 บ ทางหน้าฯ หรือในศตวรรษ หน้าโน้นๆ ได้มาพบเห็นอ่านหนังสือ พระธรรมเทศนา ของ “พระอริยเจ้า” องค์นี้แล้ว เกิดธรรมบัติ เกิดมหากรุณาจัต คิจช่วยโปรดชีวิตสัตว์ให้ญูทมณอมตินให้รอดตายบ้าง หรือคิดถึง ข้าพเจ้านามปากกา “ธาราส. หรือ น. ธาราส” ผู้ได้เรียนเรียง หนังสือธรรมแจกทานไปบ้างกันแล้ว ข้าพเจ้ากราบขอร้องให้ท่าน ช่วยกันหาวิธี ให้ได้ประการศมหามาเมตตากรุณาณากัรใจ นักจะได้ช่วยกันโปรดสัตว์ อาย่างน้อยทสด จงขอร้องให้ชาว พหุชนแท้ ชาวพหุชนจิตใจสนับสนุนให้มีการเริ่มหยุดสภาพชีวิ- ตเป็นเนื้อสัตว์ในวันเกิดบ้าง หยุดในวันพระกันบ้างเดด !

สร้างค่านิยมเพียงหยด 2 วันเท่านั้น คงจะไม่ถึงกับอดตายกันจน
หมดส่องหม่นกว่าด้วยเดียวเลยละกระมัง? ตัวมัชชุตจะได้รอด
ตายนั้นไม่ถ้วนตัวกันเลย เอาจรดจะตัวนี้เดียวก็สองหม่นกว่าชั่วๆ
รอดตายไป “อย่าส่อสือ”.... หรือช่วยกันอุทิศเงินทองตัพมพ
แจกทาน (สั่งธนารักษ์รับเงิน ป.ณ. คลองเตย ก.ท.) ได้ถ่ายทอด
ธรรมแนวใหม่แก่ชนรุ่นหลังๆ ได้สืบอาษธรรมแนวใหม่ไปอีก
บุคหนังด้วยเหตุผล (สืบอาษบุญบุญกุศลน้อมระเบ็นพันบ.) สาร!

ขอรับรองว่าบุญบุญกุศลบำรุงของท่านที่ครรเริ่มทำอย่างนั้น
จะส่งผลถึง “พุทธภรณ์” ข้าพเจ้าอน้อมน้ำสการคุณธรรมใน
ดวงจิตอย่างนี้ เอาไว้ล่วงหน้า ณ ทันก่อนด้วย สาร! ถ้าตาม
พระคัมภีร์มหาสุญญาตาสูตร กล่าวไว้ว่านั่นคือ “โนธิสตว์” ใน
อนาคตการเบองหน้าๆ ในวัยสูงสารเนื่องอนแล้วแต่... สาร!

หนังสือธรรมะเล่มเดียวนี้ ถ้าเกิดเป็นบุญบุญกุศลชนิดที่ทำให้
มนุษย์ได้สติบ้าง กลัวบ้าปีกิตร้างบุญบ้าง สงบไปจนถึงกศลแห่ง^๔
มรรคผลนิพพาน ได้บ้างแล้ว นั่นคงนับว่าข้าพเจ้ามหันส่วน
แรงหนนกองบุญนดวย แต่ข้าพเจ้าขออุทิศส่วนแห่งบุญกุศลที่เกิด^๕
ขัน ถาวยแคล้ววงวิญญาณ “คร. โภกนาดกิกขุ” ซึ่งตามปกติท่าน^๖
ประญผุน ออหังครวัตต ไม่เสพเน้อสตว์ มาตั้งแต่ก่อนออกบวช
เหตุที่เห็นธรรมะได้สติ ต้องถอมมังสวิรตินน คือตอนสมัยเด็กได้^๗
นอนเข็บน้ำขอย เกิดบังเอิญได้มลูกนกพิราบ บินมาตกอยู่ในมือ^๘
ของท่านพอดี ท่านก็เวกนาสงสารมันมาก จึงคิดจะช่วยเหลียงให้^๙
มันรอดตาย พอมันໂตก็จะปล่อยมันไป เกิดมารดาของท่านได้ขึ้น
เอ้าไปฟ้า แล้วก็ปูรุ่งเบ็นอาหาร ส่งมาให้ท่านกินอีกด้วย พอดี

เห็นแล้วก็เกิดความเสร้ำสดจิตใจเป็นยังนัก! จึงคิดได้ว่า เหตุ
เป็นเพราะเรายังเสพเน้อสตว์อยู่ ลูกนกนี้อยู่ตัวนั้นจังต้องถูกฆ่าตาย
ท่านจึงไม่ยอมกินอาหารมันอีกเลย ไม่ยอมกินยา จะขอตายตาม
ลูกนกที่น่าสงสารตัวนั้นไป ถ้ามารดาของท่านไม่ยอมเดิกมาสตว์
ทำอาชญากรรมต้องยอมทกอย่าง แล้วท่านก็เกิดมหากรุณาจิตต์
ช่วยสตว์เดรัจฐานขามา จึงเริ่มถอมมังสวิรติ จะพดว่าลูกนกน้อย
ตัวนั้นเป็น “พระโพธิสตว์” เยียงอย่างในตำนานต่างๆ กล่าวไว้
ว่าได้มาโปรดให้ได้สตว์ไม่ปาน... เพราะว่าผลนั้นทำให้ต้องออก
บวชหาริกไปประภาศ หมายเหตุมาตราธรรมชาติกริจแนวน
ไว้ช่วยปลดปล่อยช่วยสตว์ ได้ผ่านมาหลายประเทศ จนถึงกรุง
สยาม ได้ ก็ขอถูกนกน้อยตัวนั้นเป็นเหตุโดยแท้จริง

แล้วกิจวัตรประจำวันของ คร. โภกนาดกิกขุ ท่านจะชุดงอก
ไปถึงบ้านไหนเมืองได้แล้ว หลังของท่านແงบจะไม่ต้องแตะถัง
หนาเต็มเลย ก็อพอตอกคำท่านก็นงเริญสมาริ เข้าอยู่แต่ในสาม
สนาบติดตลอดกันไปเลย! นับว่าท่านเป็นปฐมอาจารย์ผู้ได้มาบุกเบิก
ทางไปสู่ “อริภูมิ” ทงไว้ให้แก่ชาวพุทธไทย เป็นพระเถระองค์
แรก เป็นบิดาแห่งการนำเร่องการถอมมังสวิรติ ในราชอาณาจักร
กรุงสยามน สมยั่นนท่านได้รับเกียรติยกอันสูงสุด จากในหลวง
รัชกาลที่ 7 ก็ พระบาทสมเด็จ พระปูกเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงอุปถัมภ์
ช่างสมกันกับในวันแรกที่จะนำชาวพุทธไทย ออกเดินทาง เริ่ม
ชาวกิจกรุงเทพฯ ไปนั้น “ได้มรรภูรุษของไทย เบื้องท่านบุน
พล匡 พระยา คร. ปรีดี พนมยงค์ หลวงวิจิตรวาทการ ฯ พญา
จ้าวภัยสัญญา ธรรมศักดิ์ และอุบากล ยุบลสก พระภิกขุสามเณร

กรงสยามยุคหนึ่งครั้งที่ชาเลื่อมใส่การพคุณธรรมของท่านมากมาย
ได้ออกน้ำส่งสรรเสริญผลงานของท่านมาก ที่จะไปประกาศชักก์
ชวนชาวพุทธถือมั่งสวิรติ เจริญเมตตากรณาธารธรรมเท่าที่จะทำไป
ได้แก่ใน ก็พอใจท่านนั้น เร่องสมัยโน้นเข้าทำกันมาครองหนัง
แล้ว สารัช ! ถึงแม้จะไปไม่ตลอดด้วยบัณฑิตมาก มจุดเร้นตน
การเพาะเชอนบุญกุศล และได้รีบเริ่มน่าวันเมตตพชพันธุ์แห่งพหะ
นี้ ทั้งไว้ในคืนแคนนบ้างแล้ว สารัช ! (ต่างประทศรุ่ววันด้วย)

แล้วถ้านงสอเด่นนี้ เกิดเป็นบาปกรรมอะไรๆ ขึ้นมาบ้าง
กันแล้ว ข้าพเจ้าขอ “ธาระ วงศ์โพธิพระ” ยินดีขออุปบัตรกรรม
นั้นไว้แต่ผู้เดียวจนหมดเลย! คือถ้าเป็นบุญกุศลแล้ว ขอยกให้แก'
ท่านผู้ที่กำลังอยู่ในหนังสอธรรมะเด่นอยู่ แต่สรรพสต์ทั้งหมด
อีกด้วย สารัช ! และข้าพเจ้าขอพลชัวต์ บูชาเป็นธรรมทาน ครบ
ไปจนกระทั่งได้บรรลุ “พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ” ในโลก
มนุษย์นักด้วยเหตุผล สารัช !

โชคดีในธรรมนั้นจะเป็นของท่านผู้อ่านและท่านผู้ท่อนุโมทนา
ร่วมกับบุญนี้ได้เข้ารักษาไว้ท้ายเล่มแล้ว (โอ... ฉันรวมเงินไว้
ทั้งกระดาษค่าสั่งต่างๆ ขึ้นราคามาเสียแล้ว)

นักแขกธรรมทาน “นักบุญ” จะอยู่รอดได้ด้วยเมตตาจิตของ
ท่านผู้อ่าน...ท่านช่วยคุ้มครองชัวต์ไว้ได้ทางทางตรงและทางอ้อม
สารัช !

โปรดทราบเงินในกองบุญครั้งที่ 2 และที่ 3 นั้น ยังได้แบ่ง
เอาไปจัดพิมพ์พระสูตร ก็คือ “คุณธรรมของมหาบุรุษ 8 ประการ”

อีก 6,000 เล่ม ได้แจกไปยังห้องสมุดวัดท่านเจ้าคามะต่ำนถ 3,000
กว่าห้องสมุดด้วยสารัช ! (ขณะนั้นห้องสมุดต่างๆ ในเมืองไทยนี่ตาม
วัดต่างๆ สองหมื่นกว่าแห่งแล้ว)

ข้าพเจ้า ขออุปนัมส์การคุณธรรมในดวงจิต ของชาวพุทธ
ภาคเหนือ ที่เสียสละเงินทองร่วมกันจัดพิมพ์ พระธรรมเทศนา
ที่เป็น “อมตะ” เล่มน้อยจากทาน เมียขุ่น 70 บากอนโน้นไว้
ณ ท่านอุปกรุงเติด ! สารัช สารัช ! สารัช !

จากธาระ วงศ์โพธิพระ (ธาราส.)

(ผู้จัดการกองบุญของสรรพสต์ในวัดสังฆาร)

281/1 ซอยปลูกจิต 2 บ้านไก่ ถนนพะราม 4 ก.ท. (10330)

(ขอขอบ ภ.ม. ขอบถามกันมาก)

(1) ส. โพธินันทะ คือนามปากกาเดิมของอาจารย์เสติร
ไหบรินันทะ (เกิด พ.ศ. 2472) ตายไปเมื่อ พ.ศ. 2509

(2) ส. ธาราส คือนามปากกาเดิมของข้าพเจ้า ชื่อตามบัตร
ประชาชน “ธาระ วงศ์โพธิพระ” (เกิด พ.ศ. 2471) ปี พ.ศ.
2547 นับยังไม่ตาย....บังเป็นผู้จัดการพิมพ์เล่มน. (มีอายุ 77 ปี)

(3) ข้าพเจ้าคือยร้านอาหารมั่งสวิรติใน ก.ม. มาร่วม 40 ปี บดัน
เกิดขึ้นมาทั่วประเทศไทยหลายสิบแห่งแล้ว สารัช !

(การติดต่อ จ.ม.)

(หนังสือเดิมฉบับของพรีฯ ไม่มีเงินทำบุญเลิกกีดี ท่านละ 1 เล่ม) แต่ต้องเขียนจดหมายเชื้อของ ส่งมาเป็นหลักฐาน เบื้องบ้านเลขที่ ถนน ตำบล อําเภอ ให้อ่านออกชัดเจนด้วย อ่าเบี้ยนซื้อหัวด้ หัวดัชนอ่านไม่ออกเดาความผิดๆ มีมากแล้ว ไปปรษณ์ส่งให้ไม่ถึง ผิดชื่อนิดเดียวไม่ส่งต่อกันบันคืนมาเสียค่าส่ง พรีฯ ไปมากมายแล้ว. (กรรมที่แก้ไม่ตก....)

ด้วยร่วมกองบุญจารกษาอย่างเดิมแล้ว ส่งเงินทางธนาคารด้วย รับเงินไปรษณีย์ (คล่องแคลง) จะเป็นตัวแลกเงินธนาคารต่างๆ กีดี ส่งมาในนามของ (นายธีระ วงศ์โพธิ์ประ) ได้รับเงินแล้วจะ ตอบให้ทราบภายหลัง (ไม่มีซื้อจะไม่ตอบ....)

โอ....กรรม! บางท่าน จ.ม. ขอมาแล้วข้าพเจ้าก็จัดส่ง ไปให้ตามที่ขอันนี้ไม่ได้เรียกร้องอะไรเลย....แต่อยู่นักเขต ป.ณ. เขายังไม่ถึงทันที แต่เขาแจ้งใบบอร์น....ให้ไปรับที่ ป.ณ. กีไม่ไปรับของ...ค่อยจันครน 7 วันเขาก็ส่งคืนมาบังข้าพ- เจ้าอีก กรรมเสียค่าส่งพรีฯ นับรายนับห้อนน้แบบจะไม่ถูกแล้ว เป็นกรรมแต่ชาติก่อนของ “ธีระ” ที่แก้ไม่ตก เองละกระมัง?

คำเปลี่ยน

ธรรมเทศนา ของ ดร. พระโภồnนาถ
แสดง ณ เชียงใหม่

เมื่อปลายเดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2476

ผลงานสังส์

อันคงยั่งยืนที่ประสบ อย่าง และพึงธรรมเทศนา นั้นนัยยะปูรุณแต่งผลงานสังส์ให้เกิดขึ้นสำหรับท่าน

นุชนฯ

ที่จะได้รับความกรุณาอนุญาต

ให้อ่าน พึงธรรมเทศนานี้ ต่อไปอีก เท่าเทียมกัน

คำนำ

หนังสือเรื่องนี้ พระยาพนาบุรุษ ผู้ได้รับความสนับสนุน
จากเจ้าแก้วนวรัฐ หลวงอนุสรณ์สุนทร และมิตรสหายอื่นๆ ตาม
ที่เมืองชั่งมีศรัทธาบูริจากทรัพย์สำหรับพิมพ์ขึ้นแจกจ่ายได้ ขอ
ให้พุทธธรรมสมาคมพิมพ์แจกเพื่อเบนธรรมทานแก่พุทธศาสนิก-
ชน โดยหวังผลในธรรมปฏิบัติและความถาวรแห่งพระพุทธ
ศาสนา.

พุทธธรรมสมาคมได้ให้กรรมการพุทธศาสตร์ของสมาคม
นัดตรวจสอบปรากฏว่าหนังสือเรื่องนี้ประกอบด้วยหลักธรรมอัน
眞髓 วัตถุประสงค์ของพุทธธรรมสมาคม สมควรที่พุทธบริษัท
ทั้งหลายจะพึงเว้น พึงปฏิบัติตาม พุทธธรรมสมาคมจึงตกลงรับ
พิมพ์แจกจ่ายเบนธรรมทาน สมาคมขออนุโมทนาต่อส่วนกุศล
บุญราศรท่านบูริจาก ได้ลงทุนลงแรงพยายามเพื่อหลักธรรมให้แพร่
หลายเป็นประโภชน์อันยิ่งใหญ่แก่ประชาชนต่อไป.

พุทธธรรมสมาคม
วันที่ 6 เมษายน พุทธศักราช 2477

คำนำ ป. สารบุตร

เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2476 พระโภกนาถภิกขุชาว
อิตาเลียนรูปหนึ่ง ได้จาริกไปถึงจังหวัดเชียงใหม่ ท่านได้แสดง
ธรรมเทศนา ให้อุบาสกอุบลศึกษาเป็นจำนวนมากพึ่ง ณ วิหาร
วัดเจดีย์หลวงเชียงใหม่ และวิหารหลวง ลำพูน ข้าพเจ้าได้มี
โอกาสแปลธรรมเทศนาที่ท่านแสดงโดยภาษาอังกฤษ เป็นภาษา
ไทยสู่อุบาสกอุบลศึกษาทั้งหลายพึ่งธรรมเทศนาที่ พระโภกนาถ
แสดงนั้น ถ้าจะสรุปความก็มีอยู่ข้อ ๆ ดังต่อไปนี้:-

1. ท่านว่าสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรามีพระมหา
ราชชิราษะท้อศจรรย์ในโลกโดยสมกพในราชศรัทธาสูงสุด อุณ
พร้อมและแวดล้อมไปด้วยความสุขต่าง ๆ ดังปรากฏอยู่ในพุทธ
ประวัติของเราเดิมนั้น พระองค์ยังไม่ได้ในความสุขนั้น กลับ
ทรงเห็นว่าเป็นทุกข์ร้อยแปดประการและทรงเห็นว่าธรรมดาง
ต่าง ๆ ในโลกนั้นของเบนคุกนั้น เช่น มีร้อนแล้วก็น้ำ มีมด
แมลงกมสั่ว นิทุกนั้แล้วก็ต้องมีสุขดังนั้น จึงได้เต็จขอทรง
อนุช เมื่อพระชนมาย 29 กำลังวัยคานอง ทรงแต่งหาสันติสุข
แบบพระที่บ้านมีอยู่ในโลก ทรงบำเพ็ญ慈悲 แสดงทางของจริงอยู่
ที่พะยอม จึงได้สำเร็จพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณด้วยมัชฌิมา

ปฏิปิทา โดยทรงเห็นว่า โลกนี้ของจริงอยู่ 4 ประการ ก็อ ทุกข์ สมุทัย นิโรค مرض เห็นหมู่สัตว์ตอกยู ในสังสารวัฏที่มีความ อันธารณาแหน่งไปด้วยอวิชชาและรุณล้มไปด้วยตัณหา ด้วย พระมหากรุณาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ จึงได้ทรงพระทัยประกาศ พระศาสนา วางแผนแห่งการปฏิบัติ แต่ชนตัวจนถึงขั้นสูงสุด ก็อ เป็นตนแต่การบำเพ็ญทาน รักษาศีลเจริญภารนา ไปจนถึง วินดติ อันเป็นขันทสุดแห่งการปฏิบัติ ดังเราท่านได้ทรงกันอยู่ แล้วน

2. ในการที่จะปลดปล่อยตัณหาต่างๆ ท่านว่าต้องเริ่มด้วย การรักษาศีลหา เพื่อจะศีลห้ามเป็นบริพัตติบังคับให้ดำเนินไปตาม ทางและเป็นบัน្តใจตอนแรก การขันบัน្តใจจำเป็นจะต้องเหยียบ แต่ขันตันขันไปก่อน จะกาวขันขันสุดที่เดียวไม่ได้ จึงจำเป็น ต้องเริ่มด้วยการละเว้นเสพเนอสตว์ทั้งหลายก่อน ตอนนั้นท่านได้ บรรยายโดยวิวัฒนาสมเหตุสมผล ดังท่านหงษ์หลายจะได้อ่านคำแปล คำยืนย่องในหน้ากระดาษต่อไปในสัมุดเล็ก ๆ ดีมั่น

3. ท่านได้แสดงประวัติพุทธศาสนาและประวัติคริสต์ ศาสนาให้ศรัทธาชนทั้งหลายฟัง และพิสูจน์ว่า คริสต์ศาสนาเป็น ส่วนหนึ่งของพุทธศาสนาเท่านั้น จึงยังไม่ครบบริบูรณ์ พระเยซู ได้เป็นสาวกของพระพุทธองค์ ก็อ ได้มาราเรียนพระพุทธศาสนา ยังประเทศอินเดีย ภายหลังที่พระพุทธองค์เข้ามาพำนแสวง 500 ปีเศษ พระเยซูได้มาราเรียนอัญถง 18 ปี แต่เวลาไปเผยแพร่ศาสนา

นั้นได้มีเวลาทำอยู่เพียง 3 ปี พร้อมด้วยมีหมู่คณะก็อ ได้กันอยู่ รอบข้าง และมีศัตรูกอยป่องร้ายมากนัย ถึงกับภายในลังได้ลง หัวศีก์ต่อพระเยซูอย่างทราบกันทั่วๆ ไปแล้ว ฉะนั้นพระธรรม ก็อ อยู่พร้อมมูลในพระไตรนีติกของพระพุทธศาสนาจึงไม่ประจักษ์ มากเท่าได่นัก ในคำสั่งสอนของพระเยซู หากว่าพระเยซูได้มี พระชนม์สังสอนอยู่อภินานบี คล้ายคลึงสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว คำสั่งสอนในคริสต์ศาสนาคงจะใกล้ชิดคำสั่งสอนใน พระพุทธศาสนาเขามากเป็นอันมาก ฉะนั้น สำหรับผู้ถือ คริสต์ศาสนาอยู่แล้ว เพื่อจะให้การปฏิบัติเต็มเปี่ยมอย่างองค์พระ- เยซูนุ่งไว้แล้วก็ยังจะเสริมได้โดยเรียนพระธรรมในพระพุทธศาสนาคือเติมและถือปฏิบัติให้ครบถ้วน ทั้งจะชนชั้นชาวได้ เป็นสาวกของพระเยซูหรือขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เช่นโดยแท้จริง

4. ท่านได้แสดงธรรมเรื่องเผยแพร่พระพุทธศาสนา ว่าครั้ง ที่ 1. ทรงคسمเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเผยแพร่เรื่องเมืองดารัง พระชนมายุอยู่ ครั้งที่ 2 สมเด็จพระมหาธรรมราชาธิราช พระ- เท้าโศกราช ได้จัดให้มีขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 218 และแต่นั้นมาเป็น เวลาล่วงเลย 2,000 ปีแล้วก็ยังหามีการเผยแพร่พระพุทธศาสนา ขนาดเชิงอักขระ การเผยแพร่ในชุด 1 และ 2 นั้นก็อยู่เพียงใน ประเทศไทยเดียว และทวีปอาเซีย คราวนับ พ.ศ. 2476 ซึ่งใกล้ กับปี พ.ศ. 2500 ที่ท่านกำลังจัดให้มีการเผยแพร่ครั้งที่ 3 โดย พระภิกษุสามเณร สยาม พม่า ลังกา และอินเดียหลาย ๆ นิกาย

เอาไปร่วมกันเป็นนิเกียดีว่างจะไม่ขัดข้อง เพราะพุทธศาสนา
ถือการปฏิบัติเป็นใหญ่ และวิธีปัสมนทก็อย่างเดียวกัน กล่าวถึง
พระพุทธ พระธรรม พระสังฆ ด้วยว่าทั้ง พระพุทธ ที่มุ่ง สุข
สรรณ์ คุณามิ เช่นเดียวกัน จะต่างกันบ้างก็ตามแต่การเลิกน้อย
และการทัยกนิภัยไม่ใช่เป็นของดี โดยเป็นเหตุให้แตกสามค่าย
หากจะแบ่งควรแบ่งเป็นชนๆ ตามหลักแห่งการปฏิบัติและกฎหมายที่
บรรดุ อย่างที่ท่านจำแนกไว้เป็น 4 ชน 8 จำพวก คือ โสดา
สกิทาคาน อนาคต อรหันต์ เมื่อร่วมกันเป็นหนึ่งได้แล้วขึ้นไว้ว่า
จะแพร่ให้ทั่วโลก คือจากสยามไป พม่า อินเดีย พกอบรมบรรดา
สามารถทั้งหลายให้คล่องแคล่วสามารถพอสมควร ยังจะเป็นเวลา
ประมาณ 3 ปี และจะได้ออกทำการต่อไป มุ่งตรงไปทวีปยุโรป
ผ่านประเทศอฟغانistan เปอร์เซีย ตุรกี เดย์เข้ายุโรปไปยัง
กรุงโรมในประเทศอิตาลี และเดย์ผ่านประเทศต่างๆ ทางตะวันตก
ของทวีปยุโรป ข้ามมหาสมทรแอตแลนติกไปทวีปอเมริกา ผ่าน
ทวีปอเมริกา จากทางตะวันออกไปตะวันตก (กว้างใหญ่มาก)
แล้วข้ามน้ำสมุทรแปซิฟิกมาประเทศญี่ปุ่น ขึ้นประเทศจีน และ
ผ่านจีน ญวน มาบรรจบที่ประเทศสยามอีก ประมาณเวลาหก
พักท่อนเดียวยาว 15 ปี

ธรรมเนียมที่พระโลกนาถแสดงนั้น เป็นที่ต้องใจหมู่
ศรัทธาทั้งหลายโดยช้านชั่ง เกิดความนับถือมาก จนถึงกับมีผู้
สมัครจะไปเผยแพร่พระพุทธศาสนาด้วยในเชียงใหม่ 13 ท่านและ
มีผู้รับศักดิ์ห้าพร้อมทั้งจะไม่เสพเนื้อสัตว์เป็นอาหารอีกต่อไปจนสั้น

ชีวิต 104 ปี และยังมีผู้พยาบาลจะปฏิบัติตามอีกกี่มาก นับว่า
ธรรมเนียมของท่านได้ประโภชน์เห็นทันตา คือปลูกให้ผู้ที่มีป-
นิสัยอยู่แล้วตนขันรับถือปฏิบัติทันที อันจะบังกันชีวิตสัตว์จะ
ต้องตกมาถูกฆ่าตายเนื่องอาหารได้เป็นจำนวนมากมาย “พระโลก
นาด” ว่าหัวใจของพระพุทธศาสนา ก็คือพระมหาวิหาร คือ
เมตตา กรณญา มุทิตา อุเบกษา เมตตารักใคร่สัตว์ทั่วไป กรณญา
สังสารสัตว์ทั่วไป มุทิตา-ยินดีสัตว์ทั้งหลายได้รับความสุข
อุเบกษา-เมื่อ “ไม่ทางที่จะแสดงใน 8 ประการดังนี้ ก็ให้วางใจเดย
กเมื่อเรายังอาเนกของสัตว์เหล่านั้นมารับประทาน จะว่าเราพร้อม
ที่จะบ้าเพี้ยพระมหาวิหารอย่างไรได้ ข้อนี้สำคัญมาก เมื่อเรายอม
ที่จะเป็นพุทธมานะอันจริงแท้แล้ว ควรที่จะบ้าเพี้ยตนตามหลัก
ดังกล่าวแล้วให้บริบูรณ์ ถ้าไม่เช่นนั้นยังคงไม่เห็นผลแห่งการ
ปฏิบัติว่าจะได้ประสบสุขด้วยอาการเช่นไร เพราะความสุขเกิด^๔
จากความสงบ การสังหารผลลัพธ์ชีวิตและกินเลือดกินเนือกัน ใน
ใช้ถึงทางแห่งธรรมวิเศษเดย

มุ่งพึงธรรมเนียมของพระโลกนาถแล้วได้มหาหรือ ข้าพ-
เจ้าเป็นจำนวนมากว่า เมื่อท่านเจาริกเลยไปเสียแล้ว รัฐธรรม
เหล่านตามธรรมดาย่อมจะจางไป ถ้าไม่ได้มีการรวบรวมพิมพ์ขึ้นไว
เพื่ออ่านสอดบัตรรับฟังกันอีกด้วยไปขอให้ข้าพเจ้าเป็นธระในเรือน
ข้าพเจ้าเองโดยทabenผู้แปลก็ยังจำข้อความได้อยู่บ้าง แต่ไม่หมด
ใจละเอียดลือด เมื่อมีผู้มาถามขอสัมภาษณ์ทางบ้านก็อธิบาย

ໄປທொກຈ້າວைໄດ້ ຈຶ່ງໄດ້ຫາຮອທ່ານ ທ່ານຈຶ່ງໃຫ້ພເຈົ້າດູໂນຕ້ຫົວຂ້ອ
ທ່ານເຂົ້ານໄວແບນກາຍາອັກຄຸຍເກີວກບໍ່ຮ່ອງປ່ານຕົ້ນຫາດ້ວຍກາ
ເສພແຕ່ພົກເບີນອາຫາຣ ພຳເຈົ້າຂອດໆເອົາໄວ້ແລະຄົມຫລວງປະສາທ
ສຸກນິຕິກັບບຣດາຜົມສຽ່ງທ້າອັນ ໃຊ້ກຽມາຊ່ວຍກັນແປລແລະຕຽງ
ທ່ານ ມ່ທ່ານຜູ້ເຂົ້າທົມຈົດເປັນໄປດ້ວຍກຸສລ 2 ທ່ານ ຄອ 1 ເຈົ້າແກວ
ນວຮູ້ ເຈົ້າຜຣອງນຄຮ່ຽງໃໝ່ 2 ຄຸນຫລວງອນສາຮສັນທ່າ ກົມຜູ້
ອນອົກເບີນອນນາກພຣ້ອມກັບບຣິຈາກທຸນ ຂອໃຫ້ພເຈົ້າພົມພໜຮ່ຽນ
ເຫັນຂອງພຣະໂລກນາຄອອກແຈກຈໍາຍກັນເພື່ອເປັນຄົມປະໂຍ່ນຕໍ່ອ່າງ
ໄປ ໃນຫຼັນຕິນົກຄົດກັນວ່າຈະພົມພື້ແຈກເນົພາໃນຈັງຫວັດເຊີງໃໝ່
ແລະລຳພູນ ແຕ່ໂດຍຮູ້ສົກວ່າການເບັນກາຮຸສລອັນໃໝ່ຫຼູ້ຫລວງ ຄວາ
ຈະໄດ້ເພື່ອໄປທ່າງ ໃນປະເທດສຍາມ ຈຶ່ງພຣ້ອມໃຈເຫັນວ່າການພົມພື້
ໄທເປັນຈຳນວນນາກແລະຈໍາຍໄປທຸ່ປະເທດ

ນະນັນ ເມື່ອທ່ານຜູ້ໄດ້ໄດ້ອ່ານຮ່ຽນເຫັນຂອງພຣະໂລກນາຄ
ໃນທິນແລ້ວ ແລະໄດ້ຮັບປະໂຍ່ນຈາກສ່ຽງນານ ພຳເຈົ້າ
ຂອເສນອຜູ້ວ່າທ່ານຍໍໃຫ້ແສງສ່ວ່າງສ່ອງມາຄົງເຫັນນ ນອກຈາກອົງຄໍ-
ພຣະໂລກນາຄອອງແລ້ວ ຄອທ່ານຜູ້ມີຈົດເປັນດ້ວຍເມຕຕາກຽມາລາຍ່າ
ທ່ານດັ່ງພຳເຈົ້າໄດ້ອອກນາມມາແລ້ວນ ໃຊ້ຈ່າຍເຫຼືອກນອກທ່ານພົມ
ອອກແຮງສ່າງເສົ່າມກາຮຸສລອັນນດ້ວຍ

ຂອ ຄວາມສຸຂ ຄວາມເຊີ້ມ ຈົນແດ່ ທ່ານຜູ້ໄດ້ອ່ານ ພົງ ແລະ
ປົງປັຕິ ແຫວ້ມ

ປ. ສາຄຽບຕູ
ນກຮເຊີງໃໝ່
ວັນທີ 1 ມິນາຄມ ພຸຖນະກົມາ 2476 }
ວັນທີ 1 ມິນາຄມ ພຸຖນະກົມາ 2476 }



ຮູ່ພຣະໂລກນາຄ ດ້ວຍນຄຮ່ຽງໃໝ່ ພ.ສ. 2476



รูป พระโลกนาด ด้วยห้องพักสถานีรถไฟเชียงใหม่
ด้วยพร้อมคุย เจ้าแก้วนวรัฐ เจ้าผู้ครองนครเชียงใหม่ หลวง
อนุสารสุนทร และ พระยาพนานุจาร. พ.ศ. 2476

ดร. โลกนาดภิกขุ พ.ศ. 2476

โนม ตสุส ภคโต อรหโต สันมานมุทธสุส
พุทธศาสนา-ศาสนาแห่งความเมตตา
“พุทธามกະทงหลาย จงอย่าเสพเนอสต์เลย”

ในประเทศไทยเดิม ชาว Hinดูมักพากันถามาเต็มๆ ว่า “ทำไนพากอุบลากอุบลากิในพม่า ลังกา และสยาม จึงรับประทานเนอสต์? สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้เทศนาหลักแห่งความเมตตากรรณไว้ดอกหรือว่า อหิงสา ปรนษา ชนมชา ความไม่เบี้ยดเบี้ยนกันเป็นธรรมะสูงสุด”

เมื่ออาทิตย์ได้พึ่งคำพูดเช่นนั้น ทำให้อาตามาต้องอิงเสมออาทิตย์ตั้งนั้น อาทิตย์ไม่มีคำตอบ สมปชัญญะบอกอาทิตยว่า คำกล่าวหาของพากเหล่านั้นเป็นความจริง แล้วอาทิตย์ปลอบตนเองว่า “ความคิดทว่าสมเด็จพระพุทธองค์มิได้ทรงอุบติขนเพื่อบุคคลที่ไปท่องอยู่ในกองกิเลส พระองค์ทรงโปรดได้แต่เฉพาะบางคนที่มีจิตบริสุทธิ์พอทจะสำเร็จได้เท่านั้น”

ขอให้เราแยกแยะบัญญาข้อนี้ให้ถ้วน ขอให้มาแสดงหาความจริงโดยไม่ต้องเกรงกลัวอะไร เพราะความจริงเป็นของดีสุดถึงแม่จะทำให้รถเข็บบ้าง คิดของนายศักดิ์แพทบี้ก็จำเป็นจะต้องใช้คดอาเนอร์ร้ายออกเสียจนได้

ทำไม่คนทั่วไปจึงสมควรกันอย่างเงี่ยบๆ ลงทะเบียนศึกษาข้อ 1 ที่ว่า ปานาติปานาเวรนั้น งดเว้นจากการทำชีวิตให้ตกลงไปอยู่ดังนั้นทุกคนชอบเสพเนอสต์ว ดังนั้น แต่ละคนจึงจะใจให้คนอื่นเชื่อไปว่า สมเด็จพระผู้มหึมาเจ้าของเรานั้นทรงอนุญาตให้เสพเนอสต์ได้ ขอให้เบิดช่องให้มุขย์แต่น้อยเดียวเดียว ! แล้วนุขย์จะกระโดดเข้ามายังนั้นกว้างออกไปจนเต็มความพอใจของตน “อกุศลเจตนาของนุขย์นั้น ไม่มีทัณฑ์ใด” เขายังถือเอาความผ่อนผันของสมเด็จพระศาสดาอาจารย์ไปใช้โดยไม่มีจำกัดขั้น มุขย์จะยกເອພຫານอนุญาตบนนามบั้งหน้า และวะเริงกันไปโดยไม่มีการเห็นຍວຮງ หมุนนุขย์นั้นจะถือว่า บรรลุสภาพบุคคลแล้วบังไม่ได้ เป็นเพียงแต่การตั้งใจไม่เรียวยอยู่เสมอ

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรานั้น ทรงอนุญาตให้กิจย์บริโภคนเนอสต์ได้ต่อเมื่อไม่ได้เห็น ไม่ได้ยิน หรือไม่สังสัยว่าสตวันนักผู้แหพะเพื่อกิจย์นั้น กิจย์เป็นผู้ปราศจากสมบัติจะซื้อหรือขายอะไรไม่ได้ จะนั่นกิจย์จะต้องรับเอาอาหารได้ ทั้งพึงได้โดยดุษณิภพ จะเป็นอาหารดีหรือเสีย มากหรือน้อย ก็ขอรับเนอ ก็ต้องรับลงสน

แต่หลักสอนใช้แก่กิจย์เป็นส่วนมาก ไม่ครับใช้สำหรับอุบาสกอบาสิกา เป็นธรรมดายอย่างที่มาราศาสจะเดียงว่า “ก็เมื่อพระกิจย์ซึ่งเป็นอาจารย์และผู้นำของเรามีบริโภคนเนอสต์ได้ เหตุไรเราจะเอาอย่างไม่ได้? เราภินเนอสต์กันเดียว” กรรมเหตุผลนั้นถูกแต่ความหมายสุดท้ายนั้นผิด...

กิจย์ไม่มีเงิน ดังนั้นกิจย์จะต้องบริโภคตามแต่จะได้ ไม่ใช่ตามแต่จะชอบ แต่อุบาสกอุบากิจย์เงิน กินอะไรได้ตามประสงค์ก็ขอเนอ

ในเรื่องอาหารนี้ กิจย์มีเสียงไม่ได้ แต่อุบาสกอุบากิจย์เสียงได้เต็มที่ กิจย์เลือกอะไรไม่ได้ อุบากิจย์เลือกได้ทุกประการ ถ้ากิจย์บริโภคนเนอสต์ ก็เป็นกรรมที่ไม่มีเจตนา กิจย์เลือกชนิดอาหารที่จะรับไม่ได้ เมื่อกิจย์บริโภคนเนอสต์บ้างก็บริโภคด้วยความไม่เต็มใจยิ่ง แต่ถ้าอุบากิจย์เลือกเสพเนอสต์โดยมากเป็นกรรมที่มีเจตนา เพราะอุบากิจย์เลือกชนิดอาหารได้อุบากิจย์เงิน จะซื้ออาหารอย่างไรก็ได้ตามชอบ ผัก หรือเนอ

พระฉะนั้น เรื่องของกิจย์จึงต่างกับเรื่องของอุบากิจย์ที่แท้จริงนั้นหัวใจบริโภคแต่ผัก เพราะฉะนั้น ผู้รavaสผู้ประสงค์จะได้บุญมากต้องถวายผักแก่กิจย์ อย่าถวายเนอสต์เลย ผู้ถวายเนอสต์แก่กิจย์นั้น ได้บุญน้อย หรือไม่ได้เลย ผู้รavaสผู้ถวายอาหารที่เป็นผักแก่พระกิจย์จะได้บุญมากmany

การรับประทานเนอสต์นั้น ทำให้เกิดความสงบ แม้เราจะไม่ได้เห็น ไม่ได้ยิน ว่าเนอันนั้นไม่ได้ทำสำหรับเราโดยเฉพาะก็ได้ เราถึงสังสัยอยู่เสมอ เนอสต์จะต้องทำเพื่อบริโภคเสริมไปฉะนั้น การรับประทานเนอสต์กับเป็นการผิดศีล สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรานั้นทรงสั่งสอนให้รับประทานผักโดยทางอ้อม ทำไม่สอนโดยตรงเด็ด ก็เพราะว่าหลักทุกหลักต้องมีข้อยกเว้น สมเด็จพระศาสดาทรงเป็นบรมมหาราชัญแห่งราชญ์แห่งชาติ

ทำไม่จึงมีชีวิตอยู่ในความสัมภัยตลอดไปได้? เป็นผู้เดพ
แต่ผู้เดียวเดียวความสัมภัยจะหมดสิ้นไป จะได้อยู่ในทางที่
ปราศจากภัย จะได้มีชีวิตอยู่โดยจิตใจบริสุทธิ์

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรานั้นต้องการให้เราปฏิ-
บัติเมตตาและกรุณา ศึกษา ๑ หนึ่งดามาก มิได้มายความแต่
เฉพาะว่า เราจะต้องไปเมื่อ หรือทำร้ายสัตว์ชีวิต แต่หมายความ
คือว่าเราจะต้องไม่ทำให้มีการทำร้ายสัตว์ชีวิตได้ ด้วย

พระธรรมบทกล่าวไว้ว่า:-

คนใดหรือสัตว์ใด

แม้คนไทยกรุณ์นั้น
เหตุว่าสัตว์ทั้งหลาย
ล่องเอาใจเรานั้น
(เหตุนั้นขอที่เดิม!
ผลลัพธ์สัตว์จะคงควรเว้น

คนใดหรือสัตว์ใด

แม้คนไทยกรุณ์นั้น
เหตุว่าสัตว์ทุกผู้
จะประพฤติแก้ท่านนั้น
(เหตุนั้นขอที่เดิม!
ผลลัพธ์สัตว์จะคงควรเว้น

จะเป็นครก็ตามที่

ก็ย่อมหาดูยากต่อทั้งๆ
ย่อมกลัวตายทั่วหน้ากัน
ใส่ใจเข้ามากก่อน
อย่าละเมิดซังศักดิ์เสนาจ

หรืออย่าเข็นให้มีกัน

จะเป็นครก็ตามที่

ก็ย่อมหาดูยากต่อทั้งๆ
ย่อมมองรู้ กชวน
ดูจะต้องการให้เราเป็น
อย่าละเมิดซังศักดิ์เสนาจ

หรืออย่าเข็นให้มีกัน

แผนโครงการทำสำเร็จ ให้แก่สัตว์เป็น

ผู้ต้องการสุขทุกคน

เพื่อหวังนำเรอสกัด

ให้สุขแก่ตน

ศั่วองขึ้กต้องเวทนा

ดับจิตไปแล้วเดินทาง กรรมนั้นจ้ามา

สนองให้ไม่พบสุขอย

๕ ๕ ๕ ๕ การซ่อนเนอสัตว์ในตลาดน้ำทำให้มีการทำสัตว์ เพราะการ
จ่วนน่ายย่อมต้องให้พอเพียงแก่ความต้องการ ฉะนั้น การซ่อนเนอ
ในตลาดก็เป็นการผิดศีลข้อ ๑

ดร. โลนิ เขียนไว้ว่า “สำหรับข้าพเจ้านั้น ถ้าคำว่า
‘อย่าทำสัตว์’ มิได้มายความไปถึงว่า ‘อย่าเส่นเนอสัตว์’ ด้วย
แต่ ศึกษา ก็จะศูนย์ค่าและความหมายไปสัน ข้าพเจาถือขอน
เกรงก ความตัดสินใจนั้นในข้อนี้ได้ทำให้ข้าพเจ้าเว้นจากการ
รับประทานเนอสัตว์มา ๑๑ ปีแล้ว และความเชื่อมั่นของพร้อม
ด้วยความสัตย์จริงเป็นกำลังหนุนอยู่ จักทำให้ข้าพเจ้าได้อุปการะ
แก่สัตว์อันน่าสงสารได้บ้างในบางกาล ขณะนี้ข้าพเจ้ากำลังคิดดึง
ศนาคณสำหรับผู้ที่ปัลจิจะเว้นจากการเสพเนอสัตว์ในสภาพเดิม
อยู่”

จริงที่เดียว ศักดิ์สูงยิ่งค่าและความหมายสันติ ถ้าคำว่า 'อย่าม่าสัตว์' มิได้หมายความไปถึงว่า 'อย่าเสียเนื้อสัตว์' ด้วยทั้งนี้ เพราะว่าจะมีการเสียเนื้อสัตว์ไม่ได้เลย ถ้าไม่มีการฆ่าสัตว์เสียก่อน กินเนื้อสัตว์ทำให้เกิดการฆ่าสัตว์ จะนั่นอย่าฆ่าสัตว์หมายถึงอย่ากินเนื้อสัตว์ด้วย

ดร. โสนิ เขียนต่อไปว่า "การเสพเนื้อสัตว์ได้ผังรากลงในประเทศที่นับถือพระพุทธศาสนาเสียแล้ว จนกระทั่งไม่รู้สึกกันว่าเป็นของชั่วร้าย จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่าจะต้องมีคนมาดการคัดค้านในขอน" จริงที่เดียวเราจะได้ฟังพุทธศาสนาิกชนกล่าวความเช่นว่า "เนอสัตว์ตายในตลาดเป็นของบังสุกุล อาจรับประทานได้" ดังนั้น! เพื่อนพุทธศาสนาิกชนหงายเอี้ย! อาทิตย์คัดค้านในขอน "เนอสัตว์ตายในตลาดไม่ใช่ของบังสุกุล ทำไม่ใช่ ก็เพราะว่าการจำหน่ายย่อมต้องให้พอกับความต้องการเนอบังสุกุลต้องเบนเนอทมชนด้วยเหตุสุดวิสัย เป็นตนวานเนอของสัตว์ทรายเอง ทราบได้ทุกการจำหน่ายให้พอกับความต้องการแล้วจะไม่มีเนอบังสุกุลเลย ถ้าไม่มีความต้องการก็จะไม่มีเนอสัตว์ดูก็ตามทาย เพราะฉะนั้นท่านจะต้องรับผิดในการที่เข้าจำหน่าย ท่านจะต้องรับผิดในการที่เขามาสัตว์ตาย ท่านจะเมิดศีลข้อ ๑ ปณาติปัตตาเวรนั้น"

การจำหน่ายย่อมเป็นไปตามส่วนของความต้องการ
ความต้องการเบนเหตุ

การจำหน่ายเป็นผล

ถ้าไม่มีเหตุ ก็ไม่มีผล

ถ้าไม่มีความต้องการ ก็ไม่มีการจำหน่าย และไม่มีการฆ่าสัตว์

(๖. ๒. พ.)

ถ้าไม่มีคนกินเนอสัตว์หรือคนซื้อ ผู้ฆ่าสัตว์ก็จะต้องเลิกชาชพหรือต้องเปลี่ยนไปทำกิจกรรมอื่นๆ ทันทันทีถือก็ว่า โอ... งานผู้ชุมชนเนอทางหลาย คนฆ่าสัตว์นานบนผืนสมุนไบท่านาด้วยน้ำ! ท่านให้เงินเขาเป็นสินจ้าง ท่านจ้างเขาฆ่าสัตว์ซึ่งไม่รู้เดียงสาเพ้อกรະเพาของท่าน

พุทธศาสนาิกชนบางท่านถวาย ตนเอง อปปังใหม่ ก็ตับปลา หรอเนอนนเนน ชั้นเล็กๆ เล็กทสุดจนมองไม่เห็นเนอ ด้วยศีลปะล้านน เขาอาจลวงตนเองได้ แต่จะลวงกรรมนั้นไม่ได้ดอก ปณาติปัตตา ๑ ก็คือ ปณาติปัตตา ๑ จะทำเนือเป็นอย่างใด ชั้นเล็กหรือชั้นใหญ่ ก็ไม่พึ่งกรรมร่วมอยู่นั้นเอง

สมเด็จพระศรีสรรเพชญ์พุทธเจ้าของเรานั้นอุบัติมาในโลกเพื่อคัดค้านการบุชาญัญด้วยเดือดเนอซึ่งกระทำกันอยู่ในสมัยของพระองค์ แต่มาบัดเดือนเรากลับบุชาญัญด้วยเดือดเนอเพื่อเอาไว้กระเพาของเราให้เต็ม โลหิตในโรงฆ่าสัตว์นั้นไหลหลังดูออกชาร อาทิตยากราบนักว่า ในสมัยโบราณที่เข้าใช้นุชัยัญต่อพระเจ้ากับสมัยนับชาต่อกระเพาหนึ่งต่างกันอย่างไร? อาทิตยว่า ทั้งก็คือพระเจ้านนเอง

ท้องน้ำเมื่อใส่อาหารเข้าไปเต็มแล้ว ก็ความเปลี่ยนด้วยความโกรธ (อวิชชา) ทำให้เกิดสัมสารโถกขัน เหตุนั้นจึงปล่อยให้ท้องว่างโดยรับประทานอาหารตามเดิม แล้วท่านก็จะทำลายสัมสารโถกเสียได้ โดยสำเร็จเป็นพระอรหันต์ นักวิชของพระมหากัสสปะเถระ และธุดงค์บัญญัติ 13 ข้อของท่าน อดอาหารและทราบตน นั่งห่มแต่น้อย และอยู่กลางแจ้ง นำความสำเร็จเป็นพระอรหันต์และนิพพานมาให้ได้เป็นตัวอย่าง

ถ้าเมื่อได้พิพากษานิกขนดลการเสพเนอสตัวเสียได้แล้ว เมื่อนั้นความต้องการเนอสตัวก็จะน้อยลง ขอให้อบากองบัวติการทุกคนจะบังคับ คนเอง อย่าไปติดผูกันเข้า แม้คนคนเดียวไม่อาจช่วยชีวิตสตัวทั้งโถกได้ ก็ แต่คนคนนั้นก็ยังอาจช่วยชีวิตสตัวที่เสาสามารถช่วยได้อยู่ การทำตัวอย่างนั้นติดต่อกันไปได้ เริ่มนับประทานแต่ผักขันคนเดียว จะยังผลให้ผู้อ่อนเห็นเกิดกุศลจิตอีกหลายคนกระทำตาม “การปฏิบัติเป็นตัวอย่างนั้นก็กว่าออกบัญญัติ”

ขอให้คิดดู ชีวิตสตัวประมาณ 200,000 (สองแสน) ตัว จะต้องถูกฆ่าเพื่อกินคนหนึ่งชีวิตอยู่ 60 ปี น่าสลดใจไหมเด้อ? ดูซึ่กันคนเดียวกินอะไรบ้างในชีวิต 60 ปี:-

นก เป็ด ไก่	20,000 ตัว
ไก่	60,000 ตัว
กุ้ง ปลา ฯลฯ	120,000 ตัว
สตัวอ่อน ๆ (สุกร โค ฯลฯ)	<u>3,000</u> ตัว
รวมทั้งสิ้น (สองแสนสามพันห้าร้อย)	<u>203,000</u> ตัว

ในวันหนึ่งๆ เรายกน้ำสตัวท่องมาตรฐานดูก็เด็กน้อย แต่เมื่อรวมเข้าด้วยกันจะ “น้ำท้องหายดีขึ้น” ทำให้ดีขึ้นได้ คนพากลจะน้ำปานมากด้วยกระทำที่ลงน้อยๆ ฉันนั้น”

ท่านมีอำนาจเหนือสตัวอยู่ 200,000 (สองแสน) ตัว ท่านจะเว้นช่วงให้เพื่อความเมตตาไม่ได้เชียวหรือ? หรือท่านจะมีมนุษย์ดูแลนั้นท่าน ท่านจะมีสุขใจได้อย่างไร? ในเวลาที่เสพเนอสตัวโดยรื้ออยู่ว่าสโอะจะนั้นได้ประกอบขึ้นด้วยความรับทุกข์เวทนาของสตัวอ่อน ๆ

สมเด็จพระสัมมนาสัมพทธเจ้าของเรานี้ทรงเสวยแต่ผักผลไม้ต่างๆ คณชฉบับเสพเนอสตัวบ้างคนพยาบาลพิสูจน์ว่า พระองค์เนื้อสุปรินิพพานโดยเสวยเนอสุกร เหลวไหหละไว้ เช่นนั้น สมเด็จพระพุทธองค์ทรงบริโภคแต่ผลอาหารมานาณตลอดพระชนมชพ จะรู้เดชะเข้าสุปรินิพพานด้วยการเสวยเนอสุกรอย่างไรได้ พระองค์ทรงเสวยผักผลไม้ต่างๆ จนตลอดกาลอาสา พระองค์เต็จสุปรินิพพานโดยเสวย “เหตุเห็นพิชิตทางหาก” วินเดือนกันบุญไม่เสพเนอสตัวหมด มาจันถึงทกวัน

พระเจ้าอโศก ก็เป็นพิพากษานิกขนทั้ง พระองค์เสวยแต่ผลอาหาร และได้ทรงกฎหมายนิคมครองชีวิตสตัวทั้งหลายด้วย “มีมราชาธิราชองค์ใดในพงศาวดารที่จะเปรียบปานพระองค์ได้ พะองค์เป็นบรมราชาริราชย์ยังแท้จริง “กษัตริย์อธิราชในมวลพระวิเศษสตัวทั้งปวง ไม่มีใครจะได้เสิศสตัวพระเจ้าอโศกราชรัตน์

ดำเนินยังโบราณไป บัดจับน้ำสตัวเชื่อว่าตายมากกว่านี้ เข้าใช้เครื่องยนต์กลไกหันสมัยจับสตัวทະเต่างๆ ชุดบ่อเลียงสตัวต่าง ท. ธีรatham

ของพระองค์สั่งแต่งสร้างอยู่กลางน้ำกากาษ ดุจดาวเด่นดวงสุกใส สะตาดอยดูงดีว"

เมื่ออาตามาร์มนับถือพระพุทธศาสนาในอเมริกา "อาตามาก" เริ่มรับประทานแต่ผักตงแต่บัดนั้นมา แม้ว่าในเวลารับประทานอาหารพอกพนองจะพากันล้อเลียนอาตามากกลับเป็นคนรับประทานแต่ผักในทันทันใดนั่นก็ด แต่อาตามากก็คงน้อยใจคำปฏิญาณนั้นและปฏิเสธอย่างแน่นแฟ้น ไม่ยอมรับประทานเนอส์ต์ เนอปลา หรือไบ์ เป็นอันขาด

แต่ครั้งโบราณกาล มีพยาธิอยู่เพียง ๓ ชนิดเท่านั้น ก็แล้ว คือ อัขณา-ความต้องการ. อนสนั่น-ความหิว. และชรา-ความแก่. แต่ยังไรมีก็เด่นของจากการที่มาส์ตัวกัน พยาธิ ๓ ประการนี้ได้เพิ่มขึ้นเป็น ๙๘ จำพวก พยาธิเกิดขึ้นได้จากการเข้าสัมผัติชีวิต ถ้าเรารวังก้อนหินให้ครองดึงขึ้นไปบนอากาศ ก้อนหินนั้น ก็จะคล่องแครงหัวเราะ ในท่านองเดียวกันถ้าเราให้หักแก่สัตว์ใดๆ ทุกขันนกจักคล่องบนหัวเรารือ ก เหตุอย่างไรผลอย่างนั้น

"อุ๊เดด! และปล่อยให้เข้าอยด้วย" ขอให้ถอดขึ้นไว้บนคานา ถ้าท่านบนหอนชัวต์พอน ชัวต์ของท่านก็จัดต้องสันไปด้วย ถ้าท่านนั้นชัวต์โดยการกินเนอส์ต์ทุกจกผ่านมา สัตว์เหล่านั้นก็จะกระโดดคว้าคอกหอยและคอริเกินท่านเสีย เช่นเดียวกัน เป็นธรรมชาติอย่างทบุคคลจะถูกเป็นปลาไปก็ได้ ถ้าได้บรรจุปลา ๑๒๐,๐๐๐ (หนงแสตนดองหนึ่น) ตัวเข้าไว้ในกระเพาะ ขอให้ดูเหมือนภิกนิปลา

*ดร. โลกลนาถกิจ ได้ปริญญาเอกทางวิทยาศาสตร์และอักษรศาสตร์แห่งมหาวิทยาลัย 85 พธ. ที่พม่า

เดิมว่ามีเนื้อหันเมื่อความปลาอย่างไร เมื่อรูปขันธ์ (ร่างกาย) เป็นปลาไปแล้ว ขันธ์อันๆ (จิตใจ) ก็เป็นปลาไปด้วย แล้วผู้รับประทานปลาถูกกลับกลายไปเกิดเป็นปลา นกอเหตุและผลกำลังดัน กำลังสะท้อนต้องทำกันและทรงกันขึ้นอยู่เสมอไป เพราะฉะนั้น เราจะเป็นผู้เสพแต่ผักเดียวจะทำให้การมาส์ตัวดันอย่างไป เราจะเป็นผู้เสพแต่ผักเดียวจะได้ทำให้โรคภัยไข้เจ็บลดลงไป ไข้เจ็บลดลงไป นเบนทางๆ เดียวเท่านั้น ไม่มีทางอันอ ก

หลักสำคัญของพระพุทธศาสนา ก็คือความกรุณา ฉะนั้น ถ้าพุทธศาสนา ก็ชักคนให้ขาดความกรุณา คนนั้นก็กลับไม่ใช่พุทธศาสนา ก็ชักคน เพราะถ้าไม่มีกรุณา พระพุทธศาสนา ก็ไม่มีประโยชน์ ฉะนั้น จงพยายามเป็นพุทธศาสนา ก็ชักคนโดยเป็นผู้มีกรุณารับประทานแต่ผักอย่างเดียวกับสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรารู้ทรงพระมหากรุณาจักรนั้นเท่านั้น

เมื่ออาตามาและพากเดินทางไปเมืองจิตตากอง (ในเขตพม่า) โดยเรือกลไฟ "นิลดา" นั้น ก็ปัตันเรือได้พอดกับอาตามา ด้วยคำเชิญจากเจ้าของเรือ คำว่า "พระเจ้าสร้างปลาในทะเล ฉะนั้นจะให้ร้ายอะไรกันปลา"

อาตามาก็ตอบเข้าด้วยคำเชิญจากเจ้าของเรือเดียวกันว่า "พระเจ้าสร้างสิงโตในบ้าน ดังนั้นสิงโตนั้นจะผิวร้ายอย่างไรที่จะกินกับปัตันเรือ 'นิลดา' เสีย"

ป้าชนิดใหญ่กินปลาเล็ก แต่อำนาจไม่ใช้ธรรม คริสต์ศาสนาพูดว่า “พระเจ้าสร้างสัตว์ทั้งหลายมาเพื่อประโยชน์แก่มนุษย์” ถ้าท่านจะไปถานสิงโตและเสือบ้าง มันก็จะพา กันพอดีว่า “พระเจ้าสร้างมนุษย์มาเพื่อประโยชน์แก่พวกเราระ” มนุษย์เป็นศัตรุที่ร้ายที่สุดของสัตว์ อุกฤษณาจราของมนุษย์นี้หาที่สนมไม่ได้ มนุษย์จะบีดถูกเอาสังเวยได้ เสียหงันทั้งหมดนี้ได้ มนุษย์ใช้สมองจับสัตว์อนุฯ ที่โง่กว่าไปไว้ในอำนาจ ดังนั้นมนุษย์จะเป็นผู้บุญแห่งเขาเก่งที่สุดบนพื้นพระธรรมนั้น มนุษย์ใช้บัญญาความฉลาดจับสัตว์บนอากาศ บนพื้นดิน และในน้ำ มาเพ้อลืม เพื่อท่อง หรือเพื่อเด่นสนุก ฯลฯ ขอให้หยุดจับสัตว์เด่นกันเสียที่เด็ด! สัตว์เดียร์จ้านนั้นเป็นผู้โง่เง่า ทั้งหมดควรจะได้รับความกรุณาของเรางามากว่าความโง่เง่านั้นอย่างยิ่ง

ของแต่เมตตาให้แก่สัตว์ให้ทั่วไป ของใช้ความเมตตา ชุติขึ้นเป็นอัคคี ผู้ผลิตภัณฑ์ให้สั่นไปในกองมหาเพลิงแห่งเมตตาแห่งนี้

เวลาสัตว์เข้าตาย เราถูกเขามันไปฟังคิดเสียทันที แต่เวลา มันตายโดยการฆ่าตกรรมด้วยคมมีดของคนข้าสัตว์ เราถูกลับเข้าฟังไว้ในกระเพาะเราเสียโดยทันทีเหมือนกัน ดังนั้นกระเพาะของคน ก็ถูกบ้า มนุษย์ก็ถูก หลุมศักดิ์ศรีเดินได้ ประชาชนที่เดินร่วง คนด้วยร่างสัตว์ที่มาตกรรมเขามา ต้องเป็นพากท์ขาดความกรุณา

อย่างแน่นอน เขาเหล่านั้นเป็นเหมือนนกแร้งที่หากินอยู่ตามบ้านบ้าน เข้าลักษณะของศรี แล้วก็เปลี่ยนตัวของศรีเป็นบ้านบ้าน น้ำชาติ กระเพาะมนุษย์เป็นบ้านบ้านใหญ่โตมาก เพราะสามารถดึงสัตว์ที่ลูกหมาลัง 200,000 (สองแสน) ตัวได้ในระยะเวลา 80 นาที

รับประทานเนือสัตว์ในบ้าน บานปีกออะไร บานปีกอสังท์ ทำให้เกิดทักษ์แก่ตัวเองหรือผ่อน การรับประทานเนือสัตว์ทำให้เกิดทักษ์แก่ตัวเองและสัตว์นั้นฯ เพราะฉะนั้น การรับประทานเนือสัตว์จะเป็นบ้าน

(๗. ๓. พ.)

อีกประการหนึ่ง การทำบ้านปีกอการทำผิดกฎหมายที่จะรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตน สัตว์จะสั่นเสียงบ้านของเรา การรับประทานเนือสัตว์จะเป็นการกระทำผิดกฎหมาย รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตน เพราะฉะนั้นการกินเนือสัตว์จะเป็นบ้าน

(๗. ๓. พ.)

การเสวอครั้งสุดท้ายของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา
(พุทธบัณฑิตบิณฑบาต)

เนื่องสามเดือนก่อนปรินิพาน ที่เมืองเวสาลี พระพุทธองค์ได้ตรัสประทานโอวาทแก่พระภิกษุสงฆ์ว่า:-

“ด้วยภิกษุทั้งหลาย บัดนี้เราสอนท่านทั้งหลายให้รู้สังทึกชัยแห่งตน สังหารทั้งหลายมีความเสื่อมเป็นธรรมด้า จงทรงหน้าทางช่วยตนให้ถึงพร้อมบัน្តรูรัมด้วยความไม่ประมาท ปรินิพาน

แห่งตลาดจะมาถึงในไม่ช้า ต่อแต่นี้ไปอีก 3 เดือน ตลาดจะก่อปรินิพพาน”

“วัยแห่งเรางอกงอกแล้ว ชีวิตแห่งเรายังคงที่สดแล้ว เราจะก่อตัวไป เราจะจากไป พงศ์เราผู้เดียว ฉะนั้นจะคงใจเด็ด! กิจธงหลาภพทรงศักดิ์ทรงมณฑล จ้มความดำริมนต์ จงตามรักษาซึ่งจิตตน์ บุคคลใดที่ไม่ท้อถอย ยึดมั่นอยู่ในธรรมวินัยนั้น จักขึ้นชาติสังสารนี้ได้ จักทำที่สุดแห่งทุกข์ได้”

วันสุดท้าย สมเด็จพระผู้มหึมาประภาครับสัมมัชฌ์ให้เสด็จฯ แคว้น ป่าฯ และทรงรับน้ำมนต์บูชาตท่านทบ้านนายจุนทะฯ ช่างโลหะเป็นชาวอินดูที่ไม่นิยมเดินเนื่องสัตว์

นางสุชาดาได้ผลานนิสังส์ทเป็นผู้ถวายกัตตาหาร ซึ่งเมื่อ สมเด็จพระสัมมานัสสันพุทธเจ้าของเรารับได้ทรงบริโภคแล้วก็ได้ทรงตรัสระบุตนตรสัมมานัสสันโพธิญาณ นายจุนทะฯ ได้ผลานนิสังส์ท เป็นผู้ถวายกัตตาหารซึ่งเมื่อทรงรับบริโภคแล้ว ก็ได้เสด็จฯ ปรินิพพานด้วยอนุปทานที่เสนอพานชาตุซึ่งเป็นการดับขันธ์โดย “ไม่มีอะไรเหลืออยู่”

นางสุชาดาถวายน้ำข้าว* (ข้าวป่ายาส) เป็นบูชาตทุด

* คำที่แปลว่า “น้ำข้าว” นั้นในต้นฉบับภาษาอังกฤษใช้ว่า “Rice-Milk” อันค่าว่า “Milk” ในภาษาอังกฤษนั้นหมายความถึงน้ำนมสัตว์หรือมนุษย์ก็ได้ และหมายความว่า น้ำยางที่ได้มาจากการต้นไม้ หรือ ผลไม้ (เช่น กะทิ) ก็ได้ เหตุฉนัค่าว่า “Rice-Milk” จึงมีความหมายถึง “น้ำยางที่ได้มาจากการต้นไม้” จึงได้เมื่อหุงต้มแล้วก็ได้ หรือได้โดยคนจากเมล็ดข้าวอ่อน

ที่สุดสำหรับบำเพ็ญญาณ สมเด็จพระภิกขันต์ทรงสรรเสริญไว้ 11 ประการคือ:-

- | | |
|-------------|-------------------------|
| 1. น้ำข้าว | ทำให้เกิดอายุ |
| 2. น้ำข้าว | ทำให้เกิดวรรณ |
| 3. น้ำข้าว | ทำให้เกิดสุข |
| 4. น้ำข้าว | ทำให้เกิดพละ |
| 5. น้ำข้าว | ทำให้เกิดสัมปชัญญะ |
| 6. น้ำข้าว | ปลดเปลี่ยนความหิว |
| 7. น้ำข้าว | บำบัดความหาย |
| 8. น้ำข้าว | ทำให้เวทนาแห่งกายสิ้นไป |
| 9. น้ำข้าว | ชำระให้สะอาด |
| 10. น้ำข้าว | ทำให้อาหารบ่อ |
| 11. น้ำข้าว | เน้นบำรุงโรค |
- สมเด็จพระพุทธองค์ทรงสรรเสริญไว้ ดังนี้
สมเด็จพระสัมมานัสสันพุทธเจ้าได้เสวยเนื่องสัตว์ เพื่อตรัสระบุตนตรสัมมานัสสันโพธิญาณ ด้วยเหตุใดเล่า? ก็พระเหตุว่า เนื่องสัตว์นั้นทำให้เกิดตัณหาและราคะ และทำลายเสียซึ่งกรณา น้ำข้าวเนื่องสัมมานโยทจึงเป็นกัตตาหารที่ดีเยี่ยมเพื่อการตรัสระบุตนั่นเอง

โดยทรงก็ได้เรียกว่า “Rice milk” ได้หงส์ แต่อย่างไรก็ได้ คำนี้จะแปลว่า น้ำข้าวที่หุงด้วยนานตามคำขอขึ้นมาได้เลย ด้วยเหตุนี้ น้ำข้าวเจ้าจึงแปล “Rice-Milk” เป็นกลางๆ ไว้ว่า “น้ำข้าว” ซึ่งให้หมายได้ อีกทางว่า “น้ำข้าวที่ได้มาจากการต้มกล่าวแล้ว.....” ผู้แปล

นายจุนทะฯ ถวายอาหาร 3 สิ่ง คือ (1) สุก遁ทักษะ (2) ข้าวหวาน (โภชนาณย์?) (3) ขนมหวาน (ขาหนันย์?)

เมื่อสมเด็จพระพุทธองค์ประทับลงแล้ว พระองค์ได้ทรงครับแก่นายจุนทะฯ ช่างโลหะ ว่า “ดูกร จุนทะฯ สุก遁ทักษะอันได้ท่านได้ทำไว้แล้วนั้น ท่านจะอังคាសแก่เราเด็ด! ส่วนอาหารอันๆ ก็ขอข้าวหวานและขนมหวานนั้น จงอังคាសกิกษุสังฆนนเด็ด.”

จุนทะฯ นายช่างโลหะ จึงสนองพระพุทธพจน์ว่า “สาธุ พระพุทธเจ้าฯ” และกินสุก遁ทักษะทัณฑ์ให้ทำแล้วนถวายแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าองค์เดียว ส่วนอาหารอันมีข้าวหวานและขนมหวานนั้น ได้นำถวายแก่กิกษุสังฆ

อะไรคือ สุก遁ทักษะ? ศาสตราจารย์ รีส เดวิดส์ แปลว่า เหตุใดคืนชนิดหนึ่ง พวกซ่อนเนอส์ตัวรักทั้งหมดแล้ว “เนอสุกน้ำอ่อน” แต่โปรดจำไว้ว่า สมเด็จพระสัมมาสูญญานีได้ทรงอนุญาตให้กิกษุสังฆม่องคลอนบริโภค “สุก遁ทักษะ” นั้น

อะไรคือ สุก遁ทักษะ? ท่านภิกขุ สกุลรุ ผู้ล่วงลับไปแล้ว ได้ให้คำอธิบายอย่างดีไว้ในหนังสือ พทธศต ภาตচชสม (พทธปุจฉาวิสชนา) ของท่านว่า “สุก遁ทักษะเป็นเหตุชนิดหนึ่ง รับประทานได้” ไม่ใช่ “เนอสุกน้ำ” ดังที่เคยแปลกัน การผิดเพี้ยนเกิดขึ้นโดยอาการดังนี้ กอ พระอรรถกถาจารย์ชาวนิเดีย แต่โบราณกล่าวได้เข้าใจคำนถูกต้องมากแต่แรก ความหมายทั้งสองซึ่งใช้กันในเฉพาะชนบทเดียวนั้นได้สูญหายไปเสียแล้ว “สกโตร” หมายความว่า หมู่บ้าน “มัหะเวน” หมายความว่า สงฆ์อ่อนนุ่มน้อมชันอ่อนชัย แต่ว่าเมื่อเวลาถ่องถึงคำนี้มาสามาถ

กันเข้าแล้ว ทำให้เกิดความหมายที่น่าสงสัย แม้จะมีเหตุผลใดแบ่งอยู่มากมายก็ดี ในที่สุดนักช้อนเสพเนื่องได้ลงความเห็น สองกลุ่มท้องถิ่นไปว่า ก้านจะต้องหมายถึงเนื้อหมูบ้าอ่อน อย่างไรก็ดี แปลดังนั้นผิด หลักฐานทั้นพบใหม่ จะแปลคำนี้ว่า หม้ออนนุ่มน้อมชันนั้นไม่ได้ ต้องแปลว่า สงฆ์อ่อนนุ่มน้อมชันแก่มน แปลอย่างง่ายกว่า “หมูซอบ” หรือ “หมูยินดี” การใช้เรียกชื่อสิ่งของโดยคำอุปมาอุปมาที่ใช้กันอยู่ในภาษาไทย เช่น “สุก遁ทักษะ” คำนั้นจึงได้ใช้เรียกเหตุชงหมูบ้านอินเดีย ซึ่งแสดงให้เห็นได้โดยธรรมดาว่า เหตุใดพระองค์จึงได้ตรัสสั่งให้ให้นายช่างโลหะอังคាសเหตุนนี้แก่กิกษุสังฆ พระองค์กลับทรงถังให้น้ำไปทิงเสียอย่างของไม้ควรบบริโภค.

เมื่อสมเด็จพระพุทธองค์ได้ทรงเสวยสุก遁ทักษะนั้นเพียงพอแล้ว พระองค์ได้ตรัสแก่นายจุนทะฯ นายช่างโลหะ นนว่า “ดูกร จุนทะฯ เหตุที่เหลืออยู่แก่ท่านเท่าไถ่จงเอาไปผึ้งเสียในบ่อจุนทะฯ เอ๊ย! เราไม่เห็นใจเลยไม่ว่าในโลกนั้นหรือในสวรรค์ชนกัน หรือสวรรค์พรหม ไม่เห็นใจเลย ไม่ว่าในเหล่าสัมพุทธ์ หรือเหล่าพราหมณ์ จะเป็นเทพเจ้า หรือนุษบกจะบริโภคแล้ว ให้หล่อเทียงร่างกายได้ นอกจากตถาคต.”

นายจุนทะฯ ช่างโลหะ ก็กล่าวรับสัมภาษณ์บรรหารว่า “สาธุ พระพุทธเจ้าข้า!” แล้วนำเอาหีดหัวเหลือทงสันนี้ไปผึ้งเตี้ยในบ่อ.

สมเด็จพระศรีสรรพสูตรเพื่รพุทธเจ้า ได้ทรงตรัสล่วงหน้าไว้แล้วว่า พระองค์จะปรินิพพานในกำหนด ๓ เดือน และบัดนี้ได้ถึงกำหนด ๓ เดือนนั้นแล้ว สุกรรมทักษะนั้นเป็นพิษไม่ควรแก่การยื่อยหล่อเลียงร่างกายเป็นอาหารที่เหมาะสมแก่การที่จะทำให้สมเด็จพระพุทธองค์ทรงรักษาพระสัจจาที่จะเสด็จสู่ปรินิพพานตามเวลากำหนดได้.

สมเด็จพระผู้นั้นพระภาคเจ้าได้พร้อมแล้วที่จะปรินิพพานพระองค์ทรงคงพระทัยแล้วว่าจะปรินิพพานในวันนั้น แต่หาได้มีพระพุทธประสังค์ที่จะให้ผู้อนดงแก่อาการรณะไปด้วยไม่ ทั้งนี้ได้ประส่งค์ที่จะทำให้นายจุนทะฯ มีวิปญีสารเตียนนาใจที่ไม่มีผู้ได้รับอังคасบัณฑาตทานแห่งตน พระองค์จึงได้เสวยสุกรมทกวันนน แต่เดิมพระทัยที่จะเข้าสู่อนุปากิเตสปรินิพพานอันวิเศษสุด เป็นการดับขันธ์โดยมิได้มชาติกพรคงเหลืออยู่เลย.

เมื่อพระผู้นั้นพระภาคเจ้าทรงบริโภคกัตตาหารของนายจุนทะฯ ช่างโลหะ นั้นแล้ว ก็เกิดอาพาธกล้า ทรงพระประชวรโรคบิด (ลงพระโลหิต) เกิดเวทนาแรงกล้า แต่พระองค์ทรงพระสถิติสัมปชัญญะและขันติธรรม มิได้ลั่นพระพุทธวาราบ่นถึงความเวทนาอันประการใดเลย.

และพระองค์คำรัสเรียกพระอานันท์ว่า “ดูก อาณท์ เราพร้อมกันจักไปเมืองกุศินารา.”

“สาธุ พระพุทธเจ้าข้า!” พระอานันท์รับพระพุทธาภูตติพจน์ดังนั้น.

พระพุทธบรรหารที่ตรัสสั่งให้นายจุนทะฯ ผึ้งสุกรมททวะส่วนที่เหลือเสียนั้น ได้ช่วยให้ชุมกหาดายรอดไปจากความตาย.

ถ้าความจริงสุกรมททวะนั้นเป็นเนื่องบ้ำ สมเด็จพระผู้นั้นมาสัมพุทธเจ้าขอก็จะรักษาไม่ทรงบริโภคเลย พระองค์ก็จักเสวยแต่ข้าวหวานและขนมหวานกับเหล่าภิกษุสงฆ์ทงหลาย สมเด็จพระสัพพัญญและเหล่าภิกษุสงฆ์จักไม่บริโภคเนอสตัวในเมื่อห้านสักว่า เนอสตัวนั้นได้ถูกจดเตรียมเพื่อเนพะท่าน สุกรมททวะนั้นได้ทำเตรียมขนเพื่อสมเด็จพระพุทธองค์และเหล่าสังฆสาวกตั้งน้ำดับเนื่องบ้ำพระองค์ก็ทรงบริโภคไม่ได้ เพราะฉะนั้นสุกรมททวะจึงไม่ใช่เนื่องบ้ำ (แต่เป็นเหตุ)

(๖. ๓. พ.)

สมเด็จพระผู้นั้นมาสัมพุทธเจ้านั้นมิได้เคยทรงเปล่งพระสรเสียงเป็นสำเนียงกรซออกมาเลย ก็เหตุไนจะทรงบริโภคเนอสตัวซึ่งถูกฆ่าตกรรมมาแล้ว? พระองค์จะทรงก่อหน้าให้บังเกิดมีการฆ่าสตัวอย่างไรได้? กรณะไรเด่าจะร้ายกว่า โภสัจวิตหรือ การฆ่าสตัว?

สมเด็จพระพุทธองค์ทรงเป็นพระประมุขของสงฆ์ และคุยเหตุนพระองค์จังทรงมีสิทธิที่จะโปรดประกอบกรรมบางอย่าง

ได้บ้างจะอย่างเดียวกับพระมหากรุณากษัตริย์มหาราชที่จะบันเทิงพระองค์เองได้ในพระราชอุทยาน ชาวประชาชนน้ำหน้าอาจทั่วทั้งโลกในพระราชอุทยานได้ไม่. และภิกษุทั้งหลายก็ไม่นั่งรอการที่จะบริโภคเนอสตัว เพราะเหตุทักษิณเหล่านั้นสมมติวิปริตไปว่าสมเด็จพระผู้นั้นพระภาคทรงบริโภคเนอสตัวคงหนึ่งหรือสองครั้งในพระพุทธศาสนา. (เบ็นการเข้าใจผิดไปมาก)

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรานั้นทรงครรชนพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ มิใช่ด้วยการเสวยเนอสตัว แต่ด้วยเสวยนาข้าวต่างหาก! ฉะนั้นด้วยเหตุใดเล่าสมเด็จพระกัลยาณต์จักทรงบริโภคเนอสตัวในกาลที่พระองค์ทรงดับขันธ์เข้าสู่ปัลพาน (อนุปัทโสดสปรินพาน).

ผู้รักที่จะเสพเนอสตัวห่วงแต่จะอ้างอิงเอาเหตุจากพระพุทธบังคับบัญชาตามมาโดยแบ่ง เหตุใดเล่า? ก็เพราะเหตุว่าเขาเหล่านั้นไม่พบธรรมเทศนานในที่ใด ๆ เลยก็ สมเด็จพระพุทธองค์ทรงบริโภคเนอสตัว ถ้าหากว่านายจุนกะฯ ถวาย น้ำข้าว แก่สมเด็จพระผู้นั้นพระภาคแทนที่ถวาย สุกรณหทวะแล้ว แม้พวกรักเสพเนอสตัวก็จะต้องยอมรับว่าพระองค์เป็นผู้บริโภคแต่ผู้ถลอดพระพุทธศาสนาซึ่พ เป็นการเดาแกินไปที่ผู้รักเสพเนอสตัวจะห่วงเอาคำๆ เดียว ก็ อ สุกรณหทวะ-เหตุ นานั้นขอถียง เป็นคำแห่งคำทั้งหลายที่จะพิสูจน์ว่าสมเด็จพระพุทธองค์หาได้ทรงเสพแต่ผู้ถลอดกาลว้าน ถ้าหากจะมีนางสุชาดาคนที่สองมาถวาย น้ำข้าว แก่

สมเด็จพระพุทธองค์ในบังคับมีวารนี้แล้ว พวกรักเสพเนอสตัวจะเอาอะไรมาปฏิเสธได้เล่าว่าพระพุทธองค์ไม่ได้ทรงเสพแต่ผู้ถลอดพระชนมชพ สมเด็จพระผู้นั้นพระภาคทรงเสด็จรับบัณฑบาต อุบัติเป็นเวลา 50 พรรษา และมิได้เคยทรงบริโภคเนอสตัวเลย ก็เหตุใดเล่าพระองค์จะมาบริโภคเนอสตัวในวันสุดท้ายที่ประนิพพาน สมเด็จพระบรมศาสดาอาจารย์เจ้าจะทรงบริโภคเนอสตัวในวันสุดท้ายแห่งพระชนมชพที่เสวยแต่ผู้ถลอดบัณฑบาตแล้วเจียวหรือ?

ภิกษุถกห้ามนี้ให้บริโภคเนอสตัวเหล่านี้ ก็ เนื่องนุชย์ น่องช้าง เนื่องนา เนื่องสนบ๊ น่อง น่องสังโถ เนื่องเตือโคร่ง เนื่องเตือเหลือง เนื่องนม เนื่องเลียงผา เหตุนภกษิจังไม่บังควรบริโภคเนอสตัวเป็นอันขาด ถ้าไม่ได้ตามเสyiให้รุกอนว่าเนนเนอจะไร

ถึงแม้สมเด็จพระผู้นั้นพระภาคเจ้าของเราก็มิได้ยอมให้พระเทวทัต์ลงวนัยที่ให้เสพแต่เนพะผกบกนกด แต่พระองค์ปฏิเสธก็ เพราะพระศาสนาของพระองค์เป็นศาสนาของ สาโกลโลก พระองค์ทรงเป็น ประทีปแห่งสาโกลโลก มิใช่เป็นแต่เนพะประทีปของประเทศไทยเดียวซึ่งหาผู้ใดจงจายเท่านั้น นอยจากนั้นพระองค์อุบัติมาเพื่อทรงสังสอนพระจัตุราริยสัจ มิใช่ทรงอุบัติมาเพื่อแต่เนพะลักษิกันผู้ใดเท่านั้น

ภิกษุท่านนหามที่รพย์สมบตไม่ จังต้องบริโภคตามแต่จะได้ มิใช่ตามแต่จะชอบ บัดนความประสังค์อันแรงกล้าของเราก

เรื่องห้ามนี้อสตัว 10 อายุ นี้ พระบาลีเดิมพระวินัยเดิมต้นต่อไม่มีหลักเสพเนอในลังกาเขามาเขียนเพิ่มเติมขึ้นภายหลังเมื่อ พ.ศ. 900 เช่นฯ

เพื่อจะสถาปนาคณะสังฆ์ในอัสดงคตประเทศ ถ้าหากสมเด็จพระพุทธองค์ของเรารทรงดังวินัยห้ามการสอนเนอสตว์เสียแล้วก็ถ้าป่านาคณะสังฆ์นั้นในอัสดงคตประเทศที่เข้าสอนแต่เนอสตว์กันมิได้เลย ความหวังที่จะเผยแพร่พระพุทธศาสนา ก็จึงถูกบันทอน สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ทรงเป็นใหญ่ยิ่งกว่าเทพยดาแห่งหลาย ทรงพระปรีชาญาณของการไถลฯ เพียงได้

วิธีการปฏิบัติทางพระพุทธศาสนาในร่างทำจากหางภายใน มีใช่ทางภายนอก พระพุทธพจน์ในพระธรรม วรรค 393 และ 394 นوا:—

“ไม่ใช่ด้วยมั่นคง หรือด้วยเชือสาย หรือด้วยกำเนิด ก็จะทำบุคคลให้เป็นพราหมณ์!

ผู้ได้มั่นแต่วงสังธรรม ผู้นั้นกับบริสุทธิ์ ผู้นั้นกับเป็นพราหมณ์ มั่นคงนั้นจะเป็นประโยชน์อะไรแก่เจ้าเล่า ผู้เดียวโดยเดียว!
เครื่องห่อหุ้มด้วยหนังนั้น จะมีประโยชน์อะไรเล่า?

ในเมื่อภัยในกายเจ้า มีแต่สั่งโถโกรก เจ้าชำระแต่ภายนอก”

ประมวลธรรมวินัยโකษย่อ

ประเทศไทยนี้เดินนับแต่ที่พระพุทธเจ้าแห่งหลายได้เด้อก แล้ว ในเมืองพนมธรมน์เด่นได้ที่จะได้รับผลงานสังสันธ์วิเศษดังนี้ แม้ว่าในสมัยนั้นจะปรากฏเห็นๆ ว่า พระพุทธศาสนาได้สูญไปจากประเทศไทยนี้เดี๋ยวก็ค์ แต่ในดุจจิตและขนบธรรมเนียมของชาว

อินเดียที่ไปก็ยังมีความรู้สึกเป็นพุทธศาสนาซึ่งชาบอยู่ด้วย เพราะว่าจะเป็นไปได้เจียวหรือที่จะการะพระพุทธศาสนาออกจากแหล่งที่เกิดให้เตียนรำได้ในระยะเวลา 2,500 ปี?

ในส่วนที่ไม่สอนเนอสตว์ ชาวอินดูเป็นพุทธศาสนาซึ่งมากกว่าพุทธศาสนาเอง หลักธรรมแห่งพระพุทธศาสนา ข้ออธิษฐาน ความไม่เบียดเบียนกันนั้นได้ปฏิบัติกันครบถ้วนในอินเดียมากกว่าประเทศไทยเรียกกันว่า ถือศาสนาพุทธ เช่น สิงห์ พม่า และสยาม ชาวอินดูไม่เคยถวายเนอสตว์แก่พระ “สารี” ของเขามาเลย เขาเหล่านั้นทราบว่าไม่เป็นการสมควรที่พุทธนับถือของเขาก็จะสอนเนอสตว์ แต่ในประเทศไทยนับถือพระพุทธศาสนา พระภิกษุจะบวิกาแต่ผูกได้ก็ด้วยความยากลำบาก

ท่านเรียกพุทธวินดูว่า มิจชาทิฏฐิบุคคล (คนที่เชื่อผิด) ช่องอย่างนี้ แต่เขาเหล่านั้นมีความกรุณา ท่านเป็นสัมมาทิฏฐิบุคคล (คนที่เชื่อถูก) แต่ทำไม่ท่าน จึงไม่เป็นคนมีความกรุณานั้น แม้แต่สัมมาทิฏฐิสอนให้ท่านทำให้เกิดการฆ่าหรือ ขอให้ปฏิบัติ ตามที่คุณรักนัด! อย่านเป็นสัมมาทิฏฐิกันแต่ทางปริยัติเลย

สำหรับชาวอินดูนี้ เขายังกันว่าพุทธศาสนาเป็นคนแห่ง จากหลักเดิมโดยไม่มีที่สุด ทำไม่ เพราะพุทธศาสนาเป็นขอมรับหลักธรรมที่ว่า อหิษสา ปรมา ธรรม ความไม่เบียดเบียนกันเป็นธรรมะสูงสุด และในเวลาเดียวกันนี้เขายังกันรับประทานเนอสตว์ที่ถูกฆ่ากรรม?

เกย์มืออยู่่เสมอ ๆ ที่คนขอให้อาتمายกขึ้นความใน พระไตรร์ภูก มาแต่คงให้เห็นว่า พระพุทธองค์ทรงบริโภคແเพ็งก คำสอน ของอาตมาคือ “ให้เบ็ดพระมนหาไตรรบภูกนั้นไปทุก ๆ หน้า ท่านจะพบคำว่ากรุณา มีปรากฏอยู่่ทุก ๆ หน้า”

หัวใจของพระพุทธศาสนา คือ กรุณา กรุณา กรุณา คั่นนั่นท่านหวังจะเป็นพุทธศาสนา กดอี่างไร ถ้าท่านจะยังชีพ ของท่านอยู่่ด้วยเดือนเดือนของสตว์ทุกมาตรฐานชีวิตมา? จะช่วย มิจฉาชีพของคนม่าสตว์ให้คงอยู่่ท่าไม? ทำไม่ไปอุดหนุนให้เข้า ทำการมาตรฐาน ด้วยที่จ่ายเงินค่าสตว์ทุกทำการมาตรฐานมา แล้วน? การช่วยเหลือของท่านเช่นนี้ เป็นการสมควรในการร่วม นนด้วย อีํสังสัย

การภาวนा แต่เมตตาและกรรมจิต นี้ จะทำไปไม่ได้ ถ้า ท่านยังสภาพเนอสตว์ ขณะได้อาตามานะนเอนสตว์เข้าสักขันหนึ่งใน ปากอาตมากรสกเหมือนกับฉันเนอثارก และรับดั่นออกมาได้ ทันทีโดยไม่รู้สตว์ เมื่อบำเพ็ญเมตตา และกรุณา-ภาวนा ได้ สำเร็จแล้วการสภาพเนอสตว์จะทำไปไม่ได้เลย การสภาพเนอสตว์ จะทำไปไม่ได้ในเมื่อกำลังบ้ำเพ็ญการแผ่เมตตา และแผ่เมตตา ก ทำไปไม่ได้ในเมื่อกำลังสภาพเนอสตว์ การที่จะสารทายว่า สมเพ สตตา สบี โนนด สตว์ทุกหลายทางปวงจะอยู่่เป็นสุข ๆ เด็ด! ใน เมื่อพนกเคียงเนอสตว์ไปด้วยน เป็น การกระทำคล้ายหารก เล่น ล่องคร และ เหลวให้ โดยแท้จริง (แผ่เมตตาด้วยลมปาก-ไม่ได้ แผ่ด้วยจิตใจ)

เป็นปลาทำไม่เด่า? ปลาันเป็นทางสของชีวหา มันจะกิน เหี้ยอย่างจะกละ กดินเบ็ดลงไป แล้วก็ตกลงในอันจของนาย พรานเบ็ด ดังนั้น อีํทำตนเป็นปลา อีํเป็นทางแห่งชีวหา อีํสภาพเนอสตว์ (เหยือ) เป็นคนรับประทานແเพ็งกเด็ด! ถ้าท่าน กินเนอสตว์ พระยาamar นายพรานเบ็ด จะจับท่านได้ด้วยขับเบ็ด และท่านก็จะตกทุกข์อยู่่ในรอก เนอสตว์ทางหลายนนกอยเหียอ เนอสตว์ต้องนี้ขอเบ็คด้วยเสมอ จะแยกเนอสตว์จากอเบ็ดไม่ ได้ จะแยกขอเบ็คจากเนอสตว์กไม่ได้ เมื่อท่านกินเนอสตว์ กันก็จะต้องกดินขอเบ็คลงไปด้วย ถ้าท่านไม่ชอบขอเบ็ค ท่าน ก็ห้องพยายามเลิกเนอสตว์และเป็นผู้สภาพແเพ็งก

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า “สังทงปวงเป็น ชองร้อน ชักขุ่กร้อน โซตะกรร้อน មานะกรร้อน ชีวหา ไฟเผา ไฟเผา และมโนกรร้อน ร้อนเพราไฟอะไร? ร้อนเพราไฟแห่ง ความกำหนด ความโถก ความโกรธ ความหลง ความเกิด ความ แก่ ความเจ็บ ความตาย ความโศก ความพิราบพ้น ความเสียใจ ความกับใจ ความคิดไม่ถูกหัว” เพราะฉะนั้นระวังชีวหาไว้ รับประทานด้วยความปราศจากตัณหา จงให้พกแกล้ว อีํให้เนอ ท่าน ไฟฐานไกรส กถ่าว่า:-

“อีํได้ปิดซีพที่ท่านให้เกิดไม่ได้ เพราจะอยู่่ทุกสิ่งที่เป็นสิ่งที่เท่ากันในการที่จะมีชีวตอญ ชงบ้ำรุ่งชีพແเพ็คด้วยพลาหาร (พชมก็ผลไม้ต่าง ๆ) และทำให้รตแห่งการกระหายໄตหิดสันสุตตง”

พยาบาลเป็นผู้กันแต่ผู้เดียว! ผลาหารจะไม่เข้าท่านได้ มีชีวิตอยู่เช่องๆ อย่างช่างดีกว่าที่จะดูร้ายอย่างเสื่อ มั่งสาหารจะทำให้ท่านดูร้ายอย่างสตว์ทแพทย์เนื่อง เช่น สิงโต เสือโคร่ง เสือดาว ๆ ฯลฯ ผลาหารจะทำให้ท่านสงบลงยิ่งอย่างสตว์ทแพทย์แต่หลู เช่น โโค กราง แพะ แกะ ฯลฯ จงเป็นมิตรกับตนเอง อย่าเป็นศัตรูกับตน มั่งสาหาร ทำให้เกิดโภคะ โภสระ โภหะ ทุกข์ ความโกรธ ความโนดเข้า และความเจ็บปวด มนัญญาหารเป็นภัยแก่การภาวนा เหตุใดเล่า เพราะเหตุว่ามันทำให้เกิดความหายและรากะ จะนี้ “ดาน” ไม่ได้เดิยในเมืองนี้ตั้งนานา รากะ และ บัญจนิวรณ์ อหุ (บัญจนิวรณ์ ก็เริ่งก็คัน อารมณ์) ประการ มี การฉันท์-มีความโกรธในการ ๑ พยาบาล-ความพยาบาล ๒ ถั่นมะทะ-ความซึ้มเข้าง่วงงุนแห่งจิตและร่างกาย ๓ อุทั้งอกกุจจ-ความฟังช้านรำคาญใจ ๔ และวิจิจนา-ความสงสัย ถังเตใจไม่แน่ใจ ๕) ผลาหารทำให้น้อยลงชั้นความโกรธ ความโกรธ ความโนดเข้า และ ความเจ็บปวด ผลาหารด้วยมันเพื่อการภาวนาระนำความบ่ตมามาให้

การเข้าสตว์ทำให้เกิดการเข้าคุณ เพื่อการเข้าคุณนั้นห่างจากการเข้าสตว์เพียงขั้นเดียวเท่านั้น ขอให้ดีสถิติของความอาชญา ในประเทศไทยนั้นตกลทแพทย์เนื่องสตว์กัน มั่นก์โทยอาชญาไมากกว่าประเทศอินเดียที่แพทย์แต่ผู้ถึง ๘ เท่า ด้วยมหัสสิกรรม บ. ค.ศ. ๑๙๑๔-๑๙๑๘ ประเทศไทยแพทย์เนื่องสตว์เชื่อคอกันเองอย่างบ้าถือนเพียงใด และที่เมืองชีกากโภกันนี้เล่ากันเป็นโรงเข้าสตว์ของโภก เป็น “นครของอาชญาแห่งประทุยกรรมต่อมนุษย์ชาติ”

ทรงหนงขณะที่ชوانาผู้หนงกำลังขับเกวียนอยู่’ ได้เกิด ความคิดประหาดขึ้น จึงกล่าวแก่เพื่อนทันนงมาข้างๆ ว่า “ເຊ-ສົ່ງສົ່ງເປັນສົ່ງທີ່ຕອງການເພື່ອທຳໃຫ້ເກີດກະຈຸກ ຈະທຳກະຈຸກຈາກຜົກນີ້ໄດ້” ชوانาผູນນຍັງມີທີ່ໄດ້ຈົບປະໂຍຄຳພຸດ ພ້ອໂຄກ ກະຈາກເກວິຍນໄປຈົນໜາວ້າພູນນເກົອບທິກຈາກທັນ ເປັນກາຣົພິສັນ ດົວຍຳກຳລັງໃຫ້ເຂາເຫັນວ່າຫຼູ້ນີ້ດອກ (ຄືກຳລັງນີ້) ໄນໄໝ້ເນື່ອສົ່ງທີ່ພຸດວ່າແບ່ນຂອງຕີເຢີມໃນໂລກ ໃນກາຣກະທຳໃຫ້ເກີດກະຈຸກ

เมื่อท่านเกิดมา ກະຈຸກຂອງທ່ານກີເຈົ້າຢູ່ຂຶ້ນດ້ວຍນ້ານຂອງມາຮາດ ບັດນ້ານໄຕແລ້ວ ທ່ານຈະທຳໃຫ້ເກີດກະຈຸກໄດ້ດົວຍໍນ້າຂ້າວນ້າຂ້າວເບັນອາຫາດຕີເຢີມໃນໂລກສໍາຫວັນຮ່າງກາຍແລະດວງຈີຕ ພຣະບົນຄາສົດຈາຍງາຈະໄດ້ຕຽ່ງສູງພຣະອນຸຕຸຣສົ່ມນາສົ່ມໂພຣີຢູ່າພດດ້ວຍກາຣນິໂກຄເນື້ອສົ່ງກິ່ຫາໄນ້ ພຣະອົງຄໍທຽງຕຽ່ງກາຣນິໂກຄນ້າຂ້າວ ອາຫາດທີ່ປະເສົງສຸດສໍາຫວັນນຳພື້ນຢູ່າພດ

ເບັນຫາສອງຊີ້ຫາທຳໄໝເລ້າ? ທຳໄໝຈົນເປັນແນກພຽນ? ກາສອງດັນເບັນສົງທັນຂາດທາງໃຈ ໃນເນື້ອໃຈນີ້ກຳລັງມາກກວ່າດັນ ພຣະພູທສຄາສනາສອນໃຫ້ເປັນໄທທັງກາຍໃນແລະກາຍນອກ ກາເບັນ ກາສົກເທົາກົນເບັນພູນອກສາສນາພູທສ “ເກຳທີ່ປຣາກຄູນມາແລ້ວ ພຣະພູທສຄາສනາເບັນທ່ານຍໃຫ້ແກ່ເສົ່ງກາພຂອງມຸນ໌ຍໍ່อย่างປະເສົງສຸດ” ນິພພານຄືເສົ່ງກາພທັງກາຍໃນແລະກາຍນອກ ກາເບັນຫາສົກຄອກຮ ພະນິພານ

ถ้าท่านเป็นทาสของชีวหา ถ้าท่านชอบล้มรัตน์สตว์ ทำไมท่านไม่เนื่องชันเนือจากขาของท่านแล้วรับประทานเด่า? ทำไมท่านถึงจะเอานেอจากขาของญาติของท่าน ก็สตว์ทงหลาย เด่า?

เนือกมรตสโฉะทสตุกกอเนือกชอนมาด้วยราคแพงทสด ก เมื่อเนือของท่านหาค่าไม่ได้ เนือของท่านก็มรตสโฉะเขยนกวนเนอ ทงหลาย เหตุฉะนน ขอให้หงเนอแพะ แกะ โโค กระบ่อฯ ไว้เดิด รับประทานเนือขาของท่านเองกี้แล้วกัน

ถ้าการทจะเอาเนือจากขาท่านไปเพื่อประโใชชน ของท่านเอง เป็นการเขืบปวครัวร้าวแล้ว ก็เป็นสังก์แน่นอนย่างขึ้นยังสตว์ นนๆ จะต้องเขืบปวครัวร้าวขึ้นกว่าในการททต้องสตะเนือของมันน ทงควรเพื่อประโใชชนของท่าน แนะนำแล้วหอกศตเจตนาของมนุษย์น ไม่มีกสตสต มนุษย์ทำแก่สตว์เหมือนท่อนไม้

ถ้าท่านกระหายเนอสตว์จริงๆ ท่านควรจะไปหาวัว แล้ว พูดว่า “ท่านโโคเขี้ย! ขอได้โปรดให้เนือจากขาของท่านเดิด” ถ้า วัวอนุญาติแก่ท่าน ท่านก็เอาเนอไปเดิด! มีฉะนนแล้ว อีกเดียว การเอานเนอจากสตว์โดยไม่ได้รับความยินยอมของสตวนนเป็นการ กระทำผิด อยที่นาทาน-ลักษรพัชฯ ประกอบกับป้าตามบ้าฯ ผ่าสตว์คุย

พระไภรสตว์ของเรารทรงประทานพระวรกายของพระองค์ ทงสันให้แก่แม่เสือหัวหนัง นนเป็นทานปรมตต (การให้ทานท ประเตรรูป) โดยแท้ เป็นปรมตตคุยไปสมคัร แต่ท่านไม่มี สิกษ์ทจะบังคับให้โกรหทำทานปรมตต เป็นปรมตตทบังคับเอา

เพื่อประโใชชน ของท่านเอง จงทำทานปรมตตเพื่อผู้อื่นเดิด แต่ อีกข้อให้ผู้อื่นทำทานปรมตตเพื่อประโใชชนของท่านเลย

จงพยายามเป็นผู้เดพแต่พก รับประทานด้วยความโศก deadly อย่างบัดามารดาทกนเนอบตรของคนเองในทะเลกราย เพื่อจะข้าม ทะเลกรายนนไป เรื่องเป็นดังนี้ ก็ มีสามมีกรรยาคุ้มหนังได้เดิน ทางข้ามทะเลกรายแห่งหนังไปพร้อมกับบุตรชายหัวแก้วหัวขวัญ คุณเดียวของคน ขณะนนได้ขาดสะเบียงอาหารลง ทางทจะเดิน ไปก็งงอยู่อกไกล บัดามารดาจึงได้ตกลงกันด้วยความเครว้ำสตดใจ ว่า ตายคนเดียวคุ้มกว่าจะตายหงสานคน ดังนั้นบัดามารดาคุ้นใจ ได้ม่ำบุตรชายคนเดียวของคนนนเสีย และเอานมาสูกนกินหง ขันแหงและชนสต เพื่อข้ามทะเลกรายนนไปจนได้

สมเด็จพระพุทธองค์ของเรารได้ทรงตรัสไว้ว่า “บัดามารดา คุ้นนักต้องกันเนือทานกไปพลา และขอทวงไปพลาจว่า ลูก คนเดียวของเรารไปไหนเสีย? ลูกคนเดียวของเรารไปไหนเสีย?”

“ดกร กิษทงหลาย ท่านจะคิดหรือบัดามารดาคนนนเสพ อาหารเพื่อเล่น หรือ เพอรส หรือเพื่อความคงงามแห่งร่างกาย หรือเพื่อความอวนพ?”

“มิใช่เช่นนน พระพุทธเจ้าฯ”

“บัดามารดาคุ้นนนมิใช่เสพอาหาร เพื่อจะข้ามทะเลกรายนน ไปกลอกหรือ?”

“เป็นเช่นนน พระพุทธเจ้าฯ”

“กิกขุทงลาย ด้านนี้เรากล่าวว่า เนื่องจากจุดเด่นของคน
เป็นเช่นเดียวกัน” อาหารคือนอกของทารก เพราะฉะนั้นอย่าเติม
เพื่อตรวจสอบ จงเติมด้วยโภชนาด้วยหางกับกินเนื้อบุตรคนเดียวของ
ท่านเอง เติมแค่พอเพียงก็ตาม ไม่需多加 แต่เติมแค่พอ
เพื่อดำเนินการไปต่อได้ ! (เติมชัวคราวในยามจำเป็นนั้น)

เนื่องจาก “ชีวิตนั้นเป็นโรคทางที่บ้าน” จึงควรใช้
และถืออาหารเหมือนหนึ่งวันบ้านโรค การบริโภคอาหาร
นั้นเป็นนาไปส่งอดีตเราเสพโดยมีคัมภีร์ แต่อดีตเรานั้นริโภคโดย
ปราศจากคัมภีร์แล้วก็เป็นการถูกต้อง อาหารคือน่อหารก อย่า
เสพเพื่ออยู่ในโลกแล้วกระทำการมาศกรรมลดดีไป บริโภคเพื่อ^๔
หนี้ให้พ้นจากภพ แล้วก็หยุดมาศกรรมไว้จนกาลนาน

จงพยายามเป็นผู้รับประทานแค่พัก สมเด็จพระสัมมาสัม-
พุทธเจ้าของเรารู้ได้ทรงครรตไว้ว่า เป็นความยากอย่างยิ่งที่จะหา
ถ้วนใจก็คงหนักไม่ใช่ แม้ พ่อ พี่น้อง ปู่ ย่า ตา ยาย บ้ำ
น้ำ อา ลุง ฯลฯ ของเรานิชาติกันๆ เพราะสังสารวัฏนั้นไม่มี
ที่สันตุส्थ และสังสารวัฏนักไม่มีทางศุน เผราระยะนานขณะได้
ท่านรับประทานเนอถ้วน เนอปลา หรือไข่ ห่านจงเนื้อแน่ได้
เดียว ท่านได้กินอย่าติดพองของท่านเองในชาติก่อน ๆ นันแล้ว
น่าศร้าสุดใจไม่มีแล้ว?

ขอให้ระลึกไว้ว่า ญาติพน้องของคนคนหนึ่งถึงสองแห่ง
คือถูกฆ่าเพื่อยังชีพคนหนึ่ง น่าเศร้าสลดใจมาก ไม่มีเดา ?
 เพราะฉะนั้นโปรดสอนบุตรหลานของท่านให้เป็นคนกินแผลผักเสบ

เดียวเดด! แล้วเขาก็ไม่ได้มานะกินท่านเมื่อท่านกลับไปเกิด
เป็น โโค กระบือ หรือปลาต่างๆ อีก (จะทำบุญสอนเขาไว้ก่อน)

“คนบ้าที่เกะบอนเนียนนเขากินญาติของเขาร่อง จังถูก
เรียกว่าเป็นมนุษย์กินคนที่บ้านเดือน แต่อารยะชนที่กินพ่อแม่พนอง
ของเขาร่องน ก็ควรจะเรียกได้เหมือนกันว่าเป็นมนุษย์กินคนที่
เจริญแล้ว.”

“ด้านบนนั่น ก็เป็นมาตรฐานที่
มาตรฐานอย่างไรได้?

เรามีส่วนร่วมในกระบวนการนี้ ได้ยินเสียงร้อง เสียงคราง
ของสัตว์ ของสัตว์

ท่านมีความกรุณาอยู่หรือไม่? ถ้าท่านมีความกรุณารวบกัน
เป็นส่วนของสมเด็จพระพุทธองค์แล้ว ทำไมท่านยังกันเนอต์ตัว
อยู่เล่า? ถ้าท่านไม่มีความกรุณา ท่านก็เป็นส่วนของพระยาหาร
ท่านจะเรียกตนเองว่าเป็นพุทธศาสนาที่สอนอย่างไรได้? มารนั้นไม่
ชอบการเทศนาให้กินผึ้ง maarชอบเทศนาให้กินเนอต์ตัว ขอให้
ท่านเลือกເຫຼົາຈະเป็นพุทธสาวก หรือ มารสาวก? จะเป็นຜູກນเนອ
หรือ ຈະເສີພແຕ່ຜົກ?

ก่อนจะไร้ ทั้งสิ่น ขอให้จำไว้ว่า “พระธรรมวินัยโดย
บอนน ก็ เมตตาแก่สัตว์ทั้งหลาย” ปรากฏว่า เมตตา
นั้นมอยู่ในพระศาสนาทั้งสิ่น อหิงสา ปรมາ ဓามมา ความไม่
เปี่ดเบียนกันเบ็นธรรมะสูงสุด เมตตาแก่สัตว์ทั้งหลาย เป็นประ-
มวลของธรรมวินัย ทั้งสิ่น.

ชีวิตนี้สันนัก แต่นรกรักไกลีเข้ามารแล้ว เพราะฉะนั้นจะ
หันนระวังตนและเป็นผู้เดพแต่เพื่อเสีย ท่านไม่ทราบดีกว่าท่านอยู่
ไกลีกับนรกรเพียงใด ระหว่างจิตกับชีวิตนั้นจะไร้มีกำลังมากกว่า
กัน การเดพเนอสต์ว์เป็นหนึ่งสื่อเดินทางอย่างดีที่จะไปในรัก ขอ
ให้คุณเมื่อยังคงอยู่เดิม ! ขอให้คุณไม่มีเมื่อยอ่อนเดิม ! การกลับ
ชาติในทางธรรมเท่านั้นที่ช่วยท่านให้รอดจากนรกไปได้ บัดน
เป็นเวลาที่จะต้องลดลงท่านได้เผชิญหน้า แล้วกับการเดินทาง
แม่ศาสนาชนิดที่เพิ่มเป็นครั้งแรกในโลก และการเดพแม่พระ
ศาสนาเช่นนี้ได้มีมาทุกๆ วัน เพราะฉะนั้นจึงกลับชาติไปใน
ทางธรรมเสียเดียว ให้คุณนั้นว่าจะเป็นผู้เดพแต่เพื่อเสียบดัน.

เอว

วันที่ ๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๖

ดร. โภกนาถกิจ

พ.ศ. ๒๔๗๕ จาริกมาโปรดสตว์ กรุงสยาม. ทักษิณบวรนิเวศน์.
ก.พ. ๒๔๗๖ จาริกมาโปรดสตว์ จังหวัดเชียงใหม่ คณะเจ้าแก้วนวรรธ
เจ้าผู้ครองนครเชียงใหม่. ทรงอุปถัมภ์.

พระอริยเจ้า หรือ พระอริยโพธิสตว์ ที่ทรงผลงานออมตะไว้
แต่เสียหายสาڑคุณห้านเทียนธรรมในกรุงสยามนั้น ไม่ได้พิมพ์ไว้เลย.

แนะนำผู้เรียนสนใจทดลองกินผัก
โดย “จารัส วนิชกุล” ลพบุรี

ถ้าสาڑคุณ พระภิกษุสามเณร ผู้ถือศีลหงศ์ความเจริญใน
เมตตากรุณาธรรมให้สูงขึ้นไป จะทดลองฉบับอาหารมังสวิรติใน
ระยะแรกๆ นั้นจะลำบากหน่อย พ้อชาวบ้านเข้าใจง่ายไปเอง ก็
ต้องเตรียมตัวเพียงใช้พากน้ำซ้อมเค้ม หรือซ้อมหวาน เค้าเจว
เต้าหู้ย งดอง ผักกาดดอง เกรองกระป่องต่างๆ เช่นน้ำ-โกโก้
เนย-กาแฟ พากนน้ำได้ ทดลองผักหัดผัดผักกระเทียมเจียว หัว
หอมเจียว ผัดผักกับข้าวสกเป็นข้าวผัด จะใส่เต้าเจียว เต้าหู้ย
ก็ได้ ท่านก็จะได้อาหารทับศูนย์ไม่มีเนอสต์ว์จนแล้ว ระยะต่อๆ
ไปผักหัดทำอาหารที่เก็บได้นานๆ เช่น ถั่วถิงค์ งาค้า มะพร้าว
ก้า หรือพริกกับเกลือผัดสมคำนึงนิดตัวไปในเวลาเดินทาง ไปชน
ที่ไหนร่วมวงกับเขาก็หยิบแต่ผักในงานเนือนน สายกลางตรงนั้น
ให้เขานำไปพลาังก่อน ! จนชาวบ้านเขานำ เข้าใจก็จะมวย
โอกาสสนับสนุนแข่งไปว่า ผู้ที่จะนำเพลิงศีลสมาริบัญญาให้เจริญ
ก้าวหน้าดีจริงๆ แล้ว ไม่สมควรเดพเนอสตว์ เพราะว่าสตว์จะ
ถูกม่าตายไปจะขาดเมตตากรุณาธรรมมากไป ถ้าญาติโยมศึ่งการ
ท้าบัญฑุษที่สูงสุดบริสุทธิ์ดีจริงๆ แล้ว สมควรทำอาหารมังสวิรติ
หรือผักผลไม้ต่างๆ ตามประเพณีทรงศีลแห่งเมตตากรุณาธรรม
ท่านนั้น และจะได้บุญเบนผู้นักการกระทำวิริเวณชักจูงจิตใจผู้อ่อนๆ
กุศลจิตที่ทำตามแบบอย่าง เช่นมีคนหนึ่งเห็นแล้วอาไปพด ๑๐๐
คน พื้ง ๑,๐๐๐ คน ได้ยกข่าวสร้างค่านิยม-จิตถงจิต-ได้ช่วย
ปลดชั่งปลดอยชีวิตสตว์ให้รอดตายอีกมากมายอีก สารุ ! เมตตา
กรุณาธรรมยังคุ้มครองโลก สารุ !

1 佛化的家庭，應該持素，
纔有慈悲愛護一切衆生的心，持素
受五戒的人，男可娶，女可嫁，無
論一切蔬菜均可以吃。

៥
1 ឧត្តម — កិច្ចការពិនៃដំឡើងដល់មីនុយកណិត និងជំឡើងគេតែតិច ៥
ខ្លួនរួចរាល់ (សាស្ត្រ) ទៅបាននូវភាពស្ថិតិ ធម្មុត្រូវការ ឬមិនត្រូវការ ឯណា
តាមដោយ ពិត ៥ នៅក្នុងការបង្កើតរឹងរាល់ ក្នុងការបង្កើតរឹងរាល់ និងការបង្កើតរឹងរាល់
សម្រាប់បង្កើតរឹងរាល់ និងការបង្កើតរឹងរាល់ និងការបង្កើតរឹងរាល់ និងការបង្កើតរឹងរាល់

2 持齋，是八關齋戒，這是在家居士極則最高的戒，持戒的人，過午不食，男不可娶，女不可嫁，過着清淨的生活。

**៥
២ ទេស — កីវារកិនណែតិដឹងអកមលីម្ចាត់។ និគតិ ៨ ខ្លួនតុល-
គិត ចិនរើសរាយ (បូឌីករុងទេស) បាយអញ្ជីងហាំនៅពេះងាន និងយ៉ាំហាំ
កិនបាត់ប៊ែនអីកតុល ឬបាត់ប៊ែនអីកទេស នៅក្នុងបាត់ប៊ែនអីកទេស។ លាក់បាត់ប៊ែនអីកទេស
និងបាត់ប៊ែនអីកទេស មិនមែនជាបាត់ប៊ែនអីកទេសទេ**

କାନ୍ତିର ପାଦମଣି

“ພາກພາກສົກຄົມ
ແລ້ວໄດ້ຢູ່
ລວງທະບຽນ (ເຄື່ອງນິຕັກົງ)

“โอ... อมิตาพุทธ ! (ແປລວ່າ-ສຕິບັນຫຼຸງເປັນແສງສ່ວ່າງໄນ້ມີກຳສັນສຸດ)

ສໍາພາຍເອົ້າ ! ຈົງພໍາຍານທີ່ກໍເດືອນການທຳລາຍຊ່ຽນຫາຕີເຄີດ !

ອໝາໜ່າຊົວຕົກເຈົ້າໃຫ້ກໍານົດມັນໄນ້ໄດ້ນັກ-ນາປາປ່ຽນນັ້ນຈະກຳລັບດັ່ງຕົນ.

ແຕ່ຖະໜົວຕົມຈີຕົກເດີດຕັບເປັນກພໍານິ້ງ-ຈີຕົກພໍານິ້ງ ກີ່ແວນ ! ເຄື່ງ ຖ້າ
ຊົວຕົມນຸ່ມບໍ່ຕ້ອໄຫມອ້າຍຸ່ນນານອັງ 100 ປີ ກີ່ປະເມີນເຄື່ງ

ສັງກົນຊົວຕົກເດີມາຈາກຈີຕົມນິ້ງ-ຈີຕົມນິ້ງເປັນປະຄນເຫດຸກໍດ່ຽນຫາຕີ

ຈີຕົມນິ້ງມີພະລັງຈານໂດຍໆສູງມາກຄຸນໄປດີການໃຫ້ກໍານົດຈັກຮວາດຕ່າງໆ

ເນັດຕາກຽມາສານກັບກີ່ຊ່ຽນບັນຫຼຸງເປັນສູງທຸກໆກ່ຽວຂ້ອງໂລກໃຫ້ສົງເຫັນຍາວານາ

ຂອາພື້ນແກ່ອາສັກັນເກີດຂຶນ ອາສັກັນຕົງອູ້ ອາສັກັນແຕກຕັບສຕາຍໄປ”

ປຸດຊັບໂພສີສັດວ່າ

ຈາກທີ່ຣະ ວົງຄໍ່ໂພສີທະ (ທີ່ຣາສ)

(ຜູ້ອໍານວຍມະນຸຍາພື້ນພໍແຂກຮ່ຽນທານ ທາງ ປ.ຊ.)

281/1 ຊອຍປຸດຊັບຈົດ 2 ນ່ອນໄກ ຄົນພະວານ 4

ກ.ທ.ນ. 10330

(ຂອ້າໄສ ພຣ. ທາງ ຈ.ນ.)

“ຈະບໍ່ຢັງເຫັນວ່າ ດັກໄຫ້ເອົາໄປຕົ້ນ
ໄວ້ກໍ່ໃຫນ ກີ່ໄດ້ ດູ້ເນື້ອນວ່າຈະ
ທຳໄດ້ງ່າຍເຮົວກວ່າການປັບປຸງນີ້ສັຍ
ຄນ ແລ້ວຄໍາໄມ້ມີຜູ້ເສີບສະໜ່ວຍ
ໃຫ້ສຕິກັນບ້າງກີຈະໄມ້ມີໜ້າທາງເລີຍ”

ທີ່ຣາສ.

(พิมพ์ครั้งที่ 19 แก้ไขเพิ่มเติม)
ความคิดเห็นของ มีรกาส ผู้จัดพิมพ์

พระคัมภีร์ลังกาวาटารสูตร เดิมนั้น เป็นพระสูตรที่ขอเสียงมาก ซึ่งนักประชัญโภคทั้งหลายหรือชาวพุทธต่างประเทศเขารู้จักกันนานนานแล้ว “พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา” ก็ได้เคยนำไปถ่ายทอดไว้ณ ประเทศไทย เมื่อสมัย พะเจ้าเหลียงบุตร (ประมาณ พ.ศ. 1087) ต่อๆ มาค่อยๆ แพร่หลายไปจนพัฒนาจิตใจชาวพุทธจนขึ้นสู่พุทธิปัญญา วิปัสสนาปัญญาเห็นธรรมชาติที่แจ้งในสภาวะทุกข์ของสรรพสัตว์ ได้ยกระดับจิตใจขึ้นสู่มหามณฑาธรรมด้วยความเด็ดเดือดเนื้อสัมภาระ โลก เกิดแก่เจ็บปวดได้ คงดูเว็นเลิกการเบียดเบียนชีวิตเดอดเนื่องกันแลกันได้หมดทุกๆ วัด ก็ต้องใช้เวลาประกาศสร้างธรรมามากจัด ใจนอยุ่ง 200 กว่าปี จึงเกิดผลเป็นเนื่อนานบุญแพรวหลายได้จริงๆ

ส่วนชาวพุทธไทยเราตาม จังหวัด อําเภอ ตำบลต่างๆ และห้องสมุดประชาชนทั่วราชอาณาจักรนั้น ที่จะได้ศึกษาพระสูตรนั้น ยังมีน้อยมาก หรือจะเรียกว่าบังไม่ค่อยจะได้ทราบเรื่องราวของโลกต่างแดน โลกภายนอกเข้าอีกโลกหนึ่งกันเท่าไรนักเลย เหตุเป็นเพราะว่าเรายังขาดแคลนพวกรำบุนคุ่มของการศึกษาต่างๆ ที่มีอยู่บ้างก็ขายกันตั้งแต่เล่มละ 20-200 บาท

จะโดยคือริคูโรโนราณบอกว่าให้แนะนำผู้อ่อนได้อ่าน
จะได้บุญสูงคือนบุปผา ก่อนบวนกายกุศลเท่าบวนพระ

พระเณร ผู้ดอศิลป์ทางจันกี ไม่มีเงินท้อช้อไปอ่าน “ได้หัวดึง ส่วนคนรายๆ ก็ไม่ต้องจะสนใจเรื่องหนังสือธรรมะ มันบักกันอยู่อย่างน้ำใจพุทธศาสนาเราซึ่งจะไปไม่คือขออด ถ้าไม่เบ็ดโอกาสให้พระเณรผู้ดอศิลป์ทางจันกีหันส่อได้ ฟรี! ฟรี! แล้วต่อไปอีก 100 ข้อถัดไป 1,000 ข้อ ก็ไม่มีทางที่จะพัฒนาจิตใจให้สูงขึ้นไปกว่าทุกวัน ได้เลย แล้วชาวพุทธไทยเรายังมองข้ามเรื่องการพิมพ์หนังสือธรรมแจกทานไปตามห้องสมุดบ้านนอกรากอกน้ำดอนกันต่อมา กสองหมื่นกว่าคันไม่มีหนังสือให้คนอ่านเขียนขึ้นต่อได้รึ เรื่องแบบพุทธภราธรรมด้วย เราจึงขาดแคลนมาก เขาไม่ไปแบ่งขันกันทำบัญสร้างวัดถูกเจ้าไว้อวดกัน戈ๆ จนล้นบ้านเต็มเมืองไปหมดแล้ว ในเรื่องคุณธรรมแห่งจิตใจตามกันไม่ทันทางวัดถูก แต่โภกจะอันตรายไม่สงบสุข

กันยกน้ำหนักกันตายหมุ่เหมือนการฆ่าสัตว์ตาย ต้องช่วยกันหาวัดลดความโหดเหินของจิตใจลงก่อน จึงบังกันได้บ้าง (ทุกๆ คนมีภาระร่วมกัน)

ข้าพเจ้า “ธีระ วงศ์โพธิ์ธรรม” ก็ไม่ใช่ผู้คนชั่วนะ พร้อมทุกประการ ยังไม่ใช่ผู้วิเศษอะไรเดย อาศัยข้าพเจ้าก็เกยฆ่าสัตว์ด้วยเช่นเดียดเดือดเด่นอยู่ตัว ก็จิตก็เกยเกิดเป็นขั้นเป็นนามาหมดแล้ว เวลาเป็นได้แต่ผู้กด้าพูดความจริงในสิ่งที่เขาช่วยกันปกปิดข้าพเจ้าไว้ไม่ค่อยจะชอบพอกัน ข้าพเจ้าทำหน้าที่ “ปุดชนโนธิสัตว์” กระตุนเดือนเพื่อนมนุษย์ว่าอย่าง

ข้ามธรรมนี้ไป แล้วมหาเวรภัยคงๆ มันจะมาถึงพวกเรากรรมร่วมกันแน่นอน 100% ข้าพเจ้าไม่โกรกตัวเอง ก็ขอตัวอยู่เสมอว่า “คนเองยังผิดอยู่ตลอดเวลา เราต้องปรับปรุงตนเองให้เท่าทันเข้ากับธรรมชาติ และอยู่กับธรรมชาติให้มากที่สุดเบนเบ้ำหมายแล้วจะเบาหายสบายใจ”

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ว่า “ธรรมทานชนะการให้ทานหงpongในโลกนี้และโลกหน้า” ในประวัติศาสตร์ชาติไทยเรายังไม่มีเศรษฐีได้เห็นธรรมจักขุทาน แล้วอุทิศเงินสัก 500,000 (ห้าแสนบาท) หรือห้าล้านบาท พิมพ์หนังสือธรรมแจกทานไปยังสองหมื่นกว่าคัน (โดยไม่หวังผลตอบแทน) ยังไม่เคยมีท่านเศรษฐีสักคนเลย ให้ประวัติศาสตร์ชาติไทยจารึกขอว่าเป็นคนแรก จนชาวบ้านพระเณรทั่วประเทศทุกๆ วัดจำชื่อได้เรียกกันจนติดปากยังไม่มีมาเกิดขึ้นบ้างเลย แต่ถ้าสร้างโบสถ์ข้างเงินหลังละล้านบาทมีคนยกให้เสมอๆ

ทำไมจึงว่า “ให้ธรรมทานชนะการให้ทานหงpongในโลกนี้และโลกหน้า” นั้น เพราะว่าการให้หนังสือธรรมเป็นทานไปนั้น เป็นคุณธรรมทางจิตใจอันหาค่าบ่มีได้ ก็การช่วยให้เพื่อนมนุษย์ได้เกิดสติบัญญากฎหมาย ทั้งโลกยังและโลกตระ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอริยครุฑ์หลายหลายได้บอกไว้ว่า ให้ธรรมทานเป็นนานาบัญญัคุณบำรุงมั่นสูงสุดยิ่งดแล้ว ได้ช่วยพัฒนาวิญญาณยกระดับจิตใจกุนมีธรรมให้สูงขึ้น และสอนสรรพสัตว์ให้เกิดมี

อนสัญจิตรเข้าสู่เดนถินอวิภวมีไปทุกชาติภพ จึงเรียกว่าสูงสุด.
เพียงได้อ่านก็ประทับใจติดใจว่าดูงามแล้ว.

เป็นความจริงการให้หัวตุก้านนั้นก็อยู่แต่ยังเป็นหาน
ชั้นต่ำๆ เช่นให้ของกินก็เพียงแค่มีจะเป็นเนื้อบินหนังก็พอก
เดียวก็เน่าเปื่อยไป แล้วก็ถูกตายเป็นขบวนเยี้ยวไป จะให้หัวตุก
เกร็งใช้ไม่ถอยเป็นหาน ก็เพียงแค่แตกสลายผุพังหัวถุมแผ่น
คินไป เพราะไม่ได้ให้เขาเกิดสติบัญญາเท่าไหร่นักเลย บางที่สู
ให้หานนั้นยังไม่ทันจะได้ตายกันเลย ก็เกิดเรื่องผิดใจกันทะเล
กันโกรธกันไปเสียแล้ว บางที่ให้หัวตุก้านมากเกินไป ทำให้
เกิดภาระ เอาเงินเอาทองนั้นไปเป็นสินสอดทองหมั้นไป
หรือไม่ก็ทำให้มัวมาเกิดภาระกิเลสฯ ขึ้มน้อมนเป็นอัศตัว
คนบุชาในวัตถุนั้นบังพระนิพพานไป

ท่านอาจารย์ศรีม่อเชียง และอาจารย์เสดียร โพธินันทะ ได้
นำคณฑ์ธรรมอาจารย์สององค์ และได้หัวเข้าเพื่อ “สมเต็จพระสังฆราช
เจ้า กรมหลวงชัยรัญญาวงศ์” วัดบวรฯ ท่านครับสั่ว่า ชาวบ้านอาจ
พระมากเกินไป จึงทำให้พระเสื่อมเสียฯ”

พระยาโกษากรผู้จารณ์ ซึ่งเป็นนักปราชญ์แห่งยุคได้ยิน
เข้าแล้วบอกว่า “ดูความจริงอย่างนี้ ช่างสูงกันกับให้เป็นพระ
สังฆราชเสื่อมเสียฯ” คำพูดแบบนมก็จะเป็นอนุ

แล้วทุกวนนี้ไม่ค่อยจะสนใจการปฏิบัติธรรม การเจริญ
สมาธิ Kavanaugh เจริญวินัยสันนาติกไม่ใช่ตน ใกลอะไรเลย เหตุ
อยู่ที่หลงมัวเมานวัตถุมากเกินไปนั่นเอง แล้วก็ขาดแคลนคำรา

เป็นคุณของการศึกษาค้นคว้าด้วยมือห่วงจะต้องตกนรกแน่แล้ว แต่
บังไม่ได้สติคิดเฉลี่ยงจิตไขบ้างเลย! ที่ชาร้ายยังชนไปอีกยังแฉม
เพิ่มเติมบานไป ก่อกรรมด้วยปาก ด้วยคำพูดของตนอีกนั้นคือการ
ไปห้ามขัดขวาง พุดบูล ขะแนด้วยความศรัทธา ใน การ
เจริญเมตตากรุณารม ต่อชาติเดือนเดือนสัตว์ ร่วมโลกเกิดแก่
เจ็บตายทางหลายอภิคิริย สัตว์จะตายตามปกเขาผู้นั้นไปเบ็นร้อย
เป็นพันๆ นี่ หรือนับชาติไม่ถ้วน การม่าสตัวด้วยคำพูดการ
ม่าสตัวด้วยปากกา สัตว์นั้นจะตายระยะนานมากกว่า “มีต
และนี่” แล... อหังกรรมร่วมหนักถึงสองชั้นคงนรกที่เดียว
2 ชั้นกันเลยเช่นว่า! ก็ต้นเองมีห่วงจะต้องตกนรกและยังจะชุ่ง
ให้ผ่อนๆ หลงลงนรกตาม (วิกรรม) ของตนไปอีกเป็นแคล้วๆ
อย่างนับไปกรรณบวกหนักมากในมหันต์?

โดยรวมอวิเคราะห์ ท่านแยกแรงกรรมว่าหากได้กินพบว่า
ส่วนมากพากที่ไม่สนใจเมตตากรุณารมต่อชีวิตสัตว์โลกแล้ว
ตอนบันป่วยของชีวิตจิตไม่สงบจิตก่ออย่างกิจกรรมระหว่างภัยอยู่
ตลอดเวลา กรรมของกรรมม่าสต์ชีวิตเข้าตายไปๆ มีกรรมร่วม
ของป้าพ่อตาด มันสนองตอบมาทำให้จิตใจเรื่อร้อน ประสาท
ไม่สงบเช่นด้านวัยของอายุ กรรมทันตนเห็นอย่างนักก่อน แยก
ชาติครั้งนี้แล้ว จะพบว่าพระจิตขาดเมตตากรุณารมหล่อ
เดียงวัญญาณและนามรูปที่เกิดดับขาตมากเกินไป จิตเป็นชาติรูป
จิตเป็นชาติรูป ส่วนลักษณะรูปจะว่าขึ้นไปปลดภัยในวัฏสงสาร เมื่อ
ในชาตินักเห็นอย่างนั้นบังกันแล้ว.

ส่วนในชาติต่อๆ ไปมองถึงเรื่อง “ชนกรรม” ชนกรรมที่จะนำวัฒนธรรมเราไปเข้าในร่างกายเนอใหม่ ตามกรรมนั้นได้อย่างไร... ไปในพกภูมิที่สูงหรือต่ำแบบไหน... เป็นบัญหาที่ต้องเผชิญหน้าของทุกๆ คนที่เดียว ผู้ใดติดหินก็ยังกรรมวิบากในวัฏสงสาร จึงไม่ประมาท ในการเกิดและตายระยะที่นานานๆ แล้ว ตัวไครตัวมันนะ! ช่วยกันแบบจะไม่ได้เลย “ตนเป็นที่พึ่งของตน” คนคิดตนทำไว้เองทั้งสิ้น เข้าสู่ตรัทว่า “จิตเกิด-รุปธรรมทั้งหลายก็เกิด จิตคับ-รุปธรรมทั้งหลายก็คับ。” เมื่อจิตรู้แจ้งกรรมบ้างแล้ว แต่ยังเจริญธรรมไม่ได้สะดูกติ เพียงแค่จิตเกิดกิจช่วยการถ่ายทอดความอกต่อๆ ไปก็เป็นบุญแล้ว ยังช่วยให้จากหนักเป็นเบาลงได้แล...

พระศรัตเติ่มนั่นหาวิทยาลัยต่างประเทศเข้าศึกษากันมาก ข้าพเจ้าและ “อาจารย์เสตอร์ โนธินันท์” เชื่อว่าจะเข้าบ้านเมืองไทยประวัติศาสตร์ก็จะชารอยเดินฯ นั้นอีก ก็ถ้าได้พิมพ์แจกหัวนๆ ไปยังสองหมื่นกว่าด้วยกันหมดแล้ว เพาะเชื้อแห่งพุทธนั่นๆ ไว้ก่อน ผลมันจะไปเกิดขึ้นอีก 100 ปี ข้างหน้าฯ โน่น! ถัดความเลือด ความเนือสตว์ จะเริ่มหมดไปจากโรงครัว วัดต่างๆ อายุที่สุดก็ 50-60% แล้วจะได้ช่วยเตือนสติเพื่อนมนุษย์ถึงเรื่องภัยได้ธรรมจักษณ์บ้างและได้ช่วยชีวิตสตว์เครื่อง皿น้ำให้รอดตายไป โดยน้ำไม่ท่วมชั่วๆ ก็ได้ยังแน่นอน (ผู้ที่อุทิศเงินก็ขอ ผู้ที่ช่วยปล่อยน้ำด้วยสตว์ให้รอดตายนั้นเอง) เพราะ

ว่าการพัฒนาจิตใจคนนี้ มันหากกว่าการพัฒนาวัตถุ คงใช้เวลาอีกสัก ๔๕ ปีจะเกิดผลได้บ้าง ไม่ต้องดูอ่อนໄกกละไรเลย เข้าเพียงแค่กรุงเทพฯ ของเรานี้ เราได้สร้างมากันกร้อยบันแล้ว ก็ยังมาได้เพียงแค่นั้นเอง ขอเวลาข้าพเจ้า (ธีระวงศ์โนธีธรรษา (ธีรธาส)) อีก ๑๐๐ ปีเดียว! ก็จะเกิดผลเบ็นเนื่องนานบุญที่บ้าง สาธุ!

เวลานี้วัฒนธรรมความรู้ทางวิทยาศาสตร์ สนใจการเผยแพร่ผักผลไม้กันมากนây เพราะไม่มีเชื้อโรคร้ายๆ ถ้าเข้าใจก็ต้องกินเป็นแล้วไม่จำเป็นคงง้อเนอสตว์ราคำแหงฯ เดยวิถีมนินสตฯ แร่ธาตุต่างๆ ในพืชผักผลไม้มีอุดมสมบูรณ์ดีมาก คำรามอาหารมังสวิรัติ (เจ) ข้าพเจ้าพิมพ์แจกทาน (ทาง ป.ณ.) ไปหลายหมื่นเล่ม ผลทำให้คนตัวบ้างแล้ว สาธุ!

ข้าพเจ้าอายุ ๒๓ ปี ไปที่สวนโนนกุ๊ง อ. ไชยา น้อมสักการท่านเจ้าคณพะอาจารย์พุทธทาสภิกขุ วันสุศิห์ ท่านเจ้าคุณได้บอกกับข้าพเจ้าไว้ว่า “ธีระ-จะทำอย่างไรดี จงช่วยหาวิธีปลูกแนวความคิดของอุਮคติโนธิสตว์ภูมิ ที่เคยไปป่านแล้ว และความกตัญญูกตเวททมนแหนจะสูญพันธุ์ไป ให้กลับฟืนคืนนี้ให้บ้านมาในยุคนอกหุ้น จะทันสมัยได้บุญแก้ในส่วนการณ์ของโลกให้สูงเส้นลงได้มาก.” (ข้าพเจ้าอน้อมสักการ รับหลักธรรมจากพุทธทาสภิกขุ)

ข้าพเจ้าขอรบขอพะคุณ พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ สวนโนนกุ๊ง อ. ไชยา ผู้ซึ่งเป็นนักปรัชญาแท้จริงที่มีจิตใจสูงกว้าง

ขวางมาก ท่านถือธรรมชาติไปด้วย เอาความจริงเป็นอุดมคติ ส่วนใจจะปฏิบัติธรรมได้มาก หรือได้น้อยนัก เป็นอุ่นหงส์ต่างหาก! ท่านแปล “ลังกาวาดรสูตร” นองศพมีเป็นสมบัติของคณะธรรมทานใช้บารวนอยู่ใน “บุณบัคโภัสระ” สารท! ท่านบอกว่าพระพุทธเจ้าเดินไปลังกาก ๘ ครั้ง ตามหลักฐานที่จารึกไว้ทางลังกาวงศ์

หมายเหตุธรรมานาจาร์ใจของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี้ เขียนญี่ปุ่นและภาษาลกิต้องใช้เวลาเป็นร้อยๆ ปี ก็คงยกบัว ๔ เหล่าจะทำให้บานพร้อมๆ กันหมดทันทีนั้นขึ้นจะไม่ได้ แต่ ถ้ามีผู้สนใจลองทำให้บานก็จะค่อยๆ บานไปทีละดอก วัด ในนัยความคิดจะได้ นานไปกว่าจะบานสายหมดสรวงเอง หรือหมดเมืองได้ในอนาคตการ อย่างนั้นจะทำได้ ช่วยอุทิศ เงินพิมพ์แจกทานไป ขอเวลาณักบุญ ชีรหาส. อีกสัก ๖๐-๑๐๐ ปี เสีย! ก็จะเกิดเป็นเนือนานบุญที่ เวลาณักเกิดผลบ้างแล้ว สารท!

หมายเหตุบุญกุศลบารมีได้ฯ ที่เกิดจากธรรมทานนั้นบ้างแล้ว ข้าพเจ้าขออุทิศให้แก่ท่านผู้ที่กำลังอ่านพระสูตรน้อย และสรรพสัตว์ทั้งหมด ถ้ามีบานปีกรรณจะเกิดขึ้นมาบ้างแล้ว ข้าพเจ้า ขอยอมแพ้ชีวิตชนิดนั้นรับกรรมนั้นไว้แต่ผู้เดียว เพื่อบุญที่เป็น ธรรมทานนี้สืบไปตราบจนกระทั่งได้บรรลุพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณในโลกมนุษย์นี้ด้วยเทオญ สารท!

ส่วนเงินทองที่จัดพิมพ์พระสูตรงวดแรกฯ ไปนั้น ข้าพเจ้า ได้มาจากการเงินของผู้ที่เมตตากรุณาจิตทั้งหลาย เขาส่งมอนให้ ข้าพเจ้าไว้ซื้ออาหารเพื่อให้มีกำลังกายใจ หรือใช้จ่ายส่วนตัว ต่างๆ ยุคนถ้าไม่มีเงินบ้างเป็นธรรมทานแบบนี้ไม่ได้เลย! บ้าง ก็เป็นเงินที่หักเอาไว้ซื้อแสตมป์ จากหนังสือแม่ลีดเมืองเชียง “ข้าพเจ้าก็ยกເອມารວນฯ อุทิศไปในกองบุญนุมดเบ็นเงินของ สรรพสัตว์ ข้าพเจ้า ทำบุญกุศลอย่างนักเพื่อทั่วชีวิตสรรพสัตว์แล...

ข้าพเจ้าผู้มีนามปากกาว่า “ชีรหาส” ผู้จัดการกองบุญ ของสรรพสัตว์ในวัดสังฆาราม ขอสวดมนต์อวยพรให้สรรพสัตว์ ท่อนุโมทนาแล้วก็ขอให้ธรรมะนั้นจะเป็นพรอันประเสริฐได้ตามที่ ต้องการ จนมั่ต์โชคดีในธรรมานาจาร์ใจนี้ ม้อขุนด้วยบุญ บารนี้ได้แก่ในความต้องการ จะได้เกิดเป็นญาติมิตรสายธรรมทานกับข้าพเจ้าอีกทุกชาติภพ ตราบไปจนกระทั่งหมดชาติขาด กภ “นิพพาน” ด้วยเทอญ สารท!

วัดอ่านหนังสือเล่มนั้นต้องทำจิตใจเป็นกลาง คือให้ทำจิต เป็นธรรมไม่ให้เข้าข้างฝ่ายใดและเข้าข้างคนอันๆ มัวเอยาณ ฉิสระสักครู่ก่อน สมสัมปชัญญะเบองสูงจะรู้ว่าหนังสือเล่มนั้น บรรลุที่มาก เพราะเป็นพระสูตรตรัสรากพระโภษของพระพุทธเจ้า ในแกะลังกาก ได้แปลจากภาษาต่างด้วยมีหลักฐานเดิม

ท่านชอบดึงก้า ทำไม่เข้าสบฯ กันลงมาเป็นเวลาสองพื้น
กว่าปี แล้วพระพุทธศาสนาผ่านอย่างรวดหื่นอหินยานแม่องไทย
เรานัมมาจากดึงก้า ถ้าหันผู้อ่านไม่ทำจิตใจให้เป็นธรรม แล้ว
จะหาว่าพระสูตรนี้เขาแต่งกันขึ้นเพ้อเจา妄อั้งให้อ่านกัน เพราะ
ปกติของคนเรา มั่นชอนเข้าข้างศั่วของอยู่เสมอฯ หรือชอนเข้า
ข้างกีฬาฯ ของศั่วเอง หรือหมุ่คณะของตนเองเป็นของธรรมชาติ
ถ้าจิตมีเชื่อนุสัยเพ่าให้รู้ญาณ หรือพระอริยเจ้า หรือปราชญ์
แท้ฯ จริงๆ บ้างแล้ว จะไม่คิดคำนวณการช่วยสร้างคุณธรรม
นั้นบนอาณาจักรใจขยับน้ำช่วยโปรดสรรพสัตว์เลย มีแต่
สรวงเสริฐเมตตากรุณาธรรมยังคงจุนโลก哉... สาธุ!

ถึงการต่อสูตรเด่นยังแปลเป็นภาษาไทยไม่จบ (อนาคต
ชาชนมีสูญเปล่านอก) ยังมีธรรมอธุก็มากเป็นพระสูตรทันก
ปราชญ์โลกเขายอมกันว่า มีอิทธิพลมากในการได้ลดความโกร
เหยื่นของจิตใจคนลงบ้าง เพราะว่าโลกทุกวันนี้เกิดสังคม
“การม่าคนตาย กับการม่าสัตว์ตาย” “ได้พัฒนาภัยหน้าไปแบบ
จะม่ากันตายแบบง่ายๆ พอๆ กันแล้ว. กลัวบ้านกรรมนกันบ้าง
ເลือ!

เราทุกๆ คนอยู่ในโลกนี้กรรมร่วมกัน จะหาความสงบ
จิตและปลดภัย นับวันจะยากแล้ว ถ้าเราไม่รับช่วยกันสร้าง
ธรรมชาติใจในวิถีคุณครองชีวิตบุตรหลานฯ ในอนาคตการ

แล้ว โลกจะลุกร้อนเป็นไฟบ้าปกรณ์แห่ง “ปานาธิบายา” ก่อ
การม่าคนตายเป็นหมู่ฯ กับม่าชีวิตสัตว์ตายกันมีทุกรูปแบบ
ต่างๆ ไม่ปลดภัยแน่นอน เรา้มีกรรมร่วมกัน-บุญ-บาป-สุข
-ทุกข์-ในโลกนี้มีส่วนร่วมกันมากจึงต้องช่วยกันเผยแพร่เมือง
เมตตากรุณาธรรมทานบารมีอย่างนี้ไว้บังกันก็ “ได้คุ้มครอง
ชีวิตสัตว์โลกทั้งปวง哉... สาธุ!

จากเชรุ วงศ์โพธิพระ (เชรุทาส.)

ผู้จัดการชมรมพิมพ์แจกธรรมทาน (ทาง ป.ณ.)

พุทธสมาคม เบี้นเกิงเต็ง

(ขอได้ฟรีฯ ทาง จ.ม.)

ลังกาวตราสูตร แปลโดย “พุทธทาสภิกขุ”

ลังกาวตราสูตร เป็นคัมภีร์หลัก (text) ของพุทธศาสนาฝ่ายมหายาน. เป็นคัมภีร์หนึ่งในเก้าคัมภีร์ที่มีเป็นคัมภีร์สำคัญที่เรียกว่าสูตรสูตรหนึ่งนันนี้ใช้สันสกุล เช่นที่เราเข้าใจกัน แต่เป็นหนึ่งสืบทอดนาคใหญ่ หรือคัมภีร์ชุดหนึ่งนั่นเอง. ลังกาวตราสูตร พิมพ์เป็นภาษาสันสกฤต เมื่อ ค.ศ. 1922 โดยท่าน Bunyin Nangio, M.A. (Oxon) D. Litt. Kyoto. สูตรนี้แปลเป็นภาษาจีนครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. 443 โดยท่าน คุณภัทระแห่งอินเดีย, เป็นครั้งที่สองเมื่อ ค.ศ. 513 โดยท่าน โพธิ รุจ แห่งอินเดีย. และครั้งที่สามเมื่อ ค.ศ. 700 โดยท่านศึกษานันทะ แห่ง อินเดียเพิ่มอีกหนึ่งเป็นสูตรว่าด้วยกีลธรรมล้วน.

ภาคที่นปดคแห่งลังกาวตราสูตรนี้ กล่าวถึงเรื่องการกินเนือสตว์ โดยเฉพาะ เรียกว่า ภาคมาสิกกัชนปริวารต. จากข้อความในภาค ย่อมเป็นการพิสูจน์ไว้อย่างเต็มที่ว่าสาวกในพระพุทธศาสนาจะเป็น บรรพนิค หรือราواสก์ตาม อะไนรับประทานเนือปลา หรือเนือสตว์ ปนิค ได้บันิดหนึ่งเลย. ต่อไปเป็นเบื้องความบางตอน ชี้แจ้งตัวตนจาก ข้อความในภาคนี้ โดยเห็นว่าพวกเรา แม้เป็นฝ่ายเดร瓦ห (พินยาน) ก็ควรได้อ่านพึงกันไว้บ้าง เป็นการประกูลการศึกษาธรรมเรื่องนี้ ด้วย ใจเป็นอันอิสระ.

ข้อความในพระสูตรนั้น มีดังนี้:-

“พระธรรมเจ้าผู้องค์ธরหันต์ ได้ตรัสเรื่องย่างถอกถวันแล้ว,
และได้ตรัสความเป็นกุศลหรืออกุศลแห่งการบริโภคนេอสตัวแก่
เรา, เพื่อว่าเราและสาวกอันๆ ในพระพุทธศาสนา ทั้งใน
ปัจจุบันและอนาคต จะได้ประกาศสัจธรรมอันนี้ แก่เขาเหล่า
โน้นผู้บริโภคนេอสตัว เพื่อเป็นการทำลายความอยากรสพใน
เนอสตัวของเขานั้นๆ เสีย”

“พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสว่า : โอ, มหาบัณฑิต! ด้วย
น้ำหนักแห่งเหตุผลอันมากมายเหลือจะประมาณ บังแสดงว่าเนอ
ทกชนิดเป็นสังทัดรปภปฏิเสธ โดยสาวกแห่งพระพุทธศาสนา.
ผู้นี้ใจเป็นอยู่ด้วยความกรุณา. สำหรับเขาเหล่านั้น เราจักกล่าว
แต่โดยมือๆ ๆ.

โอ, มหาบัณฑิต! ในวัยสงสารอันไม่มีการทราบ ที่สุด
ในเบื้องตนนั้น สตัวผู้นุ่มชพได้พากันห่องเที่ยวไปในการว่ายเวียน
ในการเกิดอภัยอาชัย, ในเมืองสตัวแม่แต่ตัวเดียว ที่ในบางสมัย
ไม่เคยเป็น แม่ พ่อ พน้องชาย พน้องหญิง ลูกชาย ลูกหญิง
หรือครือญาติอย่างอื่นๆ แก่กัน. สตัวตัวเดียวกัน ย้อมถอดปฎि-
ษนธ์ในภาพต่างๆ เป็นกวาง หรือสตัวสองเท้าสตัวสี่เท้าอันๆ
เป็นนก ฯลฯ ซึ่งยังนับได้ว่าเป็นครือญาติของเรารอยตรง.
สาวกแห่งพระพุทธศาสนาจะทำลงไว้ได้อย่างไรหนอ, จะเป็น
ผู้สำเร็จแล้วหรือยังเป็นสาวกธรรมดาวัยรุ่นก็ตาม ผู้เห็นอยู่ว่าสตัว

เหล่านั้นทั้งหมด, เป็นกรรมของตน, และจะเชื่อได้เนื่อง
ของมันอีกหรือ ?

โอ, มหาบัณฑิต! เนื่องสุนัข เนื้อลา อูฐ ม้า โค และ
เนื่อมนุษย์เหล่านั้นเป็นที่ประชานไม่รับประทาน แม้กระนั้น
เนื่องสตัวเหล่านั้นก็ถูกนำมาปลอมขายในนามของเนอแกะ ฯ
ภายในเมืองเพราะเห็นแก่เงิน. เพราะเหตุนี้ เนอสตัวจึงเป็น
สังฆไม่ควรกิน โดยสาวกแห่งพระพุทธศาสนา.

โอ, มหาบัณฑิต! เพราะว่าเนื้อยื่มเกิดจากเลือดและน้ำอสุจิ,
เพราะฉะนั้นนั้นจึงเป็นสังฆไม่ควรบริโภค สำหรับสาวกแห่งพระ-
พุทธศาสนา ผู้ประสบสัตตว์ความสั่งสอนบริสุทธิ์. (หลุดพ้นทุกทาง
จิตใจ) และเพรະมันเป็นการสร้างความหวาดกลัวให้เกิดขึ้นใน
ระหว่างกันและกัน

โอ, มหาบัณฑิต! เพราะฉะนั้นเนื่องสุนัขเป็นสังฆไม่ควร
บริโภคโดยบรรพชิตแห่งพระพุทธศาสนา ผู้ประสบสัตตว์ความ
ในเพื่อนสตัวด้วยกัน ทุกด้วยหน้า. ตัวอย่างอันประจักษ์เช่น
เมื่อสตัวได้เห็นนายพรานมา ชาวนะเมืองหรือนกกินเนื่องอันๆ
เดินมาแม่ในระยะอันใกล้ สตัวทั้งหลายก็สะดึงกลัวเสียแล้ว.

บางครั้งหรือสตัวบางชนิดขาดใจตาย. ทำนองเดียวกัน สตัวตัว
น้อยๆ อันๆ ในท้องพื้น บนบกหรือในน้ำก็ตาม เมื่อได้เห็น
นกกินเนื่องแต่ที่ใกล้ หรือได้กลิ่นด้วยจนก่อนไว้ของมัน ก็จะ
พากันวิ่งหนีไปไกลพร้อมกับความรู้สึกอยู่ในใจว่า เขาเหล่านั้น

เป็นผู้ก็มีสุรกายผู้ล้ำผลาญ, นั่นเพราะความกลัวต่อความตายของมัน

เนื่องเป็นสังทอกวินสำหรับผู้ใจดำอាំນหิต, เป็นสังทมกลั่นน้ำรังเกียจ, เป็นศัมเหตุแห่งความเสื่อมเสีย, และเป็นสังทะถูกห้ามกันโดยห้ามสัตบุรชน,

โอ, มหาบัณฑิต! เนอนเป็นของไม่ควรบริโภคโดยพุทธสาวก.

โอ, มหาบัณฑิต! สัตบุรุษย่อมบริโภคเฉพาะแต่อาหารที่สมควรแด่ห้ามผู้บริสุทธิ์, ไม่ยอมบริโภคนิ่งและเดือด. เพราะฉะนั้นควรที่สาวกแห่งพระพุทธศาสนา จะต้องไม่บริโภคนิ่งสัตว์เลย.

พระพทธเจ้าผู้ซึ่งยกเย็นไปด้วยพระกรณา นี้พระทัยเต็มเปี่ยมไปด้วยความเป็นทัพทัพทบ่องกันภัยแก่ดวงใจของปวงสัตว์ และมีพระสัมปชัญญะสมบูรณ์พอที่จะไม่ปลดปล่อยให้เป็นโอกาสสำหรับความเสื่อมเสียระบาดขึ้นได้เด่นนั้น ย่อมจะทรงบัญญัติเนอสัตว์ว่าเป็นสังฆไม่ควรบริโภค.

โอ, มหาบัณฑิต! ในโลกนี้มีคนเป็นอันมาก ซึ่งกล่าวคำเท็จเท็มต่อพระพุทธคำรัสฯ ให้ผิดไปจากความจริง. เขากล่าวกันว่า บรรดาผู้ซึ่งกดค้านอาหาร อันสมควรแด่ห้ามผู้บริสุทธิ์แห่งสมัยพระกาล ย่อมกินอาหารเหมือนกันเนื่อ ย่อมเที่ยวใส่ความทุกนี้เข้าไปด้วยแก่สัตว์ออยๆ ทั้งชีวตอยู่ใน

อากาศ บนบกและในน้ำ, เที่ยวบนกวนรังควานนั้น ทั้งทันและไม่ทันอยู่เสมอ. สมณภาพของเขากลุกทำลายเสียอย่างแล้ว, พรหมภาพของเขากลุกทำให้เสริมหน่องเสียแล้ว, เขายังได้ประกอบตัวยศรั้หราและสามารถ. คนชนิดนี้แหล่อกล่าวคำเท็จเท็มมากหมายหลายชนิดแด่พระพุทธศาสนา

โอ, มหาบัณฑิต! มีกลั่นน้ำรังเกียจ ไม่น่าบริโภคย่อมสัตว์ เช่นเดียวกับกลั่นแห้งศพ. แม้เหตุผลเพียงเท่านี้ เนื่องเป็นของไม่ควรบริโภคสำหรับพุทธศาสนาเช่นอยู่แล้ว. ถ้าหากว่าเศษถูกเผา และเนอสัตว์อย่างใดอย่างหนึ่งก็ถูกเผา มันก็จะมีกลั่นอันน้ำรังเกียจ ไม่แตกต่างจะไรกันเลย. ดังนั้นบรรพชิตในพระพุทธศาสนาผู้ห่วงความบริสุทธิ์ จะไม่บริโภคเนอได้เดย.

เพราะว่ามันเป็นสังทอกถูกเกียจกันแล้ว สำหรับห้ามผู้บริสุทธิ์ และสาวกของห้าม ในกรณีที่จะพยายามเพื่อโนกษะและความผิวสุร, เพราะฉะนั้นสาวกผู้ด้านตามทางอันสูงยิ่งนั้น ทั้งครอบครัวถูกหนูยิงชาด ย่อมรู้อยู่อย่างเต็มใจว่ามันเป็นสังทอกถูกเกียจกันในทุกๆ กรณีที่พยายามเพื่อสามเณร.

โอ, มหาบัณฑิต! เพราะฉะนั้น เนื้อทุกๆ ชนิด เป็นสังฆไม่ควรบริโภคสำหรับพุทธศาสนาเช่นเช่นผู้ที่ปราบဏชาจะมีสายรุคุณในทางจิต ทั้งเพื่อตนเองและผู้อื่น.

นักกินเนื้อ ย่อมเป็นเหี้ยแห่งโรคภัยชนิด เช่นโรคไส้เดือน โรคพยาธิ โรคเรื่อน โรคเจ็บในท้อง ๆ ฯลฯ

โอ, มหาบัณฑิต! เราคำถึงประกาศว่า การกินเนือสตัว เป็นการกินเนือบดูรของตนเองอยู่ดังนั้น, แล้วจะกล่าวไปอย่างไรได้ ที่เราจะบัญญัติให้สาวกของเรากินเนือสตัวซึ่งเป็นของจดไว้ค่อนรับของพวกคนใจอ่อนหัด, เป็นของถูกห้ามโดยท่านสัตบุญทั่วไป, เติมไปด้วยมลทิน, ปราศจากคุณธรรมใด ๆ, ไม่เหมาะสมที่จะบริโภคสำหรับผู้บริสุทธิ์, และเป็นของควรห้ามเค็ขาด โดยประการทั้งปวง.

โอ, มหาบัณฑิต! เราได้บัญญัติไว้แล้วว่า, สำหรับอาหารอันสมควรซึ่งได้กำหนดนิยมกันมาแล้วโดยบรรดาท่านผู้บริสุทธิ์ แห่งสมัยพระกาล, ได้แก่อาหารที่ปรุงขึ้นจากข้าว ถูกเคียงข้าวสาลี สารแห่งหัวมุขูชะ อุรทะ และมสร ฯลฯ นมสัมขันนนม นาตาลสด ถูก (?) นาตาล และนาตาลกรวด ฯลฯ

โอ, มหาบัณฑิต! ในกาลก่อน มีพระราชครองราชสมบัติอย่างพระองค์หนึ่ง นามว่า ราชสิงหะเสาทโส. ต่อมามาได้กล้ายเป็นผู้ล้มโนบอย่างแรงในการบริโภคเนื้อ ในที่สุดถึงกับใช้เนือคนเป็นอาหาร เนื่องจากความอยากได้เป็นไปแก่กล้าหนักเข้า. เพราะเหตุนั้นพระองค์ถูกถอดออกจากความเป็นพระราชโดยพระสหาย เสนาบดี และประชุมรู้สึกของพระองค์เอง และกันอัน ๆ ต่อจากนั้นคงจะต้องถอดราชสมบัติ ถูกเนรเทศออกจาก

หากแวนแคว้นของพระองค์โดยประชาชน ต้องรับทุกข์ทรมานอันใหญ่หลวง เน่องจากเนือสตัวเป็นตนเหตุ.

โอ, มหาบัณฑิต! ก็ในบั้นจุนปัจจุบันเอง เขาเหล่านั้นคงเคยชินเกินไปในการกินเนือสตัว ในมาตรฐานนี้ เมื่อความอยากเป็นไปรุนแรงเข้า ก็กินเนือคนได้ (ใน أيامภาคฤดูหนาว). ย่อมเป็นสุขลัภโนบในการกิน และเป็นเหมือนยกชนศ้าจร้า. ครันถึงอนาคตชาติน้ำหนาระอันอาจติดตั้งแน่นในการอยากกินเนือ เขาย่อmouthไปสู่กำเนิดแห่งสตัวทั้งนั้นเป็นอาหาร เนื้อ สิงโต เสือ สุนัข ม้า สุนัขในแมวสุนัขจังออก นกเค้า และ ฯลฯ

โอ, มหาบัณฑิต! มิใช่ เพราะเนือจะเป็นของดองกินหรือการฆ่าเป็นของดองทำกีหานมได้. ในกรณีนี้ ส่วนมากทั้งหมดจะเป็นเพราะการเห็นแก่เงิน, จึงมีสตัวหมาชวต ถึงแม้จะเป็นสตัวเช่องและปราศจากอันตรายแต่อย่างใด ก็ได้ถูกฆ่า.

การฆ่าเพราะเหตุอันนั้นน้อยที่สุด. มันเป็นการทรมานใจเขามาก ในเมื่อใจเต็มไปด้วยความอยากกินเนืออย่างแรงกล้า. คนที่กินเนือคนได้อยู่่เสมอ จะต้องกล่าวไปทำไว้ในกรณีสตัว เนือ นก ฯลฯ ส่วนมากที่สุด เน่องจากความโง่เง่าเข้าใจผิด มนุษย์ จึงได้รับกรรม ความกระวนกระวายใจ โดยความอยากในเนือสตัว. คนมีอำนาจ ฉลาด และป่าโลโดยใช้ข้ายหรือเครื่องกล. การฆ่ามันเหล่านั้น ซึ่งเป็นสตัวที่เช่องและหาอันตรายมิได้ นั้น ก็เพื่อหวังจะให้ได้เงิน.

โอ, มหาบัณฑิต! ในกรณีแห่งอภารที่เราได้รับภัยต่างๆ ที่มาในชีวิตนี้ นี่ใช่เป็นเนอส์ตัวชนิดใดชนิดหนึ่งเลย ซึ่งเป็นของภารกิจ, สัตว์ซึ่งเป็นของไม่ภารกิจ. ไม่เป็นเหตุการณ์ภารกิจ ไม่ใช่สิ่งที่ควรสมนुติว่าควรกิจ. ในอนาคต ในหมู่สังฆ์ของเราจะเกิดมีคนบางคน ซึ่งกำลังสามารถขึ้นปัจฉิบติแห่งบรรพชิต และกำลังปัญญาณตนเป็นศากยบุตร กำลังกรองผ่านกาสาวพัสดุสีแดงหม่น จะเป็นผู้นี้ว่าเมามะประโภบทุกคลุกเคลือบอยู่ในความเพดิลเพลิน. เขาจะนี่จิตที่เต็มไปด้วยความปรารถนาตามกับบัญชีขึ้นปัจฉิบติที่ผิดแบบแผนขึ้นใหม่ เขาเหล่านั้นเป็นผู้อยากรสเพราศติตรส และจะเรียนเรียงพระคัมภีรให้มีข้อความเท็จ อันจะเป็นเกรื่องขันขันและโട္ထံย่อข้างพอด้วยสำหรับภารกิจเนอส์ตัวกัน, เขายังบัญชีสังทัดศาสตร์มิได้บัญชีไว้. เขายังกล่าวข้อความที่ส่งเสริมภารกิจเนอส์ตัว. เขายังกล่าวว่าเราตถาคตได้บัญชีไว้ในเรื่องนี้ เช่นนี้ และว่าเราตถาคตนั้นมันเข้าไว้ในสิ่งทั้งหลายที่ควรกิจ, และว่าพระคัมภีร์ได้ทรงเสวยเนอส์ตัวโดยพระองค์เอง.

แต่ โอ, มหาบัณฑิต! เราไม่ได้เคยบัญชีเนอส์ตัวไว้ในสูตรใดๆ หรือกล่าวว่ามันเป็นของควรกิจ หรือนั้นเป็นในประเภทของคักควรกิจ.

โอ, มหาบัณฑิต! อธิบายสักทั้งหลาย ไม่บริโภคแน่แต่สังทัดคณธรรมชาติอนกิณนิยมกันว่าดี, เขายังล้านนั้นจะมาบริโภค

เนื่องและเดือดซึ่งเป็นของควรปฏิเสธได้อย่างไรเล่า? เหล่าสาวกของพลาคต เป็นผู้เดินตามแนวลักษณะรรน. คนผู้มีบัญญากเป็นเครื่องกิจค้นของตนเอง และบรรดาพราหมาสานักชันทางหลายตนๆ (แห่งพระพุทธเจ้าองค์อันๆ) ก็เป็นเช่นเดียวกัน. เขาเหล่านั้นนิใช่ผู้กิจเนอส์ตัว. พระพลาคตเข้าทางหลายในการก่อนๆ ก็เป็นดังนั้น... พระพลาคตเข้าทางหลาย มีสักขารรนเป็นพระกายของพระองค์ ทรงคำร้องพระชนม์ชีพอยู่ด้วยสักขารรน, ไม่ทรงคำร้องกายด้วยเนอส์ตัว. ท่านเหล่านั้น ไม่เคยเสวยเนอส์ตัวอย่างใดๆ เลย. พระองค์ทรงเพิกถอนความอิยากในโลกิขวัตตุได้ทางหมวดแล้ว. ท่านเหล่านั้นปราสาหกมลจิตอันเป็นมูลแห่งความทุกข์. ท่านเต็มเปี่ยมไปด้วยปริชาญาณอันไม่ข้องขัดในอันจะหมายทราบสังฆะเป็นกุศลและอกุศล ทรงทราบสังทั้งปวง, เห็นแจ้งสังทั้งปวง. พระองค์ทรงม่องไปที่สรรพสัตว์กล้ายกับเบ็นบุตรของพระองค์เอง, ทรงประกอบด้วยมน้ำเมตตากรรณศาสต. โดยท่านองเดียวกันนี้ เรายาตถาคตเห็นสรรพสัตว์เช่นเดียวกับบุตรของเราเอง. เรากลับบัญชีให้สาวกของเราบริโภคเนอส์ตุกของเราได้อย่างไรเล่า? และเราเองก็จะบริโภค มันได้อย่างไรเล่า? มันไม่มีข้อควรสงสัยเลยในเรื่องว่า เราได้บัญชีให้สาวกบริโภค หรือเราได้บริโภค มันโดยตนเองหรือไม่.

(ในที่สุด ได้ครั้งก้าวผูกเข้าเป็นคณา ขังจะยกมาในทัน แต่บางคณา นี้ใจความว่า :-)

โอ, มหาบัณฑิต! พระบินวรไถศรั้งไว้แล้วว่า สุรา

เนอ และห้อมกระเทียม เป็นสิ่งที่พุทธศาสนา ห้อมมหาพุทธ
ศาสนาให้ๆ ไม่ควรบริโภค. (1)

บรรพชีคุรเวนเสมอ จากเนอสัต्तว์ ห้อม และนานา
ประเกทแห่งเครื่องกมอันนั้นเนา, กระเทียมและหัวผักกาด. (5)

เขามาสัต्तว์บัณฑิตให้ๆ กตам เพื่อเงิน. และเขามาสัต्तว์
จ่ายเงินข้อนอนน, หงส่องพวงบ้อว่าเป็นผู้ประกอบกุศลกรรม
และจักษุมลงในนรกໂຮງ แลนรอก ๑๐๐. (9)

เรอบัญญัติหามเนอสัต्तว์ไว้ในข้อความแห่งคัมภีร์เหล่าน
นี้ 1. หัสดีกัลสัยะ, 2. มหาเมฆ 3. นิรவาฒนากลี มากิغا,
และ 4. ลังกาวาหารสูตร. (16)

อันเดียวกันกับท ความถูกผูกพันเป็นข้าศึกของความหลุด
หนนเป็นอสรภาพ, เนอสัต्तว์ สุรา และ ๑๐๐ กับเนนข้าศึกของ
นิรવาณ (คือนิพาน) ฉะนั้น. (20)

คั้นนี้ เนอสัต्तว์ซึ่งเป็นบองคุน่ากลัวแก่สรรพสัต्तว์ และ
เป็นอุปสรรคแก่การปฏิบัติเพื่อวัฒนิ จึงเป็นของไม่ควรกิน. นกอ
ธงข้อนแห่งอารยบัน. (24)

△

△

จ.ม. ตามเป็น 1,000 ฉบับ
ตอบแก่บัญญาช่องใจ... ธรทาส

เรื่องเข้าใจเขว... ต่างๆ เช่น หัวหอม หัวกระเทียม ในคัมภีร์
โพธิสัตว์วินัยต่างๆ พระอรรถกถาจารย์ท่านแก้ไว้ว่า เป็นพิชพักชนิด
ที่มีกิจลีนแรงมาก และเคยมีเรื่องภิกษุที่ชอบไปบินนาตาม ห้อมกระเทียม
อีกด้วย และเป็นพิชพักที่เผยแพร่ไปมากๆ แล้วจะกระตุนภาระค
กระตุนโภสสะจิต และจะเป็นอุปสรรคแก่การบำเพ็ญสมារชีวนา ผู้ที่
มุ่งจะทำมาสามาบดีชั้นสูงๆ อย่างฉบับพลันแล้ว ก็สมควรที่จะหลีกเลี่ยง
ดังแม้จะสภาพไม่มีบานปกรรมหนักเหมือนกับพวงที่เผยแพร่ชีวิตเบี้ยดเบี้ยน
เนอสัต्तว์ ส่วนพวงหัวมักกาด คือหัวจ่ายเท้าดิบๆ มีกิจลีนเผ็ดแรงมาก
สมัยใหม่ห้อมกระเทียมวิทยาศาสตร์นักกว่าเป็นยาดีมากเลย

ข้าพเจ้า ธรทาส ชอบปฏิวัติคิดแก้ไขความมองหายทางวิญญาณ
มีความเห็นว่าดูชาวนพุทธอินเดีย เข้าถือมั่งสิริเพียงแค่ศีล ๕ เขาไม่
ถูกเมียได้ไม่ผิดศีล ๕ เลย ดู “นางวิสาหา” ในพุทธกาลบรรลุโสดาบัน
แล้ว ยังมีลูกเป็นໂหล (ประเพณีแบบนั้นภาคเหนือเดิมก็มี) เรื่อง
อาหารแขกเขากินพวงของເძောນมากกว่าเจี่ยเซ่นเครื่องเทศต่างๆ มัน
ເძောນขับลม และกินพวงถ้วต่างๆ มาก ยังดื่มน้ำกินเนยแทนเนื้อ
สัตว์มากกว่าชาวจีนในเมืองไทยที่ข้าพเจ้าเห็น แขกอินเดียไม่กินเนอสัต्तว์
จึงอยู่ได้แขกอ้วนๆ กันส่วนมาก. จะกินเจต้องกินแบบแขกอินเดีย

ส่วนแบบของจีนนั้นยังผิดหลักเข้าไป คือจีนอาแบบกินผักของ
แขกมาเปลี่ยนเป็นกินเจ แล้วก็ไม่กินแบบแขก มากินพิชพักแบบจีน
ผักที่ชาวจีนกินนั้นส่วนมากไม่ເძောນ พวงผักเย็นๆ กินไปนานๆ
ร่างกายบางคนทนไม่ไหวก็มี ข้าพเจ้าเคยตกบัญหานักกับแพทย์จีนต่างๆ

ท่านเห็นด้วย ทางแก้แล้วต้องกินพวงหัวหอม กระเทียม กุ้งจ่าวย คือ พวงพิชผักที่เผ็ดร้อน ขับลมไปแก้บ้าง ผักพวงนี้บ้องกันโรคหวัดมีวิตามินซูง แทนเนื้อสัตว์ได้มาก แล้วต้องกินพวงหัวหอมๆ ดีมั่นกินเนย กินแบบแยกน้ำมันบ้าง จึงจะถูกหลักอนามัย เดินสายกลางตามพุทธประสังค์ต้องใช้สติบัญญາปั้บปูบุ้งให้ทันสมัยร่างกายเราอยู่ได้ระยะยาว ด้วย (ใช้สติบัญญาก็มีเหตุผลก่อน)

อีกเรื่องหนึ่งชาวจีนในเมืองไทยก็จะพูดปนเปสันสนกันไปมาก มีอยู่ 2 ข้อ คือศิล 5 กินผัก กับศิล 8 (อุโนสุดศิล) นี้ ในพระไตรบัญญกมหายานแยกกันว่า

ข้อ (1) ห้าม-คือต้องสวดติด กินพิเศษหัตถกรรม ก็ ต้องเนื่องแค่ศิล 5 เท่านั้น ไม่ได้ห้ามมีลูกมีเมีย (แบบแยก)

ข้อ (2.) ห้าม-คือต้องสวดติดเหมือนกัน แต่ศิล 8 คือ อุโนสุดศิล ห้ามมีลูกมีเมียและยังห้ามกินข้าวเย็นอีกด้วย จีนเรียกว่า “โนอุกวะเจกาย” อวย่างจังเรียกว่ากินเจแท้ คือ “หเจ-โนอุกวะเจกาย”

ส่วน “หเจ” นั้น กินพิเศษผักทุกชนิด หัตถกรรมได้มีศิล 5 จีนเรียก “โหนกว่ากาย” ผู้หญิงและชายแต่งงานได้ ต้องเพียงแค่ศิล 5 ชาวจีนพากษายาซึ่มอามามกจะพูดสองข้อนี้ปนเปสันสนกัน ยุ่งยากไม่เป็นด้วยไม่พูดตามหลักฐานของศิลอีกด้วย ทำให้หนุ่มสาวกลัวการกิจเจ กรรม!

ข้อ (3.) เรื่องยามวิกาล ฝ่ายจีนตีความกำหนดเอาไว้อาทิย์ตกดิน ดวงอาทิตย์มีดีจึงเรียกว่า Yamวิกาล พระจีนจึงฉันอาหารเจเช้าถึงเย็นยกเว้นกลางคืน. (ถือดวงอาทิตย์เป็นหลัก.)

ขอความเมตตาจิตจากห่านสกัวน์ ได้บ้างไหม?

ทำบุญวันเกิด หรือจะทำบ้านปวันเกิดกัน?

ทำบุญวันตาย หรือจะทำบ้านปวันตายกัน?

กินไก่จิตเกิดไก่ กายนเนอปูบุ้งแต่งด้วยไก่แล้วนา!

จงช่วยกันกิตปลอยชีวิตสตว์ กือหยุคเตพชัวตเนอสตว์

ในวันเกิด ทำบุญกุศลให้จิตเราได้หยุคเกิดเป็น “กุ้ง หอย ปู ปลา เนื้อ” ไก่ อก นม วัว ควาย” สตว์ต่างๆ หยุคกินมัน วิญญาณเรา ก็จะได้ขาดตอนลงบ้าง จึงจะปลดอกบี้ได้ ความรู้สึกขาดตอน จิตว่างเว้นจากการเกิดเป็นสตว์อย่างที่เราเก็บนั้น น้อยลงบ้าง จึงจะปลดอกบี้ สาชุ! เกริญวันสสนาหยุควนพระบ้าง ทำให้จิตเราเกิดเป็นพระ จิตเราเกิดพระเมตตา จิตเราเกิดพระกรุณาธรมหล่อเดียงวิญญาณ และนามรูปที่เกิดคืบเป็นพระในวันนั้น ในมือนั้น ในขณะนั้น เสริจพร้อมในตัวบ้างแล้ว สาชุ! เป็นมหากุศลอนุสัญบารมีจะได้ประทับจิตศิริวิญญาณตามเราไปเกิดใหม่ทุกชาติภพแล... สาชุ!

ทำบุญกุศลออย่างนี้เท่ากับเขียนปุลุชนโพธิสตว์บารมี

ประวัติศาสตร์บุคใหม่

หลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่ค้นพบใหม่นั้น พระพุทธศาสนา นิยมหินayanดงเดิมโน้นบริสุทธิ์ไม่ได้เป็นเดิม เนื่องตัวเดียว ทรงไว้ด้วยเมตตากรุณารรม พยานทพระพุทธเจ้า อรรถ “ลังกาวาตารสูตร” ในເກະລັງກາ หลักฐานทางลังกาวาງศี พระพุทธเจ้าเสด็จลงลังกາ 3 ครั้ง พระสายลังกาวาງศีแท้ไม่สภาพ เนื่องตัวสืบมาจนถึงปัจจุบัน (ไปจากสหามวงศีภายในลังกังแก่หัน ไปสภาพเนื่องตัว) ความจริงนักวิจัยประวัติศาสตร์ค้นพบแสดงชี้ให้เห็นว่าในยุคหลัง ๆ มาประมาณ พ.ศ. 900 เมษฯ ได้เกิด พระพุทธโภษยาจารย์ ท่านคงจะชอบสภาพเนื่องตัวมากปลงไม่ตกลง เอาเร่องเนือ 10 อย่างมาเขียนແທรอกแก้ตัวไว้บนทางออก เพราะว่าในพระสูตรเดิมไม่ขึ้น ตรัสห้ามสภาพเนื่องตัวไว้ถึง 8 แห่ง แล้วยังมีในพระวินัยและพระอภิธรรมอีกมากmany ในพระวินัยเดิมและบาลีเดิมไม่มีกล่าวเร่องเนือ 10 อย่างนี้ เหตุเกิดในพระยาท 20 มีพระสาวกธุปภัณฑ์เข็บน้ำยแล้วอยากจะสภาพเนื่องตัว โญมอนบัญชากกห้ามเนื่องตัวทั่วเมืองไม่ได้ เพราะไม่มีคนกินเนื่องตัว จึงไม่มีคนฆ่าสตว์ขายให้แก่ผู้กินเนื่องตัว ด้วยความศรัทธาในพระสงฆ์ จึงแหะะเนือทแบนอ กมาชนหนังให้กินใช้เจาไปปรุงอาหารถวายพระสงฆ์องค์นั้น ที่นี้เกิดเร่อง

เรื่องเข้าใจเข้า... ธรรมชาติ

ให้ผู้ใดครองที่เลือดออกไม่หยุดรักษาแผลไม่หาย พากษาสนา อันๆ เขาโงมตอกด้วย รูปพระพุทธเจ้าเข้า ก็คงประชุมสงฆ์ ห้ามสภาพเนื่องตัวทุกอย่าง กฏหมายของความหลังผู้กระทำผิด แล้วตอนที่พระเทวทัศต์ทูลขออนันต์ไม่มีผู้กระทำผิดเลย เพราะว่าพระสาวกรู้อริยวินัยดีใน “อริยภูมิ” นั้นต้องไม่มีการฆ่าสตว์ ผิดชีวิต เป็นเดิมสภาพเนื่องตัวซึ่งกันแลกันแล้ว “อริยวินัย” บังคับตัวไว้แล้ว จะเดียงธรรมไม่ขึ้นเลย ยกเว้นจะเดียงเพื่อสันเพื่อความติดรสบุชาภิเตสตัณหาอุปทานเท่านั้น เดียงเพื่อสันของตนไปข้าง ๆ กู ๆ ไม่เอาธรรมวินัยเป็นหลักเดียวกันเอง ผู้มีธรรมหรือมีคุณธรรมแห่งเมตตากรุณาจิต แล้วจะไม่ค้านไม่เดียงธรรมนะนวผิด เพราะธรรมมาจากรากในตัว สร้างไว้ช่วยปลดปล่อยชีวิตสตว์ให้รอดตายและวิญญาณสรรพสตว์ได้หลุดพ้นทุกข์โดยตรง ช่วยผู้อานและบุตรหลานเหลนในอนาคตกลมนามเมตตากรุณารรมบารมีไว้คุ้มครองชีวิตในชาติต่อ ๆ ไปประยุกต์แต่... สถาบุ!

ธรรมชาติ

ບໍລິສູງກາຣເໜີສະຮມບອນນຸ່ມ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า และอริยครุฑงหลายบอกไว้วา
เห็นอนดอกบัว ๔ เหล่าจะให้อกอดอกพร้อมกันหมดทุก ๆ ดอก
นันยองจะเป็นไปไม่ได้ แต่ถ้ามีคนค่อยเสียตัวปลูกให้นา
เสเมอ ๆ และก็จะนานได้ทุกดอก ๆ คือวัดนันดอก วัดโน่นดอก
บ้านนปลูกกอหนัง บ้านโน่นสระหนังอย่างนี้ก็ทำกันได้ พอ
นาน ๆ ไปมั่นก็จะอุดอกสีขาวเหลืองชมพุต่อง ๆ ใบเขียวซ่อน
พุ่มไสวสุดชนยันนานไปกว่าเมืองเอง ตามธรรมชาติแห่งบารมี
ของสต์ต์วโลก ที่สร้างสมมิเหตุบจัปญามาต่าง ๆ กัน ผู้ที่ได้อุทิศ^๔
เงินทองพิมพ์ “พระสูตร” นักคอมภะผู้ให้กำเนิด ผู้ปลูกผึ้ง^๕
ผู้หวานเชื่อบุญกุศลบารมี หรือท่านจะทำบุญวันเกิดเท่าอายุ^๖
เพาะเชื่อมเดดพันธุ์แห่งพุทธะ ไว้ช่วยสต์ต์วให้รอดตายนับไม่ถ้วน^๗
ชีวิต สูบไปอภัยหลายร้อยกับพันชาติแล... สาร!

หากชีรະ วงศ์โพธิ์พงษ์ (นิรทาน.)

๗๙ ผู้ดูแลการซ่อมบำรุงทาง ทาง ป.๖

ขอหนังสือได้ฟรี ๆ ทาง จ.ม.

สั่ง ช.น. เลขที่ 231/1 ซอยปลูกจิตร 2 ถนนพระราม 4

ก.ท.ม. 10330

(ចំណាត់ថ្នាក់ រំលែន ប.ល. គតុកម្ម)



ท่านเจ้าคุณสวนไมก์ฯ (พุทธทาสภิกขุ)

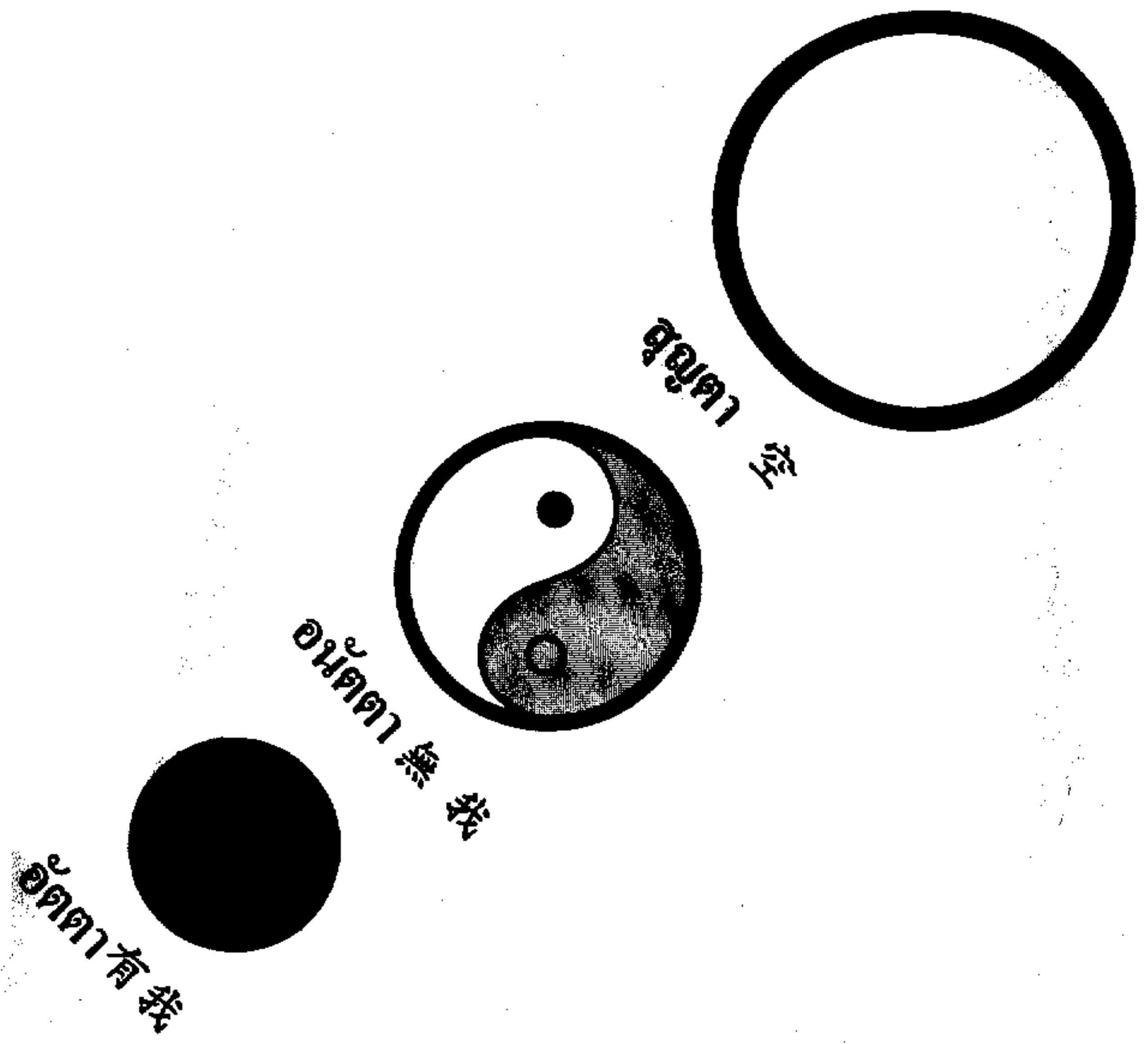
อ. ไชยา สุราษฎร์ธานี

ท่านเจ้าคุณวัดชลประทาน (ปั้น พญาณฑกิจ)

อ. ปากเกร็ด นนทบุรี

(ภาพถ่ายโดย ร. บุนนาค พ.ศ. 2506 ที่ เชียงใหม่)

(ສມັຍເປັນຫຸ່ມ)



อุทิศช่วยปล่อยชีวิตสัตว์โลกที่น่ารัก

สืบอายุเมตตากรุณาธรรมบุญยืนอีกพันปี สาสุ!

พ.ศ. 2547 พิมพ์ครั้งที่ 20. (จำนวน 11,000 เล่ม)

สนับสนุนโครงการห้องสมุดสู่ประชาชนของรัฐบาล

อุทิศส่งห้องสมุด 5,000 เล่ม สาสุ!

โอ... สาสุ! ข้าพเจ้า อ. อธิราช. มีความปีติสุข
บันเทิงใจในบุญกุศลกรงยิ่งให้ผู้ของชีวิตนี้ คงจะบุญประทับ^{ชีวิต}
จิต-กุศลติดวิญญาณสืบไปอีกหลายร้อยชาติภพ สาสุ!

ดือพระธรรมเนตรฯ ดร. โสกนาถภิกขุ สาสุคุณ
ท่านได้เทศนาไว้เมื่อ พ.ศ. 2476 (ชั้น ต.ช. อธิราช. ตอน
นั้นมีอายุเพียง 5 ขวบ) มาวันนั้นอายุ 77 ปี พัดินยังได้
ประทานพรให้บุญโดยการ จัดการพิมพ์ ครั้งนั้นได้พิมพ์
พิเศษ เอามารวมเล่มกับ พระสูตร “สังการาชสูตร”
ดร. พุทธนาถภิกขุ แปลไว้ (จีน-เรียกว่า เศ็งแคนเก็ง)
หนังสือธรรมомตะ 2 เล่มนี้ ตั้งระเบิดปรมາณ ทำให้
ชาวพุทธเมืองไทยตื้นตัวมาก สนใจในเรื่องการกันเจ ถือ

ศาสนารื่อถือต่างๆ ในโลกมนุษย์นี้ ยิ่งความแล้ว มี 8 กลุ่ม. คือ^{ชีวิต}
(1) กลุ่มอัตตา (กำไรจนแน่นเดย) (2) กลุ่มอนตตตา (จนบ้าง-
ปล่องบ้าง หรือเดียวกำเดียวปล่อย) (3) กลุ่มสุญตา (ปล่อยบางหมวด
หรือว่างทองป่วงแต...)

จาก ชนะชัย สุชนารักษ์.

ภาพเป็นอักษรโบราณถ้ารู้ความหมายจะรู้ดียืนโครงสร้างของทุกๆ ศาสนา
ในโลกมนุษย์นี้
จาก ช. อธิราช.

มังสวิรัติ. เริ่นต้นเกิดมีวัดกันเจ. ร้านอาหารเจเกิดขึ้นตามจังหวัดต่างๆ จีน-ไทย-ฝรั่ง-ແບກ สนใจกันมาก สาด!

งวดนี้ยังได้ทำบุญกุศลทั้งใหญ่ คืออุทิศหนังสือ 2 เล่มนี้ ดังที่ดูผ้าใบทาง ป.ณ. ส่งไปไว้ตามวัดและห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด อุทิศ 5,000 เล่ม สาด! (โอกาสทำบุญอย่างนนน้อยมาก)

อนุโมทนา สาด! ช.ธิรกาส. ขอสวัสดิ์มนต์อวยพรให้ทุกๆ ท่านที่ได้เคยมีหุ้นส่วนในกองบุญนี้มาขอให้ “บุญประหนับจิต-กุศลติติวิญญาณ” ให้มีอนุสัยจิตในการมีสุข ขึ้นไปทุกชาติภพ ถ้าท่านยังไม่หลุดพ้นวังสงสาร ขอให้เหตุนั้นจังหวะนบุญกุศลนั้น สำผลได้เกิดเป็นนนุชย์ให้คือ “มีรูปสวย-รวยทรัพย์-บัญญาโภกิย์-โรคภัยน้อย-อายยืน” ถ้าต้องการศึกษาธรรมะเพื่อดับทุกข์กาย-ดับทุกข์ใจ ขอให้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจอย่างฉบับพลันนี้ ได้ธรรมจักขุ บรรลุถึงนิพพานธรรมได้อย่างฉบับพลันนี้แล... สาด!

ท่านผู้สนใจอ่าน ขอให้ฟรี ท่านละ 1 เล่ม ส่ง จ.น. มาที่ ชีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธิรกาส) เลขที่ 231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4 กทม. 10330

(ถ้าจะร่วมบุญธรรมทาน ธนาณฑิ รับเงิน ป.ณ. คลองเตย)

หนังสือธรรมกานเด่นนี้ เป็นพระสุตรา ท่านเจ้าคุณ
คร. พุทธาสกิกุลสวนไมกุ๊ อ. ไซหะ ได้แปลเพียงบทเดียว
(ขั้นนี้อีกมาก อนาคตอาจจะมีผู้แปลจนจบ) เป็นพระสุตรา
ทั้งหมด “ลังกา” สืบอาชีพลงมาได้ตั้งสองพันกว่าปี และทาง
เมืองจีน ก็ได้แปลไว้เป็นภาษาจีน ชื่อ “เล้งแคลเก็ง” นาน
ถึง 1,400 ปีเศษ ระดับสากระดับโลกเข้าเชือกันว่า เป็นของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า สำคัญนี้ ตรัสไว้ในเกาดังการริงฯ ตรัส
ถึง 3 ครั้ง ถ้าพระพุทธองค์ตรัสไว้อย่างนั้น... ก็ส่งสัย...?

ท่านผู้ได้สนใจอ่าน (เด่นเดียวให้เดย) ช.น. แขวงชุม
ขอนได้ฟรีฯ ที่ นายธีระ วงศ์โพธิ์ธรรม 231/1 ซอยปลูกจิต 2
ถนนพระราม 4 กรุง. 10330

ถ้าจะร่วมบุญ ธนาณัติใส่ ชื่อ นายธีระ วงศ์โพธิ์ธรรม
ผู้จัดการชุมชนพิมพ์ธรรมกาน ทาง ป.ณ. (รับเงิน
ป.ณ. คล่องเดย)

ผู้ที่ได้มหาสติบ้างแล้วข้อมไม่ประมาท !

การเกิดและตายนั้นเป็นทางเลือกของมนุษย์
เป็นเรื่องใหญ่โตที่ทุกคนจะต้องเผชิญหน้า เมื่อ
เรายังปฏิบัติธรรมไม่ได้สวยงามดีงามแล้ว ก็จะคิด
สร้างห้องสมุดทุกวัสดุ ซ่อมกันอุทิศเงินทองจัดพิมพ์
หนังสือธรรมจากงานไปได้ทุกมุมเมือง เวลาหนึ่ง
ถอยหมื่นก่อว่าวัด ป.๗. ถ่ไปได้ถึงหมู่แล้ว ช่วย
บุกเบิกทางไปปลูกอริยภูมิอาไว้ให้แก่ก่อนบุญรุ่นหลัง ๆ
ไว้บ้าง คือสร้างธรรมชาติจักรในนี้เป็นเมตตาจิตไว้
ถ่วงหน้าก่อน เล่นนี้สืบบุญไปได้เป็นร้อยเป็นพันปี
กุศลผลบุญบำรุงมีจะได้ส่งผลให้เราโชคดี สมความ
ต้องการ ถ้าดู ! ธรรมะเป็นพรอันประเสริฐ
อุทิศธรรมทานปล่อยชีวิตสักวันในวันเกิดหรือ
วันพระเดือนละเล่มนี้เดียว ก็ได้ 12 เล่มแล้ว . . .